

Denley Lupin

*Thành phố
[sau]
ánh hào quang*

Mục lục

[Chương 1: Thử Thách](#)

[Chương 2: Nam Phong, Anh Chính Là Lý Do](#)

[Chương 3: Cơ Hội Này Không Thể Bỏ Lỡ](#)

[Chương 4: Gặp Được Thần Tượng](#)

[Chương 5: Đến Thăm An Nhiên](#)

[Chương 6: Một Thế Giới Khác Của Hiếu Tùng](#)

[Chương 7: Tình Đầu Chi Dành Cho Em](#)

[Chương 8: Sinh Nhật Khó Quên](#)

[Chương 9: Biến Động - Scandal Của Mimi](#)

[Chương 10: Hành Trình Mới Cho Thanh Xuân Từng Vấp Ngã](#)

[Chương 11: Chuyến Đi Đến Đảo Xanh](#)

[Chương 12: Hãy Gọi Tên Anh "Hiếu Tùng"](#)

[Chương 13: Sự Giản Dị Sẽ Đem Đến Hạnh Phúc](#)

[Chương 14: Vụng Về Trước Người Minh Thích](#)

[Chương 15: Gió - Hạnh Phúc Và Nỗi Đau](#)

[Chương 16: Tình Đầu Và Những CƠn Mưa](#)

[Chương 17: Nụ Cười Của Mùa Đông](#)

[Chương 18: Thích Em](#)

[Chương 19: Nam Phong, Làm Sao Để Tin Anh?](#)

[Chương 20: Vì Yêu Chi Là Yêu Thôi](#)

[Chương 21: Người Ta Chờ Đợi Một Đời Cho Hạnh Phúc](#)

[Chương 22: Tuấn Kiệt Chủ Động Chia Tay](#)

[Chương 23: Nạn Nhân Đầu Tiên](#)

[Chương 24: Bí Mật Phía Sau Hào Quang](#)

[Chương 25: Nụ Hôn Dưới Trời Pháo Bông](#)

[Chương 26: Hạnh Phúc Chỉ Là Phút Giây Ngắn Ngủi](#)

[Chương 27: Hạnh Phúc Mà Cô Ấy Đã Dùng Cả Tuổi Thanh Xuân Để Gìn Giữ](#)

[Chương 28: Yêu Một Người Là Tha Thiết Cho Đi](#)

[Chương 29: Trở Về Xa Lạ](#)

Chương 30: Làm Thế Nào Để Thôi Yêu Một Người

Chương 31: Tình Yêu Chưa Từng Đổi Thay

Chương 32: Vì Em Là Hạnh Phúc Trong Anh

Chương 33: Ngoại Truyện

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thử Thách

Thảo Ninh bước ra phố, hòa vào dòng người đông đúc mỗi sáng.

Cô là biên tập viên cho tạp chí Hôn nhân, một công việc không quá nhiều áp lực. Trước kia cô từng muốn trở thành phóng viên giải trí. Nhưng sau nhiều lần bị từ chối vì quá “hiền” để săn tin, cô chấp nhận về đây làm.

Lý do mà cô muốn trở thành phóng viên giải trí là vì một người có tên Nam Phong.

Nam Phong là người mà cô hâm mộ từ khi còn là nữ sinh. Những album của anh, những tờ báo có mặt anh đều được cô mua đầy đủ và xem như vật báu. Anh đã ghi dấu trong cô và những người bạn như một mối tình đầu trong sáng, một sự ngưỡng mộ tuyệt đối.

Anh chính là động lực thôi thúc cô thi vào trường báo để trở thành phóng viên chuyên mục giải trí với suy nghĩ đơn giản sẽ dễ dàng gặp được anh.

Tan sở cô tản bộ về nhà, nấu bữa tối chờ Linh Phi đến cùng ăn.

Linh Phi là cô bạn thân từ thời đại học, hiện là phóng viên thực lực cho một tờ báo giải trí. Hơn bảy giờ tối Linh Phi mới đến. Thời gian làm việc của cô không tính bằng giờ, nó chỉ được xem là kết thúc khi cô chìm

vào giấc ngủ. Rất có thể sau bữa cơm cùng nhau này cô sẽ phải di chuyển đến đâu đó để lấy tin. Sự cạnh tranh của các phóng viên trong ngành này rất khốc liệt, họ phải làm chủ tốc độ như trong cuộc đua, chậm một chút, tin độc quyền sẽ rơi vào tay người khác.

Linh Phi vừa vào nhà liền lấy một tờ thông báo trong túi xách ra đưa cho Thảo Ninh. Cô đọc xong liền hỏi:

- Sao cậu biết được tin quan trọng này vậy?

Linh Phi nở một nụ cười đắc ý:

- Bạn cậu là ai cơ chứ? Công ty JND Entertainment chính là công ty quản lý của Nam Phong, đang ra thông báo tuyển người. Thảo Ninh biết cơ hội cho cô không nhiều vì JND trước giờ nổi tiếng khắc khe trong việc tuyển chọn. Nhưng cô nghĩ lần này cô sẽ thử vận may một lần.

Linh Phi đang ăn phải dừng lại vì có điện thoại gấp. Cô vội vã rời khỏi nhà của Thảo Ninh. Công việc đã gần như chiếm trọn thời gian của cô ấy. Nhìn cách làm việc của Linh Phi, Thảo Ninh thầm nghĩ, nếu không bị từ chối, có lẽ cô cũng không thể kiên trì đến cùng với công việc khắc nghiệt này.

Linh Phi từng nói nghề của cô như con dao hai lưỡi, có tốt có xấu, nắm trong tay một phần quyền lực. Một tin tức tung ra có thể một bước đưa nghệ sĩ lên tầm cao mới và cũng có thể khiến họ không góc đầu lên được. Linh Phi đôi lúc còn tự nghi ngờ chính mình phải chăng đây là niềm đam mê thật sự của cô hay cô đã bị cuốn theo dòng chảy của nó, bị khống chế và không thể thoát ra.

Thảo Ninh đã tập trung kỹ càng cho hồ sơ dự tuyển đến JND. Và nhờ sự chần chừ đó, sau hai tuần, cô đã nhận được cuộc gọi thông báo cô đã vượt qua vòng sơ tuyển.

Nhận được tin cô liền thông báo cho Linh Phi và ngay lập tức cô bạn đã cho cô một vài lời khuyên dặn dò cô phải ăn mặc thật đẹp vì JND là công ty giải trí, sẽ chú trọng đến ngoại hình. Điều quan trọng là phải luôn cầu nguyện vì thử thách của JND không ai có thể lường trước.

Đứng trước trụ sở của JND Entertainment, Thảo Ninh đã bị choáng ngợp bởi độ bề thế của nó. Cô ngược nhìn những tấm poster lớn của các nghệ sĩ được treo ở tiền sảnh. Ở vị trí trung tâm không ai khác là Nam Phong. Ai cũng hiểu rõ vai trò của anh đối với JND quan trọng như thế nào. Suốt mười năm hoạt động giải trí vẫn luôn giữ được sức hút cùng một lượng người hâm mộ khổng lồ. Các thí sinh được tập hợp và di chuyển theo sự hướng dẫn của Nancy, một nhân viên của JND.

Họ được dắt đi tham quan toàn bộ khu nhà của JND. Quả không ngoa khi nói đây là công ty giải trí hàng đầu cả nước. Quy mô hết sức hoành tráng khiến ai cũng thán phục.

Sau một vòng tham quan, Nancy đưa mọi người đến phòng họp báo lớn để giới thiệu về quá trình phát triển của công ty mà không hề dả động đến việc gì cần làm như họ từng nhắc đây là vòng hai của cuộc thi.

Vì đi đôi guốc khá cao, Thảo Ninh đã không chọn được chỗ ngồi phù hợp. Cô di chuyển khá chậm, và phải ngồi ở hàng ghế trống phía dưới cùng.

Khi tất cả đã ổn định, một người đàn ông khá đĩnh đạc, có vẻ như đảm nhiệm một vị trí quan trọng trong công ty bước vào.

- Chào tất cả các ứng viên, tôi là Trương Lâm. Thay mặt công ty cảm ơn các bạn đã dành một ngày quý báu cho JND Entertainment.

Anh ta bắt đầu giới thiệu cho mọi người nghe về lịch sử hình thành của công ty, và xu hướng phát triển của họ. Mọi thứ diễn ra khá suôn sẻ cho đến khi Nancy về mặt hết hoảng bước vào nói nhỏ gì vào tai Trương Lâm. Khuôn mặt anh ta biến sắc thấy rõ. Anh ta xin phép mọi người ra bên ngoài một lát và cánh cửa căn phòng đóng lại.

Thảo Ninh đang ngẫm đoán hình như có gì bất thường xảy ra. Vì một người làm việc lâu năm ở JND Entertainment sao có thể dễ dàng để lộ sự lo lắng trước mặt các ứng viên được chứ.

Vài phút sau, chuông thông báo cháy vang lên. Nhiều người đang nghĩ đây là một thử thách của cuộc thi, nhưng họ trở nên hoảng loạn hơn khi khói xuất hiện ngập hành lang. Họ bắt đầu la hét, tìm cách thoát ra ngoài nhưng cửa không thể mở.

Trên loa là giọng Trương Lâm:

- Xin lỗi các bạn vì sự cố đáng tiếc này, mong mọi người bình tĩnh, đội cứu hộ đang đến. Giọng anh ta ngập ngừng, mọi người nghe xong biết chắc hỏa hoạn đang lan rộng. Tình hình rối loạn, mọi người hoảng sợ, khói bắt đầu mù mịt. Thảo Ninh thậm chí còn không định hướng được lối ra. Cô vừa đi được vài bước thì đôi guốc cao mắc vào thảm vải khiến cô ngã nhào.

Không còn cách nào khác, cô cố gắng cúi thấp người để tận dụng không khí bên dưới, tự nhủ phải bình tĩnh, vì càng la hét sẽ càng mất sức.

Vậy mà trong tình huống đó, cô vẫn nhìn thấy một kẻ ngồi ngay đơ như tượng gỗ, không hề nhúc nhích. Cô nghĩ lẽ nào hấn sợ quá đã chết trân tại chỗ rồi.

Toàn bộ căn phòng chỉ nghe thấy tiếng la hét, có người đã ngã, sự tự tin ban đầu của họ đã biến mất.

Thảo Ninh nghĩ đến tình trạng tệ nhất, cô vội đưa tay lấy điện thoại, cố gắng tìm số điện thoại để gọi cho người nhà.

Chuông báo động đã im bật. Đội ngũ nhân viên xuất hiện mở toàn bộ hệ thống cửa sổ để xua bớt khói ra ngoài. Mọi tiếng ồn ào đã lắng xuống.

- Xin lỗi mọi người, bây giờ mới có thể thông báo cho các bạn là chúng ta vừa trải qua vòng thi “Kỹ năng”. Hy vọng không làm các bạn quá hoảng sợ.

Trương Lâm xuất hiện trở lại với giọng nói trầm ổn như ban nãy.

- Công ty này đúng thật là bệnh hoạn khi sử dụng cách kỳ quái như vậy để tuyển nhân viên, đem mạng người ra đùa cợt. - Một người bức xúc.

- Xin lỗi vì đã làm các bạn khó chịu nhưng thật may chúng tôi đã chọn được những ứng viên hoàn hảo. Là bọn họ.

Trương Lâm đưa mắt hướng về Thảo Ninh đang ngồi sụp trên sàn nhà, anh chàng tượng gỗ vẫn nguyên một tư thế từ đầu đến cuối và một chàng béo khoanh chân ngồi ở góc.

Trương Lâm cho bật một đoạn băng ghi hình và muốn mọi người nán lại để nhìn thấy chính mình trong tình huống vừa rồi.

- Hẳn các bạn chỉ thấy một sự hỗn loạn trong đoạn băng vừa rồi, ai cũng muốn sống, ai cũng muốn thoát ra nhưng không ai có kỹ năng tự cứu chính mình. Cái chúng tôi cần là bản lĩnh, sự phối hợp tập thể, một người đồng hành với nghệ sĩ của mình trong mọi tình huống khó khăn nhất. Không phải là người bỏ rơi họ khi có nguy hiểm xảy ra. Rất tiếc nhưng

phải nói lời chia tay các bạn từ bây giờ. Cảm ơn các bạn một lần nữa hôm nay đã đến dự tuyển.

Từ đầu đến cuối, Trương Lâm luôn dùng những lời lẽ rất trịnh trọng với các ứng viên, nhưng thái độ thì rất cứng rắn. Họ lần lượt ra về, không nói được thêm lời nào khác.

Trong phòng chỉ còn ba ứng viên. Trương Lâm lần lượt đến hỏi từng người.

- Sao cậu không bỏ chạy anh chàng to con?

- Tôi béo thế này rất dễ làm tắc cửa ra.

Chàng béo hài hước trả lời.

Trương Lâm bật cười.

- Quả là người hiểu rõ tình hình.

Đến người thứ hai, Trương Lâm có vẻ rất tò mò với anh chàng giữ bình tĩnh được từ đầu đến cuối.

- Hình như bạn không biết sợ?

- Chú tôi là lính cứu hỏa, ông nói mọi người bị ngất không phải vì khói lửa mà vì la hét tới kiệt sức, thiếu kỹ năng khiến người ta chịu nhiều thiệt hại. Nhưng vấn đề chính ở đây là công ty lớn như JND không lẽ dễ bị hỏa hoạn đến vậy sao? Ai tin chứ?

Anh ta từ tốn phân tích.

Trương Lâm gật gù, tỏ vẻ tán thưởng.

Đến lượt mình, khi Trương Lâm bước đến Thảo Ninh vẫn không biết sẽ trả lời như thế nào cho phù hợp. Nhưng anh ta không hỏi lý do cô không chạy trốn mà hỏi liệu cô đang gọi điện thoại cho ai.

- Tôi muốn gọi cho gia đình, muốn nghe giọng họ vì sợ tình huống xấu nhất xảy ra.

Trương Lâm cho đây là một loại người biết chấp nhận hoàn cảnh.

Vậy là một cách khó hiểu, họ đã vượt qua vòng hai để đến vòng cuối cùng.

Ra khỏi phòng, Thảo Ninh vẫn không tin nổi chỉ vì đôi guốc cao khiến cô vấp ngã lại vô tình cho cô cơ hội đi tiếp.

Sau một ngày chân đau khủng khiếp, cô không biết nên cảm ơn hay oán thán. Bước khập khiễng vào thang máy, anh chàng ngồi im ban nãy liền đưa tay ra đỡ.

- Cảm ơn.

Cô mỉm cười.

Anh ta gật đầu, mỉm cười lại với cô trước khi bước ra ngoài.

Khi anh ta cười lên, vẻ lạnh băng ban nãy liền biến mất.

- Tên anh là gì? - Cô hỏi với theo.

- Tôi là Tuấn Kiệt. - Anh ta đáp.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nam Phong, Anh Chính Là Lý Do

Vòng thi cuối cùng, không thấy anh chàng béo xuất hiện. Thảo Ninh tò mò hỏi nhỏ Tuấn Kiệt và nhận được câu trả lời:

- Sẽ không đến đâu.

Thái độ của Tuấn Kiệt rất chắc chắn. Anh ta ghé sát tai Thảo Ninh, hỏi nhỏ:

- Cô biết Ma Vương của trang “Những con quỷ giải trí” không?

Thảo Ninh gật đầu. Những người quan tâm đến tin tức giải trí không thể không nghe qua cái tên này. Một kẻ chuyên phanh phui các thông tin đời tư của nghệ sĩ nổi tiếng. Không ít trong số thông tin anh ta tung ra lại là sự thật, báo chí vào cuộc điều tra và nhiều bí mật động trời của giới giải trí bị vỡ lở. Nhưng anh ta thật sự là ai, không ai rõ cả.

Nhưng sao tự nhiên Tuấn Kiệt lại hỏi cô câu này. Cô gật đầu nhận ra:

- Lẽ nào... Không cần cô nói hết câu Tuấn Kiệt đã gật đầu:

- Chính hẳn.

- Sao anh lại biết rõ vậy?

Thảo Ninh nhìn Tuấn Kiệt dò xét:

- Chỉ nên biết như vậy thôi. Tuấn Kiệt không tiết lộ thêm gì. Qua những lời không rõ đầu đuôi của Tuấn Kiệt, Thảo Ninh cũng đã lờ mờ hiểu ra mọi thứ. Thật không ngờ chàng béo có vẻ hiền lành ngây ngô kia lại chính là Ma Vương và bằng cách nào đó JND đã khiến hắn tự rút lui.

Nancy xuất hiện, thông báo nhiệm vụ của họ là đảm nhận vai trò một người quản lý thật sự cùng nghệ sĩ đến một buổi họp báo giả định.

Nói là giả định nên Thảo Ninh đã không lường được mức độ tổ chức chân thật của buổi họp báo này. Cả hội trường lớn đông kín phóng viên với máy ảnh trên tay, liên tục bấm máy và tiếng bàn tán râm ran như một buổi họp báo thật sự.

Cô cảm thấy lúng túng vì chưa bao giờ cô xuất hiện trước đám đông như thế này.

Thế nhưng phần đầu diễn ra khá êm xuôi, các câu hỏi nhà báo đặt ra cô đều giúp nghệ sĩ của mình trả lời trôi chảy.

Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như thế, cả hội trường trở nên ồn ào khi một phóng viên đặt câu hỏi liên quan đến mục đích của buổi họp báo. Nghệ sĩ ngoại tình với người đã có gia đình và nói dối người hâm mộ trong thời gian dài.

Khuôn mặt người nghệ sĩ bên cạnh Thảo Ninh bắt đầu biến sắc, lộ rõ vẻ lo lắng, anh ta lúng túng trả lời “Người ta bôi nhọ, hãm hại tôi” rồi vội vã bỏ chạy khỏi buổi họp báo khiến cô trở tay không kịp.

Mọi chuyện trở nên rối tung. Cô chỉ còn cách đứng thay mặt cúi đầu xin lỗi và sẽ đưa ra câu trả lời thỏa đáng trong thời gian sớm nhất.

Cô và Tuấn Kiệt được xem lại phần thi của mình. Cách xử lý của Tuấn Kiệt khôn ngoan hơn hẳn dù bị đặt vào tình huống téo ngoe không kém, khi nghệ sĩ của anh bị đồn làm “bồ nhí” đại gia và có cả hình ảnh làm bằng chứng. Lúc nghệ sĩ có biểu hiện hoang mang, anh đã nắm chặt tay cô ấy, trấn an vì dự liệu trong tình huống này nghệ sĩ sẽ bị tổn thương trước nhất, người quản lý phải ở bên bảo vệ.

Cách anh đáp lại phóng viên cũng hết sức sắc sảo, không một câu hỏi nào làm khó được anh ta. Anh đem uy tín của JND để khẳng định những tin đồn trên là vô căn cứ và dùng thái độ cương quyết sẽ nhờ cậy đến pháp luật để xử lý kẻ đã tung tin đồn hạ thấp danh dự nghệ sĩ. Anh ta đã làm chủ cuộc họp báo đó một cách trọn vẹn không chút sai sót.

Chỉ cần xem qua cũng đã có thể xác định ai xứng đáng hơn để được lựa chọn.

Chính xác như những gì cô nghĩ, Tuấn Kiệt đã giành chiến thắng.

Dù phần thể hiện của Tuấn Kiệt là khá xuất sắc nhưng Trương Lâm vẫn đưa ra góp ý cho anh ta:

- Thái độ của cậu “rắn” quá, sẽ dễ làm mất lòng cánh truyền thông, cần mềm mỏng hơn. Thế giới giải trí tồn tại được là nhờ vào truyền thông. Không phải tin đồn nào cũng xấu, xấu hay tốt còn dựa vào cách của chúng ta “lái” nó nữa.

Những ẩn ý trong câu nói của Trương Lâm khiến Thảo Ninh nhận ra cái mà cô thấy trước giờ chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm. Nghệ sĩ không hoàn toàn là nạn nhân của tin đồn, mà rất có thể còn là “ngư ông đắc lợi”.

Trương Lâm quay sang Thảo Ninh, bắt tay cô:

- Bạn rất có tiềm năng, nhưng chúng tôi chỉ có thể chọn một. Hy vọng sẽ được hợp tác với bạn một ngày không xa nếu bạn vẫn còn sự hứng thú với JND.

Một lần nữa Thảo Ninh lại không có duyên với ngành giải trí. Nhưng lần này là bị từ chối một cách tâm phục, khẩu phục.

Cô đứng ở tiền sảnh, nhìn ngắm lại lần cuối ảnh của Nam Phong trước khi ra về.

Tuấn Kiệt đứng ngay sau cô:

- Có cảm thấy tiếc không?

- Thua một người tài giỏi thế này cũng rất đáng. Chỉ có thể nói câu chúc mừng thật lòng thôi.

Thảo Ninh đưa tay bắt tay Tuấn Kiệt. Anh ta cười rất tươi:

- Thật ra để có cơ hội này tôi đã vô số lần thất bại. Và mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi, chặng đường này còn dài lắm, hy vọng sẽ gặp cô ở đó.

Trên đường về câu nói của Tuấn Kiệt vẫn khiến cô suy nghĩ. Mọi thứ hoàn toàn không phải tự nhiên mà là sự kiên trì qua nhiều lần thất bại. Đó chính là đam mê.

Anh ấy cũng giống Linh Phi, miệt mài theo đuổi điều mình muốn. Còn cô lại dễ dàng thỏa hiệp sau đôi lần thất bại.

Nói ra ước mơ thì rất đơn giản, nhưng để hiện thực hiện cần một quyết tâm lớn.

Cuộc sống của Thảo Ninh trở lại bình thường sau cuộc thi, mỗi sáng cô đều đi bộ đến tòa soạn, sau giờ làm lại nấu những món ngon nếu Linh Phi ghé qua.

Tuấn Kiệt đã trở thành quản lý của nhóm nhạc mới Summer Girls, chính thức theo đuổi công việc lý tưởng ở JND.

*** Điện thoại reo lên ca khúc Ngàn ngày tốt lành của Nam Phong, trên màn hình xuất hiện số điện thoại của công ty JND. Thảo Ninh nhắc máy, nhận ra giọng nói đầu bên kia chính là Nancy.

- Cô có thể sắp xếp cho công ty chúng tôi một cuộc hẹn vào cuối tuần này được không?

Thảo Ninh nghĩ phải có chuyện quan trọng Nancy mới đích thân gọi cho cô. Sau một hồi chần chừ, Thảo Ninh đã quyết định sẽ gặp mặt Nancy vào cuối tuần. Cô không thể không đi, vì đề nghị của Nancy khiến cô rất tò mò.

Cuộc gọi này cho cô dự cảm rất lạ. Liệu rằng một cơ hội mới sẽ đến với cô?

Đến JND lần này tâm trạng rất thoải mái, Thảo Ninh đứng nhìn bức ảnh của Nam Phong ở tiền sảnh đã được thay mới. Cô đưa điện thoại chụp lại ảnh anh và tự cười thích thú.

Cửa thang máy vừa mở, cô chưa kịp đưa chân bước vào đã bị một người chen ngang. Anh ta mặc đồ của nhân viên bảo vệ, dáng vẻ vội vã, ấn nút đóng cửa mà không cho cô đi cùng. Cô nghĩ có lẽ anh ta có việc gấp

nên thông cảm nhưng kiểu nhân viên bảo vệ đeo kính đen, đội mũ súp che mặt thế này cô chưa từng thấy trước đây dù đã vài lần đến JND.

Trong lúc đợi Nancy, cô đến máy bán hàng tự động mua cho mình một chai coca. Nhưng chưa kịp chạm vào chai nước đã bị kẻ khác lấy mất. Cô nhận ra ngay đó chính là nhân viên bảo vệ ban nãy. Anh ta thản nhiên nhét một tờ tiền vào tay Thảo Ninh, ngầm ý tự mua chai khác rồi rảo bước đi.

Vốn dĩ là người rất ôn hòa, nhưng bị chen ngang những hai lần mà không có một lời xin lỗi khiến Thảo Ninh rất bực.

- Này anh!

Anh ta quay lại, đưa tay chỉ vào mình:

- Tôi sao?

- Phải, chính anh đó!

Thảo Ninh bước lại gần, đập tờ tiền ban nãy vào ngực anh ta, giật lấy chai nước, mở nắp và uống một hơi.

- Tôi trước giờ ghét nhất là những kẻ chen ngang, mà anh thì không chỉ một lần, là kẻ bất lịch sự nhất tôi gặp từ trước đến giờ. Không hiểu tại sao JND lại tuyển anh vào làm việc. Thật sự là đáng xấu hổ!

- Cô là ai mà dám lên mặt với tôi như vậy?

Giọng anh ta tỏ ra bực bội.

- Anh không cần quan tâm, đồ phiền phức!

Thảo Ninh hả hê bỏ đi trước.

Anh ta nhủ thầm: "Đừng để tôi gặp lại cô. Nếu không, cô sẽ sống không nổi đâu".

Cuộc nói chuyện của Nancy và Thảo Ninh chưa kéo dài được bao lâu đã bị chen ngang bởi một vị khách không mời. Và anh ta lại chính là người bảo vệ Thảo Ninh đã đụng mặt hai lần.

Anh ta thản nhiên bước vào phòng, khựng lại nhìn Thảo Ninh rồi ngạo nghễ kéo ghế ngồi xuống, quay hỏi Nancy:

- Sao cô ta lại ở đây?

Kiểu cách ngang tàng của anh ta khiến Thảo Ninh ngạc nhiên, từ khi nào một nhân viên bảo vệ có thể lên giọng chất vấn trợ lý cấp cao như vậy chứ?

- Winter, hôm nay sao cậu lại mặc đồ của nhân viên bảo vệ?

Nancy tỏ ý không hài lòng.

- Lúc ghi hình có fan cuồng đuổi theo, chị trợ lý giúp tôi hoán đổi trang phục để không bị để ý.

Nghe Nancy gọi tên anh ta, Thảo Ninh chột bưng tỉnh. Anh ta là Winter thật sao, cô không nghe nhầm chứ? Sao cô lại không nhận ra anh ta trong khi mỗi ngày truyền thông đều nói về anh ta chứ? Ngôi sao hàng đầu của giới trẻ đây sao?

Thảo Ninh cố nghiêng người nhìn kỹ anh ta lần nữa để xác định xem mắt mình có vấn đề hay không.

Ngay lúc đó anh ta tháo kính, tháo mũ, hất nhẹ tóc mình. Được nhìn tận mắt Winter cô chỉ có thể ghen ngào mà thừa nhận rằng báo chí quả nói

không sai, anh ta sở hữu khuôn mặt hoàn hảo đến kinh ngạc, sống mũi thẳng tắp và đôi mắt đầy thần thái cùng hàng lông mày nam tính, tỏa ra sức hút của nam thần.

Thảo Ninh chỉ có thể thầm than trách trời đất rằng cô đã đắc tội nhầm người rồi.

- Thật trùng hợp, hai người đều có mặt ở đây, vậy tôi xin nói luôn mục đích chúng tôi mời cô đến đây để làm việc với vai trò người quản lý cho Winter.

Thảo Ninh và Winter nhìn nhau ngỡ ngàng như không thể tin nổi vào tai mình.

- Là cô ta sao? Tôi phản đối.

Thảo Ninh biết chắc sẽ phải nghe câu này. Ông trời thật trêu ngươi, cô thầm nghĩ chắc sau lần này cô sẽ đoạn tuyệt mọi ý định làm việc trong giới giải trí.

Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nghe lời từ chối nhưng bất ngờ Nancy lại cương quyết với Winter:

- Đây là sự lựa chọn của công ty, chúng tôi nhận thấy được năng lực của cô ấy. Không phải là việc do cậu tự quyết.

Lời nói của Nancy hết sức nghiêm túc, Winter chỉ có thể ầm ức đứng dậy bỏ ra ngoài kèm một câu nói:

- Vậy để xem cô ta trụ lại được bao lâu.

Câu nói đó như luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Thảo Ninh, cô phải giải thích thế nào đây, chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ thôi mà.

Nancy quay sang nhìn Thảo Ninh khó xử:

- Xin lỗi cô, cậu ta tính khí hơi thất thường, nhưng không phải người khó chịu. Hy vọng cô sẽ suy nghĩ về việc tôi đề nghị.

Nancy cho Thảo Ninh thời gian một tuần để suy nghĩ. Cô cảm thấy thật khó quyết định. Đây là vị trí công việc mà cô muốn nhưng sẽ khó khăn để lấy được thiện cảm của Winter.

Ở tiền sảnh, một bóng dáng ngang qua, cô liền nhận ra đó là ai. Cảm giác này thật không thể diễn tả thành lời. Cô ngậy người nhìn theo từng bước chân anh. Cuộc chạm mặt này đã khiến quyết định của cô rõ ràng hơn. Cơ hội lần này nhất định không được bỏ lỡ, vì Nam Phong, anh chính là lý do.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cơ Hội Này Không Thể Bỏ Lỡ

Thảo Ninh đến tòa soạn nộp đơn xin nghỉ. Cô gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người vì đã cho cô một cơ hội khi cô vẫn đang loay hoay tìm một công việc. Nhưng tuổi trẻ là thời điểm người ta muốn bản thân được thử thách, vậy nên cô quyết định thay đổi công việc.

Thảo Ninh mời Linh Phi một bữa ăn lớn khi trở thành nhân viên chính thức của JND. Linh Phi đưa tay khoác vai Thảo Ninh:

- Cuối cùng cậu cũng đã đưa chân vào JND. Cậu khiến mình ngỡ ra rằng nếu chúng ta mãnh liệt tin vào điều gì đó thì rồi nó sẽ trở thành sự thật.

Trên sân thượng lộng gió, cả hai ngồi tựa vào nhau, để gió thổi qua mái tóc. Họ lặng nhìn ra xa, tự cảm thấy mình bé nhỏ giữa những ánh đèn phù hoa của thành phố về đêm.

Những ngày đầu ở JND, Nancy đã hướng dẫn Thảo Ninh cận kề những điều cần thiết về công việc cụ thể của cô. Theo đó thời gian làm việc của cô sẽ không còn ổn định như trước, nó phụ thuộc vào sự sắp xếp của công ty và lịch hoạt động của Winter.

Mọi chuyện đã gần như khá thuận lợi nhưng cửa ải quan trọng nhất là Winter thì cô vẫn chưa vượt qua. Nancy khuyên cô nên dùng biện pháp ôn hòa vì nói chuyện lý lẽ với anh ta sẽ không có tác dụng.

Biết được anh ta ở phòng thu của nhạc sĩ Minh Khoa, Thảo Ninh đã chủ động tìm đến giảng hòa. Cô mua cho anh ta một chai coca mát lạnh vì lần trước thấy anh ta đã lấy nó sau khi cô chọn.

Cúi chào Minh Khoa đang thu âm, cô đặt lên bàn cho anh một cốc café, tự giới thiệu cô là quản lý mới của Winter và xin phép được đợi Winter.

Ca khúc mà Winter đang thu âm là Giá như chưa từng buông tay, bài hát nhạc phim cho bộ phim mới của Nam Phong.

Minh Khoa đưa cho cô một tai nghe, ra hiệu nghe thử. Được nghe trực tiếp giọng hát của Winter mới thấy nó rất giàu cảm xúc. Trước đây, Thảo Ninh hiếm khi nghe nhạc của Winter, nên không hề biết anh ta có giọng hát nội lực và lay động người nghe với những bản ballad như vậy.

Để ý thấy Thảo Ninh, Winter ngừng hát bước ra ngoài.

- Cô tìm tôi có việc gì?

Thảo Ninh vờ tỏ ra chân thành:

- Chỉ là mua cho anh chai nước. Muốn xin lỗi anh chuyện lần trước.

- Nhưng tôi ghét coca rồi, không bao giờ uống nó nữa đâu. Mau đi mua cho tôi thứ khác. Trà đào pha vừa ấm. Không được lạnh vì tôi đang thu âm, lại càng không được quá nóng tôi không uống được, phải có hương thơm nhẹ và các lát đào phải được cắt đẹp mắt.

Thảo Ninh gật đầu, nở một nụ cười tỏ ý đã hiểu và lao nhanh ra ngoài. Rõ ràng những yêu cầu quá tỉ mỉ của anh ta có chút biến thái nhưng cô chỉ có thể nghe theo.

Khi quay trở lại phòng thu thì Winter đã rời đi, chỉ còn Minh Khoa. Anh ấy ái ngại nhìn Thảo Ninh:

- Xin lỗi cô, cậu ấy vừa đi rồi.

Thảo Ninh thở dài, bước ra khỏi phòng thu. Cô tự hỏi kẻ ấu trĩ kia đến khi nào mới nguôi giận và thôi chơi xỏ cô.

Cô lững thững đi bên ngoài hành lang, trong lòng âm ức. Nếu không phải vì Nam Phong thì cô đã không chịu nhún nhường với tên Winter kiêu ngạo đó.

- Gặp lại rồi nhỉ?

Ai đó hất vai cô, ngược lên cô nhận ra đó là Tuấn Kiệt. Gặp anh ta lúc này cô mừng muốn khóc vì đang áp lực lại gặp được bạn cũ.

- Chúc mừng cô đã trở thành quản lý cho Winter.

Nghe câu này của Tuấn Kiệt cô không biết nên vui hay buồn nữa, căn bản Winter có coi cô là quản lý đâu, vẫn đang tìm cách trêu ngươi cô.

- Anh giúp tôi chuyện này được không?

Tuấn Kiệt khoanh tay nhìn Thảo Ninh đầy khó hiểu.

Nghe xong chuyện Thảo Ninh kể anh ta bật cười:

- Vậy chỉ còn cách chơi chiêu thôi, để tôi chỉ cô.

Tuấn Kiệt ghé tai nói nhỏ cho Thảo Ninh nghe việc nên làm.

Từ sớm, Thảo Ninh đã đến công ty, đợi ở một góc, quan sát cho đến khi Winter vào thang máy. Anh ta luôn có thói quen đi thang máy một mình, cô vội vàng chạy đến:

- Đợi tôi với!

Winter bên trong vừa thấy cô đã ấn mạnh nút đóng lại, rất may cô đã chen được vào.

- Ra ngoài mau!

- Kể từ giờ trở đi, anh hãy làm quen với sự xuất hiện của tôi. Đây là trách nhiệm của tôi mà, đừng làm khó tôi nữa.

Giọng điệu Thảo Ninh hết sức nhỏ nhẹ.

- Cô đừng có ép tôi phải cư xử tệ với phụ nữ.

Winter nắm chặt hai vai Thảo Ninh đẩy ra ngoài. Cô lì lợm chắn ngang cửa:

- Vậy chơi một trò công bằng đi, nếu tôi thắng thì anh phải chấp nhận tôi.

Winter cười khẩy:

- Cô âm mưu gì vậy chú?

- Nếu tôi đến nơi trước thang máy của anh thì tôi thắng.

Nghe Thảo Ninh nói, Winter cảm thấy như chuyện vô lý nhất trên đời.

- Cô biết tôi đang đi lên tầng bao nhiêu không? Là tầng hai mươi đó. Cô sẽ thắng tôi sao. Được, vậy tôi chơi với cô, nếu thất bại thì mau nộp đơn

ngủ việc đi.

Winter đưa tay ấn nút đóng cửa.

Như có kẻ phá ngang, thang máy tầng nào cũng tự động mở, nhưng không thấy ai bước vào cả.

Nhưng dù thế nào, dĩ nhiên Winter vẫn là người đến trước. Anh thông thả bước ra ngoài đợi Thảo Ninh, trông chờ vẻ mặt thất bại của cô.

Mãi một lúc sau, Thảo Ninh mới lên tới, cô cố vịn thanh chắn cầu thang bộ, vừa đi vừa thở. Winter đến gần cô:

- Mệt lắm đúng không? Tội nghiệp quá.

Thảo Ninh không nói được lời nào, vừa ngược nhìn Winter đã ngã nhào. Theo quán tính anh ta đưa tay đỡ cô, cả người cô đầm mồ hôi và không có tí sức lực nào cả.

Winter có chút hoảng sợ, anh nghĩ nếu hai tầng đá chọi vào nhau chỉ có sứt mẻ chứ không giải quyết được việc gì. Anh cố chấp, Thảo Ninh càng cứng đầu. Rốt cuộc, cô ta là người ngoan cố đến mức nào chứ? Công việc trở thành quản lý của anh quan trọng đến vậy sao?

Anh lay nhẹ Thảo Ninh:

- Tỉnh lại đi! Đừng có bị làm sao đó.

- Nước, nước, cho tôi ít nước. - Thảo Ninh thều thào.

Winter thở phào. Anh để cô ngồi dựa vào tường, lấy nước cho cô uống và đợi cho đến khi cô trở lại bình thường.

- Tôi thua cuộc rồi đúng không?

Dù rất mệt nhưng vấn đề Thảo Ninh quan tâm vẫn là chuyện này.

Winter nhìn Thảo Ninh ngao ngán:

- Đến lúc này cô vẫn nghĩ đến chuyện đó thôi sao? Tôi sợ cô rồi đấy, tôi chấp nhận cô được chưa.

Winter không muốn phân thiết hơn gì với Thảo Ninh nữa.

Trên môi Thảo Ninh thoáng một nụ cười. Tuấn Kiệt quả là cao thủ, lần này anh ta đã giúp cô rồi.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Được Thần Tượng

Lịch làm việc chung đầu tiên của Winter và Thảo Ninh là tham dự lễ quảng bá phim điện ảnh mới của Nam Phong.

Nghĩ đến việc sắp được gặp Nam Phong khiến cô không giấu được sự háo hức.

Winter thấy vậy liền hỏi:

- Tôi cảm thấy hình như cô là fan cuồng của anh Nam Phong đúng không?

Thảo Ninh chột dạ, liền lắc đầu:

- Đâu có.

- Đừng có dối tôi. Hôm trước rõ ràng cô đứng ngây người nhìn ảnh anh Nam Phong treo ở tiền sảnh rồi chụp ảnh lại. Đứng trước thang máy còn tự cười một mình khi nhìn vào điện thoại nữa.

Winter kể lại từng chi tiết.

- Anh ấy là thần tượng của cả nước, đâu chỉ riêng tôi chứ?

Thảo Ninh vội chống chế. Không ngờ những việc mất mặt như vậy lại để Winter nhìn thấy hết.

Nancy thảo luận cùng Thảo Ninh về những kế hoạch trong thời gian sắp tới, dặn dò cô vài điều khi cô cùng Winter tham gia sự kiện. Nancy cũng hướng dẫn Thảo Ninh về cách ứng xử với giới báo chí và truyền thông, chỉ cho cô cách hỗ trợ nghệ sĩ của mình trong việc trả lời các bài phỏng vấn. Đặc biệt với Winter, một nghệ sĩ đang được cánh truyền thông đặc biệt quan tâm thì càng phải lưu ý hơn nữa để tránh những sự cố không đáng có liên quan đến phát ngôn.

Khi Thảo Ninh rời phòng họp, bên ngoài trời đã tối. Cô đến phòng tập của Winter, đứng nhìn anh ta say sưa luyện nhảy. Mỗi khi Winter hát hay luyện tập đều rất chú tâm một cách đặc biệt. Dù cả người ướt đẫm mồ hôi vẫn không dừng lại.

Thảo Ninh chợt nhận ra, mỗi phần biểu diễn chỉ lướt qua trong mắt khán giả vài phút, nhưng để cho sự xuất hiện hoàn hảo đó là khoảng thời gian dài tập trung luyện tập căng thẳng.

Thấy Thảo Ninh trong gương, Winter dừng tập. Anh quay về phía cô. Vừa đi vừa cởi phăng chiếc áo tập dính đầy mồ hôi trên người. Càng lúc anh càng tiến sát về phía cô, khiến cô lùi sát tường, cô nhắm chặt mắt, hét lên:

- Anh định làm gì vậy? Mau mặc áo vào đi, sao tự dừng lại cởi áo ra vậy?

Winter đưa tay bịt miệng Thảo Ninh khiến cô càng hoảng hơn.

- Trật tự đi! Tôi chỉ đến lấy khăn lau mồ hôi nhưng cô đang đứng chắn cửa tủ.

Thảo Ninh mở mắt, hai tai đỏ ửng vô cùng xấu hổ. Winter đẩy cô sang bên, mở ngăn tủ lấy khăn mặt.

- Đừng nghĩ nhiều quá. Chúng ta mới gặp nhau chưa lâu, tôi không phải loại người dễ dãi.

Anh ta cười khẩy rồi quay về chỗ tập tiếp.

Thảo Ninh vội ra khỏi phòng tập, tình huống vừa rồi sao có thể không hiểu nhầm được chứ. Lúc này tự nhiên cô nghĩ đến Linh Phi. Cô ấy luôn lái nhai rằng rất thích những chàng trai cao, hơi gầy, nhưng cởi áo ra thì cơ thể vô cùng săn chắc. Không biết nếu Linh Phi là cô lúc ban nãy có phát cuồng lên không nữa. Nghĩ đến đây, tự nhiên cô bật cười.

- Sao tôi toàn bắt gặp cô đang cười một mình thế nhỉ? Có phải đang nghĩ đến cơ thể quyến rũ của tôi mới thích thú như vậy phải không?

Tiếng của Winter khiến cô giật mình. Anh ta đã đi song song với cô từ lúc nào. Anh ta thật đáng sợ, luôn đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì.

- Anh không phải luyện tập nữa sao?

- Cô đón xe buýt đúng không? Đi chung đi, tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Winter cứ vậy đi cạnh cô đến trạm xe buýt, ngồi đợi cùng cô nhưng lại chẳng nói gì, yên lặng vô cùng, khác hẳn với con người ưa chọc khoáy người khác của anh ta.

Xe buýt đến, Thảo Ninh vẫy tay chào, bước lên xe, chọn một ghế sát cửa sổ. Cô để ý Winter vẫn đứng nhìn theo chiếc xe một cách khó hiểu.

Chiếc xe chạy khuất tầm mắt anh mới quay đi. Anh luôn nhớ đến cái cảm giác cùng một người đi dạo, cùng chờ ở trạm xe buýt, chờ người đó lên xe rồi mới quay về. Cảm giác đó rất lâu rồi không xuất hiện. Gió đêm thổi khe khẽ, mát lạnh và thoáng buồn làm sao.

Bắt đầu làm ở JND, Thảo Ninh phải thức dậy sớm hơn vì công ty nằm xa nhà nhưng cô vẫn cố gắng chuẩn bị một hộp cơm nhỏ đem theo vì có nhiều món ở công ty không hợp khẩu vị.

Buổi trưa, khi ngồi ăn cơm cùng Winter, anh ta nhìn hộp cơm của Thảo Ninh với vẻ khá thích thú. Anh rất ít khi thấy ai ở công ty mang cơm tự nấu đi làm vì đặc thù bận rộn của công việc. Hộp cơm cô làm đồ ăn nhìn rất ngon.

- Anh muốn thử không?

Thảo Ninh đẩy hộp cơm về phía Winter. Anh ta không chần chừ liền gấp ăn thử và vô cùng ngạc nhiên:

- Ngon quá! Không ngờ cô còn có khả năng này nữa. Hôm nào đến ký túc xá nấu cho tôi một bữa đi!

Nhìn anh, Thảo Ninh chợt nghĩ, chỉ vài món ăn nấu vội vào buổi sáng đã khiến anh ta ngon miệng đến vậy, không biết bao lâu rồi anh ta chưa được ăn những món ăn người nhà nấu. Dường như một bữa ăn đơn giản như vậy với anh ta lại là một điều xa xỉ.

Một hôm, Thảo Ninh cùng Winter thử trang phục cho sự kiện sắp tới. Mất một lúc cô mới định thần được là mình đang đứng trong khu vực phục trang cho nghệ sĩ ở JND, không phải là trung tâm thời trang cao cấp ở nước ngoài. Trang phục của các nghệ sĩ đều được phân chia khu vực riêng, có đề tên rõ ràng.

Khi nhà thiết kế muốn nhờ người quản lý chọn ra bộ ưng ý nhất cho Winter, biểu cảm cô rất ngộ nghĩnh, cô thật sự bị bối rối, không thể chọn được bộ nào hợp nhất vì tất cả đều quá đẹp.

- Cô ấy là quản lý mới của cậu hả? Dễ thương nhỉ, nhìn cô ấy như đi lạc vậy. - Nhà thiết kế hỏi Winter.

- Lần đầu đến đây em cũng giống hết cô ấy bây giờ mà. Winter nhớ khi chính thức trở thành ca sĩ, lúc đến đây anh thấy choáng ngợp xen lẫn ngạc nhiên, cũng có một chút tự hào. Vì chỉ khi thành nghệ sĩ chính thức của JND thì người ta mới biết đến sự tồn tại của căn phòng tuyệt vời này. Nếu không cũng chỉ là những tháng ngày rong rã trong phòng luyện tập.

Như thành thói quen kỳ lạ, kể từ sau lần tiễn Thảo Ninh đến xe buýt, Winter lại muốn tiễn cô nhiều lần như thế nữa. Vẫn cứ lặng lẽ đi bên cạnh cô, yên lặng không nói gì. Thảo Ninh rất muốn hỏi Winter lý do nhưng rồi lại thôi vì sợ như phá hỏng không gian yên tĩnh mà anh tự tạo ra cho mình. Những lúc lặng yên đó anh hết như một người khác, không còn là Winter nữa.

Winter chờ cho chiếc xe buýt khuất dạng và rồi lên xe trở về ký túc xá. Thành phố lên đèn rực rỡ, nhưng với anh mỗi đêm về lại thật cô đơn, thật lạc lõng.

Con đường anh đang đi này, trong mắt người ngoài trải đầy hoa hồng, nhưng chẳng ai biết được rằng anh chỉ có thể bước đi một mình với tâm trạng trống rỗng vì anh đã phải đánh đổi quá nhiều thứ.

Winter cùng Thảo Ninh đến dự buổi họp báo ra mắt phim của Nam Phong. Là lần đầu xuất hiện trước báo chí, Thảo Ninh hồi hộp không yên.

Winter ghé tai cô nói nhỏ:

- Cô đâu có lên hình, đừng lo lắng quá.

Thảo Ninh cố tạo vẻ mặt chuyên nghiệp:

- Nếu tôi là nghệ sĩ như anh hẳn tôi phải căng thẳng lắm.

- Căn bản là cô không có cơ hội đâu, vì ngoài tài năng thì ngoại hình đóng vai trò vô cùng quan trọng. Còn cô thì... - Winter nhìn Thảo Ninh có chút ái ngại.

- Vậy nên tôi mới trở thành người quản lý, nhường anh một bước đấy. Nhưng tôi đang suy nghĩ về đề nghị đến ký túc xá nấu ăn cho ai đó. - Thảo Ninh không chịu kém cạnh.

Nghe vậy Winter đành xuống nước:

- Thật ra thì cô nhìn kĩ cũng có nét đáng yêu đấy.

Đúng lúc này, điện thoại của Thảo Ninh vang lên bài Ngàn ngày tốt lành của Nam Phong. Hiếu Tùng nhìn thoáng qua thấy ảnh nên cũng là hình Nam Phong. Anh liền cười đầy hàm ý.

Linh Phi gọi điện hỏi cô hôm nay có đến tham dự chương trình hay không. Đây là lần đầu cô xuất hiện với vai trò nhân viên của JND nên Linh Phi rất háo hức được nhìn thấy bạn mình.

Thảo Ninh vừa kết thúc cuộc gọi, Winter liền nói với giọng điệu chọc khoáy:

- Người ngoài nhìn vào sẽ không nhận ra cô là quản lý của tôi mất. Bao phủ xung quanh cô là một tình cảm nồng nàn dành cho Nam Phong. Cô làm ơn giấu nó đi một chút và tự nhắc mình là quản lý của tôi được không?

- Lộ đến thế sao? Lần sau tôi sẽ lưu ý hơn.

Thảo Ninh cười trừ, vội cất điện thoại đi.

Vì có sự đầu tư của JND nên buổi ra mắt phim này của Nam Phong được tổ chức với quy mô rất lớn, quy tụ đông đảo báo giới.

Winter bước sâu vào bên trong khu vực thảm đỏ. Ông kính phóng viên và đèn flash liên tục nháy nhưng khuôn mặt của anh ta vẫn rất tự tin với nụ cười nhẹ trên môi. Quả thực Winter sinh ra để trở thành người nổi tiếng. Sự xuất hiện của anh làm nổi bật cả không gian xung quanh.

Một phóng viên xin phỏng vấn Winter, và đó chính là Linh Phi. Nếu như bình thường chắc hai cô gái đã cười tít mắt với nhau, nhưng lúc này công việc của họ không cho phép, nên Thảo Ninh chỉ có thể nháy mắt ra hiệu với bạn mình.

Linh Phi bạn cô ở nhà rất ngộ ngáo, lười biếng. Nhưng khi làm việc trở thành con người khác, toát ra một phong thái đầy chuyên nghiệp.

Buổi phỏng vấn diễn ra rất thoải mái và thuận lợi, Thảo Ninh nhận thấy Winter rất khéo léo trước truyền thông. Anh không phải là kẻ tính khí thất thường như vẫn hay thể hiện ở công ty khiến Nancy lo lắng.

Trái ngược với sự thanh thoi của Thảo Ninh, ở một góc khác Tuấn Kiệt đang rất bận rộn hỗ trợ nhóm nữ Summer Girls.

JND chọn Tuấn Kiệt ở vị trí số một hẳn có lý do của nó, công việc anh được giao rất vất vả, đòi hỏi một người phải có kỹ năng vô cùng nhạy bén.

Trong lúc chờ đợi, Thảo Ninh hỏi Winter một câu mà cô thắc mắc:

- Tôi thấy Nancy hay nhắc đến việc lưu ý khi anh tiếp xúc với truyền thông, nhưng hôm nay anh thể hiện hoàn toàn khác với những gì cô ấy nói.

- Đó là trước kia thôi. Sau khi được chị An Nhiên, quản lý cũ khổ công hướng dẫn tôi đã tiến bộ hơn nhiều. Hơn nữa, sống lâu trong showbiz ai cũng phải tự động khôn khéo hơn thôi.

Nhắc đến chị An Nhiên khiến Winter nhớ ngay đến một việc, anh liền đề nghị Thảo Ninh:

- Chị An Nhiên vừa sinh em bé, tôi vẫn chưa có dịp đi thăm. Lát nữa hãy cùng tôi đến thăm chị ấy nhé!

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đến Thăm An Nhiên

Cả hội trường im lặng khi Nam Phong xuất hiện. Thảo Ninh không còn biết gì đến xung quanh, chỉ hướng mắt đến anh mà thôi. Nam Phong đang ở trước mặt cô, tim cô đập đến loạn rồi.

Winter ghé sát thì thầm:

- Chỉnh lại tư thế đi, mắt cô sắp rớt ra ngoài rồi đấy.

Thảo Ninh vội vàng ngồi thẳng dậy. Cô cố gắng kiềm niềm vui lại trong lòng.

Sau khi chương trình kết thúc, Winter vội vã đi ra sau hậu trường. Anh ta đi rất nhanh rồi dừng lại trước một căn phòng. Tấm biển ở ngoài ghi “Phòng chờ của Nam Phong”. Nhìn dòng chữ ấy, Thảo Ninh cảm thấy vô cùng hồi hộp. Cô đoán rằng Winter muốn đến chúc mừng Nam Phong, cô âm thầm lui đi.

- Vào chung đi! Tôi đến đây là vì cô mà.

Hiếu Tùng kéo cô vào bên trong.

Nam Phong vừa nhìn thấy Hiếu Tùng liền nở nụ cười:

- Winter, em đến rồi à?

Winter bước đến choàng vai Nam Phong:

- Đương nhiên em phải đến rồi. Mong rằng bộ phim này sẽ ra mắt thành công vang dội.

Cả hai bọn họ nói chuyện vô cùng thân mật.

- À đây là quản lý mới của em phải không?

Nam Phong nhìn về phía Thảo Ninh đang đứng khuất sau lưng Winter.

Nghe nhắc tới mình Thảo Ninh ngay lập tức bước ra cúi chào, nhưng bản thân lại luống cuống tới mức không nói được gặng câu nào. Hai má cô đỏ ửng vì ngại ngùng.

- Đúng là bộ dạng của fangirl khi đứng trước thần tượng. Nói cho anh nghe cô ấy là một fan bự của anh. Cô ấy thích anh nhiều lắm.

Winter vừa nói vừa diễn tả khiến Nam Phong cười lớn, còn Thảo Ninh thực sự chỉ muốn độn thổ vì xấu hổ.

Nam Phong bước đến trước mặt cô:

- Cảm ơn vì đã yêu thích anh nhiều như vậy. Dù hơi muộn nhưng anh vẫn muốn nói với em một câu, chào mừng đến với đại gia đình JND của chúng ta.

Lời nói của Nam Phong khiến cô vô cùng xúc động.

- Cảm ơn anh nhiều lắm. Em có thể chụp với anh một tấm ảnh được không ạ? Em mong điều này từ rất rất lâu rồi.

Nam Phong liên gật đầu:

- Mau đến gần đây nào.

Winter trở thành thợ chụp ảnh bất đắc dĩ cùng vẻ mặt khó ở khi được Thảo Ninh nhờ vả. Nhưng cuối cùng anh vẫn hoàn thành nhiệm vụ giúp cô lưu lại bức ảnh giá trị.

Suốt trên đường về, Thảo Ninh cứ ngắm mãi bức hình trong điện thoại, vẫn chưa thôi cảm giác lâng lâng.

- Nhìn cô hạnh phúc chưa kìa!

Winter từ ban nãy đã chống cằm nhìn Thảo Ninh nhưng cô không để ý.

Thảo Ninh vui vẻ nhìn Winter:

- Cảm ơn anh vì đã giúp tôi gặp anh Nam Phong.

- Để đáp lại, lần sau cô nấu cho tôi một bữa ngon đi!

Winter ra điều kiện. Thảo Ninh liền đồng ý. Và Winter bắt cô cùng ngoéo tay với mình để chắc chắn cô không nuốt lời. Thảo Ninh bật cười vì không ngờ Winter còn dùng những trò trẻ con này.

Trên đường về, họ cùng mua một vài món quà dành cho An Nhiên và em bé.

Winter luôn xem An Nhiên như chị gái. Chị là người bên cạnh giúp đỡ anh từ những ngày đầu tiên, giúp anh vượt qua những khắc nghiệt trong thế giới giải trí mà anh từng muốn bỏ cuộc.

Nghe tin Winter đến, chồng An Nhiên đã đợi ở sảnh bệnh viện từ sớm. Anh là một kỹ sư có khuôn mặt rất hiền lành. Vừa gặp anh, Winter đã gọi ngay một tiếng “anh rể”, trò chuyện hết sức gần gũi. Winter tự hào khoe

rằng đây là người đàn anh khóa trên thời học đại học của mình và chính anh đã xe duyên cho anh ấy với chị An Nhiên.

An Nhiên đang nằm nghỉ trên giường, thấy họ đến chị liền ngồi dậy. Vừa sinh con được vài ngày, cơ thể vẫn còn yếu nhưng Thảo Ninh nhìn qua thấy chị vẫn rất duyên.

Chị nở nụ cười, vui vẻ nói:

- Lâu ngày không gặp, Hiếu Tùng đã dắt bạn gái đến thăm chị rồi đó sao?

- Mắt thâm mỹ của em tệ đến thế sao?

Winter nhìn Thảo Ninh cười khẩy. Cô đưa mắt lườm anh ta rồi cố tình chen lên trước chào An Nhiên.

- Chào chị, em là Thảo Ninh.

An Nhiên nhìn dáng vẻ tuy bé nhỏ nhưng không chịu kém cạnh trước Winter của Thảo Ninh vô cùng ưng ý.

- Lại đây ngồi cùng chị nào! Em đừng quan tâm tới mấy lời xằng bậy, vợ vẫn vừa rồi nhé.

- Chị đang chờ em đấy à? Vừa gặp mà hai người thân nhau quá nhỉ?

Winter đánh tiếng nhưng An Nhiên có vẻ chẳng bận tâm trả lời khiến Thảo Ninh thấy thật hả hê.

Biết mình bị lừa, Winter đành quay sang chơi cùng em bé mà anh rể đang bế trên tay. Anh say sưa ngắm bé trai say ngủ trong vòng tay bố, hết như một thiên thần.

Thấy vẻ háo hức của Winter, chồng An Nhiên đặt nhẹ đứa bé vào lòng anh. Lóng ngóng ôm một sinh linh bé nhỏ trên tay, anh cảm thấy kỳ diệu vô cùng.

Hai người đàn ông mê mẩn một đứa bé đang ngủ, họ tỉ mỉ từng chút vì sợ đau em bé, sợ bé tỉnh giấc, hình ảnh đó tự nhiên trở thành hình ảnh vô cùng ấm áp.

Thảo Ninh quay sang hỏi chị An Nhiên:

- Chắc những ngày qua chị hẳn vất vả lắm?

- Khi bế đứa con yêu thương trên tay mọi vất vả đều không còn tồn tại nữa em à. Hơn nữa, chồng chị luôn bên cạnh chăm sóc, làm chỗ dựa nên chị không hề cảm thấy khó khăn.

An Nhiên ngọt ngào nhìn chồng và con mình.

Nhìn đồng hồ đã muộn, Winter trả em bé lại với mẹ. Em bé vẫn ngủ ngon lành khi chuyển từ tay Winter qua nằm nép bên cạnh hơi ấm của mẹ.

Đứng trước chị An Nhiên, vẻ cao ngạo của một ngôi sao của Winter dường như đã biến mất, anh chợt hiền lành như một cậu em trai bé nhỏ bên cạnh chị gái.

Họ chào An Nhiên và trở về, tự nhiên thấy lòng sao nhẹ nhàng và chút hạnh phúc bé nhỏ đến từ cuộc gặp ngắn ngủi vừa rồi.

- Ban nãy tôi nghe chị An Nhiên gọi anh là Hiếu Tùng.

Thảo Ninh thắc mắc.

- À, đó là tên thật của tôi, chỉ có chị An Nhiên dùng nó để gọi tôi thay vì nghệ danh Winter.

Thảo Ninh cảm thấy tên thật của anh ta nghe thật hay, và cách chị An Nhiên gọi anh mới thân thiết làm sao.

Chị An Nhiên hẳn phải thương anh ta nhiều lắm, vì trước khi ra về chị đã dặn dò cô rất kĩ:

“Nghệ sĩ là người mà biết bao người ngưỡng mộ, sống trong ánh hào quang. Nhưng sau tất cả họ là người rất dễ tổn thương, rất cô đơn, rất cần sự quan tâm, chia sẻ. Nếu em đã quyết định trở thành người đồng hành cùng Hiếu Tùng, hãy là một người bạn, một người thân của cậu ấy nhé!”

- Thảo Ninh nhìn này.

Hiếu Tùng hào hứng khoe với cô những bức ảnh chụp con trai An Nhiên.

- Anh yêu trẻ con quá nhỉ?

Thảo Ninh hỏi nửa đùa nửa thật nhưng Winter lại nghiêm túc gật đầu:

- Đúng vậy. Tôi luôn mong muốn sau này có một gia đình nhỏ để bảo vệ, chở che cho họ.

Câu trả lời của Winter làm bầu không khí xung quanh trở nên khác lạ. Chỉ là một câu nói bình thường lại khiến Thảo Ninh cảm động.

Winter vẫn mãi mê ngắm ảnh đứa bé, còn Thảo Ninh vô thức nhìn nụ cười đến từ niềm vui giản dị đó của anh.

Tài xế riêng của Winter đưa Thảo Ninh về tận nhà vì trời đã khá muộn.

Cô tranh thủ ăn tối rồi cuộn tròn trong tấm chăn ấm của mình. Chẳng nói gì đến hạnh phúc lớn lao, hạnh phúc của cô là sau một ngày dài được là thỏa mình trong chiếc giường thân yêu và ngủ thật say.

Mỗi đêm Winter thường rất khó ngủ, nếu không luyện tập thì anh thường thức rất khuya đứng ngoài ban công. Anh đứng đó, nhìn về phía xa phố xá, nơi lấp lánh ánh đèn khi màn đêm buông xuống. Gió đêm lạnh ngắt và anh thấy tim mình cũng buốt lạnh. Rất lâu như vậy, anh vẫn chưa thể từ bỏ được một hình bóng.

Mới sáng sớm đã có người tới nhà gõ cửa. Thảo Ninh mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa, bộ pyjama xộc xệch, đầu tóc rối xù. Cô đoán có thể là Linh Phi, vì cô bạn hay đến những giờ bất thường như vậy rồi bắt cô nấu đồ ăn sáng cho.

Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt người đứng trước cửa, cô đã tỉnh ngủ ngay tức thì. Toan đưa tay đóng cửa để chỉnh trang rồi mới quay lại cho đàng hoàng thì Winter nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

- Nhà cô xinh xắn quá nhỉ!

Thảo Ninh quay người lại, không hề muốn anh ta nhìn thêm bộ dạng ngái ngủ của cô lúc này thêm chút nào nữa.

- Đừng có ngại vì bộ dạng bình thường của cô cũng không xuất sắc hơn bây giờ là mấy đâu. Hôm nay tôi đến muốn cô nấu bữa sáng, xem như cô trả công việc hôm qua giúp gặt anh Nam Phong.

Winter thản nhiên bước vào nhìn ngắm căn nhà của Thảo Ninh như vị khách được chào đón. Ngang qua phòng ngủ để ngõ của cô, nhìn thấy gì đó, anh ta liền ngay lập tức quay lại phòng khách.

- Tốt nhất là tôi chỉ nên ngồi đây để tránh nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Thảo Ninh chợt nhận ra thứ anh ta vừa nói là gì, cô vội vã quay về phòng, đóng chặt cửa, miệng lẩm bẩm nguyên rủa.

Một lát sau, Thảo Ninh quay trở ra, đã ăn mặc chỉnh tề, giọng điệu nghiêm túc nhắc nhở Winter:

- Lần sau có đến anh nhớ gọi điện trước cho tôi, đừng đến bất ngờ như vậy.

- Tôi chỉ muốn xem quản lý của mình điều kiện ăn ở có tốt hay không thôi. Tôi cũng đã gọi cho cô nhiều lần mà cô không bắt máy đấy chứ.

Thảo Ninh kiểm tra lại điện thoại, quả nhiên có bốn cuộc gọi nhỡ. Lần này là do cô quá say ngủ nên sẽ bỏ qua cho sự tự tiện của anh ta. Nhưng nghĩ đến viễn cảnh sẽ còn bị làm phiền dài dài cô không tài nào an tâm cho được.

Thảo Ninh nấu cho Winter bữa sáng đơn giản, nhưng có vẻ anh ta rất vừa miệng.

- Cô thích màu hồng hả? - Winter tự dưng hỏi băng quơ.

Thảo Ninh đỏ ửng mặt, biết ngay anh ta đang nhắc tới màu của chiếc bra trên giường ban nãy.

- Anh im lặng và ăn cho xong đi. Anh mà nói nữa tôi sẽ giết anh đấy.

Winter đưa tay chỉ lên tường:

- Tại tôi thấy đồng hồ treo tường màu hồng nên đoán thôi. Cô lại nghĩ quá nhiều rồi đó. Mà tôi cũng rất thích màu hồng đấy.

Hiếu Tùng cười khoái chí. Nếu không vì tiếc nuôi khuôn mặt đẹp trai của anh ta, Thảo Ninh chắc chắn đã lao vào đánh một trận cho bõ tức.

Winter có lịch ghi hình ở đài truyền hình, từ sớm các fan của anh đã đợi sẵn bên ngoài. Vừa thấy anh họ hô vang tên anh không ngớt. Winter đưa tay vẫy chào và mỉm cười khiến các cô gái mừng rơn, họ hét lớn vì được nhìn thần tượng của mình ở khoảng cách gần đến thế.

Bài hát Winter biểu diễn là ca khúc Giá như chưa từng buông tay trong bộ phim của Nam Phong.

Khi Winter cất tiếng hát, cả trường quay đắm chìm vào giai điệu đẹp. Anh như đặt toàn bộ tâm trí của mình vào trong bài hát, ánh mắt buồn vời vợi tựa như lời của ca khúc.

Thảo Ninh chợt nhận ra, hình như cô đã thấy ánh mắt xa xăm, đầy suy tư này ở đâu. Rất giống những lần anh đi cùng cô đến trạm xe buýt, rất yên lặng.

Ca khúc kết thúc trong tiếng vỗ tay không ngớt. Thảo Ninh vẫn còn ám ảnh bởi ánh mắt và câu hát của anh: “Nếu thời gian trở lại, xin đừng yêu anh nhiều như thế”. Cô tự hỏi, lẽ nào ngoài hình ảnh một Winter là một Hiếu Tùng đầy suy tư mà anh ta vẫn giấu kín?

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Thế Giới Khác Của Hiếu Tùng

Xe di chuyển khỏi đài truyền hình, Thảo Ninh tranh thủ đọc qua một số trang tin tức, và bắt gặp một tin liên quan đến Winter: “Ca sĩ Winter đến bệnh viện thăm vợ và con trai bí mật”.

Trong bài báo chèn rất nhiều bức ảnh của Winter được chụp ở bệnh viện. Chất lượng ảnh tuy không được tốt lắm, nhưng rất dễ nhận ra đó chính là anh, bên cạnh còn có cô.

Thảo Ninh đưa cho Winter cùng xem. Nhưng anh ta chỉ cười trừ:

- Đừng để tâm. Điều quan trọng là phải làm cho tốt việc của chúng ta thôi. Không ai có thể đi dính chính tất cả các tin đồn đâu.

Winter đã quá quen với những việc thế này, anh xem như đó là một phần của giới giải trí. Đã chấp nhận là một ngôi sao thì đồng nghĩa với việc mất tự do của chính mình. Nghe thấy những điều bịa đặt về mình nhưng phải tập sống lờ đi và bình thản.

JND thông báo vừa nhận lời cho Winter tham gia một bộ phim truyền hình. Ngay từ khi mới rục rịch khâu tuyển chọn diễn viên, bộ phim đã thu hút rất nhiều sự quan tâm. Kịch bản được viết bởi một biên kịch tài năng sở hữu trong tay những giải thưởng lớn.

Tin Winter sẽ đảm nhận nam chính cho bộ phim lần này nhận được phản hồi tích cực. Vì chính biên kịch là người đã ngỏ ý mời anh đảm nhiệm vai chính cho bộ phim. Biên kịch khẳng định vai diễn này đã được anh “đo ni đóng giày” cho Winter, không ai có thể phù hợp hơn.

Bộ phim này là một bước tiến mới cho anh khi thử sức ở lĩnh vực điện ảnh.

Các diễn viên tham gia có buổi đọc kịch bản đầu tiên cùng đoàn làm phim. Người đóng cặp cùng Winter là nữ diễn viên Khải Chi. Cô ấy xuất hiện với chiếc đầm ôm sát cơ thể, mái tóc bồng bênh đầy kiêu kỳ.

Cô đến ngồi cạnh Winter, cười dịu dàng. Nhưng kỳ lạ Winter chỉ đáp lại lời chào của cô bằng một cái gật đầu hờ hững.

Thảo Ninh ngồi ở một góc đoán là Khải Chi hẳn phải choáng lẫm với kiểu người đàn ông khác thường như Winter. Một cô gái quyến rũ như cô ta, đàn ông theo đuổi không ít, vậy mà trước mặt Winter lại bị lờ như không.

Kết thúc buổi gặp, Winter vội rời đi rất sớm dù không có lịch làm việc nào tiếp theo. Sự gấp gáp này như muốn chấm dứt việc phải đụng mặt với Khải Chi.

- Anh cố tình tránh Khải Chi đúng không?

Thảo Ninh đã quan sát thái độ anh ta suốt buổi và không thể nhầm được.

- Tôi không thích kiểu phụ nữ chủ động. Tôi thích kiểu đơn thuần, đáng yêu hơn

Nói đến đây, Winter cúi người khoanh tay nhìn Thảo Ninh.

- Sao lại nhìn tôi như vậy?

Thảo Ninh chuẩn bị sẵn tư thế để đáp trả. Winter khuôn mặt tỏ vẻ thất vọng, thở dài:

- Tiếc là cô đơn thuần nhưng chẳng đáng yêu chút nào.

Anh ta đưa tay xoa đầu Thảo Ninh rồi bước lên xe trước, mặc kệ cô phía sau lầm bầm:

- Chúng ta không thân tới mức đó đâu. Đừng có xoa đầu tôi.

Xe của họ vừa rời đi, phía sau Khải Chi cũng vừa bước ra, cô khoanh tay nhìn theo họ, khóe môi khẽ cười:

- Winter, để xem anh sẽ giữ được vẻ lạnh lùng đó được bao lâu.

Thảo Ninh thức rất khuya để đọc kịch bản Anh không thể giữ lại tuổi trẻ của chúng ta. Ngoài trời mưa càng khiến tâm trạng chùng xuống. Phần kịch bản này cũng dừng lại vào một ngày mưa buồn khi nam chính nhìn ra những hạt mưa đập vào ô kính cửa sổ, anh hiểu rằng yêu một người chỉ cần một khoảnh khắc, nhưng để quên cần cả một đời.

Người ta sẽ thấy tuổi trẻ sôi nổi, cả một tình yêu nồng cuồng và những tổn thương sẽ mãi mãi không có cơ hội sửa chữa, không thể nói lời xin lỗi.

Biên kịch vẫn giữ bí mật cái kết. Nhưng phần kịch bản lưng chừng đủ khiến Thảo Ninh thấy đau lòng.

Winter vừa đặt tập kịch bản xuống, anh đã nghiêm ngẫm từng câu chữ đến như một sự trùng hợp. Câu chuyện này như cố tình để anh thấy lại quá khứ của chính mình.

Căn phòng ký túc xá trống trải, im lặng giữa đêm khuya. Anh mở toang cửa nhìn mưa từ ban công. Lạ quá, sao trong tiếng mưa đó anh lại nghe như có tiếng cười giòn tan của cô. Thấy hình ảnh cô nắm chặt tay anh chạy dưới những mưa phùn, cô nói với anh rằng: “Chỉ cần được bên anh, mỗi khoảnh khắc đều là hạnh phúc”. Và anh đã từng ngu ngốc tin rằng niềm hạnh phúc đó sẽ theo anh đến suốt đời.

Winter bị đánh thức bởi tiếng gọi của Thảo Ninh:

- Này anh có bị điên hay không mà nằm ngủ ngay dưới sàn trong khi còn mở toang cửa bên ngoài ban công vậy? Anh không lo cho bản thân thì cũng phải nghĩ đến tôi nữa chứ. Anh bị ốm rồi tôi sẽ phải giải thích với Nancy thế nào?

Winter dụi mắt, uể oải ngồi dậy, đưa tay ra hiệu Thảo Ninh trật tự vì này giờ cô oang oang không ngừng.

Đột nhiên Winter giật mình nhận ra điều khác lạ:

- Sao cô vào được đây chứ?

- Tôi gọi anh mãi không được. Tôi phải chạy đến tận đây. Hỏi chú lái xe thì chú ấy không biết mật mã cửa vào. Tôi đánh liêu ấ ngày sinh của anh nhưng nghĩ như vậy đơn giản quá nên liên ấ ngược lại 29912103 không ngờ lại được.

Winter vẫn không khỏi ngạc nhiên trước bộ mặt đang có chút tự hào về chính mình của Thảo Ninh.

- Có lẽ anh đặt mặt khẩu đơn giản quá rồi.

Thảo Ninh đứng dậy, đóng cửa ngoài ban công lại. Kéo Winter lên ghế ngồi và đưa tay lên trán anh ta kiểm tra.

Sau đó cô chạy vào bếp, pha cho anh một ly nước gừng và mật ong ấm, bắt anh uống hết.

- Anh phải thật khỏe mạnh, an toàn để người làm công bé nhỏ như tôi còn được tồn tại lâu dài ở JND.

Winter tỏ ra hiểu ý:

- Cứ tưởng là cô quan tâm tôi thật lòng, ai ngờ vẫn là mong được ở JND để gần anh Nam Phong.

- Vẫn là anh hiểu tôi nhất.

Thảo Ninh đưa tay đập vai Winter.

Winter và Thảo Ninh đến khá sớm trong buổi tập trung thứ hai để gặp biên kịch.

Thấy Khải Chi bước về phía họ, Thảo Ninh cố tình tránh đi để cô ta tiện nói chuyện với Winter.

- Cô quản lý này, nhờ cô mua nước giúp chúng tôi nhé. - Giọng cô ta ngọt ngào nhờ Thảo Ninh.

Thảo Ninh liên đồng ý, không có lý do gì từ chối cả. Nhưng chưa kịp đi cô đã bị Winter giữ lại:

- Đứng yên đó cho tôi, cô là quản lý của tôi hay là chân sai vặt vậy?

Winter đứng dậy kéo Thảo Ninh rất nhanh, để lại Khải Chi nhìn theo với vẻ mặt chưng hửng xen lẫn sự tức tối vì trước nay chưa ai dám đối xử với cô như vậy.

Đi được một đoạn xa, Thảo Ninh cố hất tay Winter ra:

- Sao anh lại kiêu ngạo như vậy, đối xử với phụ nữ thật lỗ mãng.

Hiếu Tùng thả tay khiến Thảo Ninh suýt ngã, giọng bình thản:

- Tránh để các cô ảo tưởng bản thân mình có sức hút. Phải thẳng thắn để cô Khải Chi đó biết chọn đúng đối tượng mà thể hiện tình cảm, tôi không phải là người dễ làm thân với bất kỳ ai, đặc biệt là cô ta.

- Còn việc đóng phim thì sao?

Thảo Ninh thường thấy diễn viên phải hiểu nhau mới dễ làm việc chung, đằng này Winter đang đẩy mọi việc theo hướng hoàn toàn ngược lại.

- Đó là công việc. Cô không cần quá lo lắng. Tôi tự biết đâu là việc nên làm.

Chưa sống lâu trong ngành giải trí bằng Winter nên Thảo Ninh không thể nhận định cách đánh giá của anh là đúng hay sai. Nhưng cô cảm thấy thái độ không thiện cảm của anh với Khải Chi hẳn còn có một lý do đặc biệt nào đó.

Vẻ cáu kỉnh của Winter hoàn toàn thay đổi khi gặp biên kịch. Anh chàng biên kịch kia cũng vậy, tay bắt mặt mừng, hoan hỉ vô cùng. Cả hai nói nói cười cười không để ý đến sự có mặt của Thảo Ninh. Cô nhìn điệu

bộ của họ và trong đầu xuất hiện một ý nghĩ không mấy tốt đẹp. Theo những gì cô chứng kiến, lẽ nào Winter anh ta không thích phụ nữ?

- Quản lý của em sao nhìn chúng ta như hai kẻ biến thái vậy?

Anh chàng biên kịch kia quay nhìn Thảo Ninh.

- Chắc cô ta đang khó hiểu vì sao em chẳng hứng thú với gái đẹp mà chỉ toàn vui vẻ bên đàn ông thôi.

Winter một lần nữa lại đoán trúng phóc điều mà Thảo Ninh đang suy nghĩ.

Cô chột dạ, xua tay:

- Vì tôi không biết hai người quen thân tới vậy.

- Cô quản lý đừng hiểu nhầm, thực ra do cô không biết mối quan hệ gần gũi giữa chúng tôi thôi.

Biên kịch giải thích càng khiến cô rối hơn, thế nào là không hiểu mối quan hệ “gần gũi” giữa bọn họ chứ.

- Anh giải thích cái kiểu đó người khác không hiểu nhầm cũng lạ đấy.

Winter đành phải giới thiệu cụ thể về anh ta để Thảo Ninh không hoang mang thêm nữa:

- Người này trước kia từng là giám đốc ý tưởng ở JND từ thời tôi còn là thực tập sinh. Nhưng từ bỏ hết để đi theo con đường viết lách vì muốn có cuộc sống tự do. Hiện tại anh ta đã trở thành nhà văn, nhà biên kịch xuất sắc.

Biên kịch cười mãn nguyện, nhưng lại làm bộ nhắc nhở không nên phô trương.

Dáng vẻ từng từng đó lại hoàn toàn biến mất khi anh ta bắt đầu công việc. Kết cục cuối cùng của bộ phim vẫn chưa được tiết lộ.

Thảo Ninh cảm thấy một điều thật kỳ lạ, những người trong showbiz này dường như đều không giống như những gì họ thể hiện. Họ đều có một thế giới khác ẩn sau những vẻ mặt tươi cười đó.

Vì thời gian quá bận rộn nên hiếm hoi mới có một buổi tối để Thảo Ninh gặp được Linh Phi. Linh Phi luôn miệng hối hận vì đã báo cho Thảo Ninh việc JND tuyển quản lý, khiến cô còn không được ăn cơm bạn mình nấu thường xuyên như trước.

Ngồi trên sân thượng, Linh Phi bất chợt hỏi:

- Không biết sau này hai đứa mình ai sẽ là người kết hôn trước nhỉ?
- Đương nhiên là mình rồi, mình sẽ ném hoa cưới cho cậu.

Thảo Ninh quả quyết, việc gì cô cũng có thể thua Linh Phi nhưng chuyện kết hôn sau này nhất định phải thắng.

- Được được, đồng ý.

Linh Phi không hề phản đối.

- Nhưng sau này, đến năm ba mươi tuổi nếu chúng ta vẫn chưa kết hôn, thì hãy cùng đi du lịch khắp nơi nhé!

Thảo Ninh choàng tay ôm lấy cô bạn của mình. Họ đều hiểu rằng có nhiều thứ đáng giá hơn tình yêu, đó là tình bạn gắn bó suốt bao năm qua của họ. Nhờ tình bạn này mà họ có thể trải qua những năm tháng bộn bề ở thành phố phồn hoa này.

Trước khi ra về Linh Phi băng quơ hỏi Thảo Ninh:

- Quản lý nhóm Summer Girls của công ty các cậu là nam nhi?

Thảo Ninh gật đầu:

- Phải rồi, là Tuấn Kiệt, người thắng mình trong cuộc tuyển chọn lần trước. Là kiểu người cực kỳ thông minh nếu không muốn nói là rất “cáo”. Mà sao tự nhiên cậu lại hỏi đến anh ta?

Linh Phi không nói lý do, chỉ cười chào tạm biệt rồi quay đi khiến Thảo Ninh càng thêm tò mò.

Trên đường về Linh Phi chợt nhớ lại tình huống cô gặp Tuấn Kiệt. Cô bị fan hâm mộ vô tình xô ngã trong sự kiện quảng bá phim của Nam Phong và người đỡ cô dậy chính là Tuấn Kiệt.

Khi anh đến bên cạnh cô đã nhầm tưởng anh là một nghệ sĩ mới nào của JND vì anh có vẻ ngoài quá tỏa sáng.

Chỉ là giúp một người xa lạ nhưng thái độ anh ấy rất quan tâm. Còn giúp cô mang lại chiếc giày bị rơi và tim cô chưa bao giờ đập nhanh như vậy.

Linh Phi đã không kịp nói lời cảm ơn với anh. Anh vội đi sau khi cô đứng dậy. Dáng vẻ quả quyết đó của anh khiến Linh Phi nhớ mãi.

Từ đầu tuần, Nancy đã cho người sắp xếp cho Thảo Ninh ở một phòng ký túc xá gần với Winter để đảm bảo cho lịch làm việc bận rộn sắp tới phải di chuyển nhiều cô sẽ không tiện về nhà.

Thảo Ninh tận hưởng sự thoải mái ở căn phòng vô cùng rộng rãi và tiện nghi. Dù căn phòng rất đẹp, nhưng sau một lúc cô lại cảm thấy nhớ ngôi nhà nhỏ ấm áp của mình. Thực ra trước kia nó là nhà một người bạn

của bố. Chú ấy và gia đình di cư ra nước ngoài nên bán rẻ lại. Kể từ đó nó trở thành một nơi ẩn nấp bình yên của cô ở thành phố này vì bố mẹ cô vẫn còn ở tỉnh lẻ.

Cô ra ngoài hành lang đi dạo và nảy ra ý định tò mò khi đứng trước phòng Winter, tự hỏi anh ta đã đổi mật mã khóa cửa hay chưa. Và rõ ràng anh ta vẫn chưa đổi. Vậy là cô có thể dễ dàng đi vào bên trong.

Không thấy Winter đâu, Thảo Ninh tự nhủ sẽ đi tham quan một vòng rồi yên lặng rời đi, không làm tổn hại bất cứ thứ gì của anh ta.

Phía trên tường có một bức ảnh rất lớn, ảnh Winter ở trần, để lộ thân hình rắn rỏi. Tông màu tối khiến cho bức ảnh toát lên sức cuốn hút lạ thường. Thảo Ninh đặc biệt nhìn vào đôi mắt rất có hồn của anh.

- Người không biết sẽ nghĩ cô là một kẻ biến thái, nửa đêm nửa hôm lén vào phòng đàn ông để rình mò. Lại còn đứng đó mê mẩn ngắm cơ thể của tôi như một kẻ bệnh. Đáng sợ thật!

Winter xuất hiện từ phía sau nói vọng tới.

Thảo Ninh giật mình, quay lại. Vừa nhìn thấy anh ta, cô liền quay mặt hướng khác. Winter vừa từ nhà tắm bước ra, nước còn vương trên tóc, để lộ thân trần chỉ quấn chiếc khăn tắm.

Anh ta từ từ bước lại gần Thảo Ninh.

- Có người thật ở đây sao không ngắm, sao phải nhìn lén ảnh chứ?

- Tôi buồn ngủ rồi, về phòng đây, không đùa với anh nữa.

Thảo Ninh phải cố tỏ ra bình tĩnh, dù hai tai đỏ lựng vì bối rối. Cô chạy thật nhanh về phía cửa, liền bị Winter giữ chặt tay lại.

- Chuyện gì nữa vậy? Xem như tôi lên vào phòng anh là sai, tôi xin lỗi.

- Tôi đâu có bắt cô phải xin lỗi. Chỉ là hơi đói bụng. Nấu gì cho tôi ăn đi, lúc chiều tôi có nhờ chú lái xe mua giúp ít đồ trong tủ lạnh rồi.

Nghe Winter nói, Thảo Ninh thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một việc đơn giản như vậy. Suýt nữa tim cô đã rơi ra ngoài.

Chỉ một lát sau trên bàn đã bày ra một số món ăn, Winter ngồi bên đợi với vẻ thèm thường.

Anh ăn vô cùng ngon miệng và khen ngợi Thảo Ninh:

- Khả năng nấu nướng của cô quả là cực đỉnh.

Thảo Ninh ngồi nhìn anh thưởng thức những món mình nấu với vẻ mặt thích thú, chợt cảm thấy có gì đó rất lạ. Đó là khuôn mặt hạnh phúc của Winter sao, khi có thể cười thật thoải mái như vậy sau ánh hào quang?

- Ra ngoài ban công hóng mát nào, cảnh về đêm đẹp lắm đó.

Winter bước ra bên ngoài và Thảo Ninh bước theo phía sau. Gió ngoài ban công thổi nhẹ nhẹ, cô ngước lên nhìn lên bầu trời quang đãng. Sự rục rờ của thành phố đã khiến người ta quên đi có những khoảnh khắc được ngắm vẻ đẹp của trời đêm như thế này.

Winter đứng tì tay vào ban công, ngước nhìn về phía xa:

- Cô biết không, tôi bước chân vào giới giải trí đã nhiều năm, hiện tại tôi đã có được danh tiếng nhưng chưa bao giờ tôi thấy thực sự vui. Tôi luôn thấy tiếc nuối vì không được trải qua tuổi trẻ sôi nổi như người khác. Khoảng thời gian họ vui vẻ ở trường đại học cùng bạn bè thì tôi đang ngày đêm luyện tập để trở thành ca sĩ. Dù có mệt mỏi cũng không dám nghỉ

ngôi, chỉ cần dừng một chút, tôi sẽ bị bỏ lại phía sau. Tôi muốn có những chuyến đi cùng bạn bè, được chia sẻ quá trình trưởng thành của mình. Tôi ganh tị với mọi người vì họ có bạn bè bên cạnh khi họ đau, họ vấp ngã. Còn tôi, những tháng ngày tôi trải qua để trở thành thần tượng là chặng đường dài chỉ bước đi một mình.

Những câu nói đầy tâm sự của Winter bất chợt khiến Thảo Ninh thấy lòng mình se lại. Khoảng thời gian hết sức bình thường cô trải qua cùng bạn bè, với Winter nó lại là một mơ ước không bao giờ có được.

Anh chỉ tay lên trời nói với Thảo Ninh:

- Kia là vì sao cha tôi tặng cho tôi, ngôi sao xanh lấp lánh. Cha tôi từng nói, đừng bao giờ sợ màn đêm vì chỉ khi đêm xuống chúng ta mới có thể thấy được vẻ đẹp của những ngôi sao, cũng như trong khó khăn chúng ta mới biết mình mạnh mẽ như thế nào.

Thảo Ninh nhìn theo hướng tay chỉ của Winter thấy một ngôi sao rực sáng kiêu hãnh giữa hàng vạn ngôi sao khác. Ở đó, đã lưu giữ một hồi ức thật đẹp thời thơ bé của anh.

Họ cứ im lặng thưởng thức vẻ đẹp của trời đêm. Thảo Ninh khẽ nhìn Winter, nhận ra ngoài một Winter cao ngạo, tài năng thì bên trong anh chỉ là chàng trai Hiếu Tùng, sống suy tư và lạnh lẽ hơn nhiều. Dần dần, cô đã hiểu một phần nào đó ở anh mà trước đây cô chưa hề biết.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tình Đầu Chỉ Dành Cho Em

Thảo Ninh dậy từ rất sớm để đi đến phim trường cùng Winter. Cô vẫn còn ngái ngủ.

Chú tài xế nhìn bộ dạng đáng thương của cô liền an ủi bằng một túi đồ ăn sáng:

- Cháu tranh thủ ăn đi, đến đó không có thời gian đâu.

Cô nhận lấy, cảm ơn chú tài xế liên tục.

Chú cười nói:

- Là Hiếu Tùng nhờ chú mua cho cháu đó.

Thảo Ninh không tin nổi vào tai mình, cô quay sang nhìn Winter định nói lời cảm ơn thì anh ta đã ngăn lại:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt cảm động như vậy. Tôi tự biết mình là một người vừa đẹp lại vừa tốt bụng rồi.

Thảo Ninh trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Cô nhận ra chú tài xế cũng gọi anh ta là Hiếu Tùng như chị An Nhiên. Có lẽ cái tên này anh ta chỉ dành cho những người thật sự thân thiết.

Bối cảnh quay đầu tiên là ở một trường đại học, nơi hai nhân vật lần đầu gặp nhau, khi họ đều là những thiếu niên mười tám tuổi sôi nổi, mộng mơ, mang trong mình một hoài bão lớn lao.

Winter mặc sơ mi trắng, quần tây đơn giản cùng giày bata và ba lô đeo lệch vai, mái tóc rẽ ngôi tự nhiên, là hình ảnh mỗi tình đầu trong trái tim biết bao cô gái.

Một lát sau, Khải Chi cũng xuất hiện, tóc buộc cao, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng. Nhìn cô rất xinh xắn, nhưng vẫn thiếu một chút gì đó, hình như đôi mắt không có được sự trong trẻo, tinh khôi. Nhưng cô ấy vẫn rất duyên dáng khiến Thảo Ninh buột miệng thốt lên:

- Cô ấy xinh quá!

Winter vẻ mặt khó ở, lắc đầu:

- Tôi nghĩ nếu cô vào vai này có khi còn xinh hơn đấy. Cô ta không có được khuôn mặt ngây thơ như cô đâu.

- Anh đang khen tôi hay có ý đồ trêu chọc tôi vậy?

Thảo Ninh nghe có mùi không tốt đẹp.

- Đương nhiên là an ủi rồi, vì có muốn cô cũng không có cơ hội thành diễn viên chính đâu. Tại cô thấp quá mà.

Winter tiện tay gác ngang đầu Thảo Ninh, rồi cười thoải mái. Thảo Ninh đưa tay thúc ngang hông khiến anh phải nhăn mặt.

Lúc đi ngang qua Khải Chi, Thảo Ninh nhìn thấy người quản lý đang chăm sóc cô ta từng chút một, trên tay xách theo rất nhiều thứ, vừa phải che

ô để cô ta bước đi không bị nắng. Khuôn mặt Winter không mấy thiện cảm khi nhìn thấy cảnh đó.

Thảo Ninh nhận thấy kể từ khi cô vào làm cho JND, Winter nhiều lần khiến cô phát điên vì sự thất thường của anh ta. Nhưng chưa bao giờ anh sai khiến cô hay cho bản thân đặc quyền bắt cô phục dịch mình như Khải Chi. Mặc dù ở vị trí ngôi sao, anh ta có thể yêu cầu nhiều thứ hơn thế.

Đội ngũ làm phim phải khá vất vả mới có thể di chuyển được, họ phải nhờ đến đội bảo vệ của nhà trường để giải tán đám đông tập trung từ rất sớm chờ đợi Winter. Ai cũng mong được gặp thần tượng của họ một lần. Họ hòa nhau đi theo từng bước chân của anh, gọi lớn tên Winter.

Thảo Ninh thấy họ giống hệt mình trước đây, luôn mong có được cơ hội được nhìn thấy, được đến gần thần tượng của mình. Và mong muốn đó của cô giờ đây đã thực hiện được rồi.

Cảnh đầu tiên, nhân vật của Winter sẽ lần đầu nói chuyện với nữ chính. Trong vườn tự học, dưới bóng mát của những tán cây, ánh nắng xuyên qua từng kẽ lá, Winter nhập vai một chàng sinh viên đang học bài. Cậu bị bất ngờ vì cô bạn xinh đẹp do Khải Chi đóng ngồi xuống đối diện, ngỏ ý học bài chung.

Họ ngồi cạnh bên nhau rất đẹp đôi. Winter nhập tâm hoàn toàn vào vai diễn. Ánh mắt anh nhìn Khải Chi rất trù mến, khác hẳn với thái độ xa cách bên ngoài của anh.

Đúng như lời anh đã khẳng định khi diễn xuất anh sẽ hoàn thành tốt, rất chuyên nghiệp, không hề bị chi phối bởi cảm xúc thật.

Xong cảnh của mình, Winter ngay lập tức ra khỏi chỗ, không muốn nán thêm trò chuyện với Khải Chi.

Từ đây sau, cô ta vẫn chú ý đến từng biểu hiện của anh. Người này càng cố tiếp cận thì anh ta sẽ càng xa lánh, vậy nên cô sẽ tìm cách khác để có thể khiến anh ta phải chú ý đến cô hoặc ít nhất sẽ để cho người khác phải để ý tới mối quan hệ mà cô sẽ tạo nên giữa bọn họ.

- Anh không ưa Khải Chi, vậy đến những cảnh tình cảm hay hôn nhau thì sao?

Thảo Ninh thực sự rất muốn được xem Winter sẽ xử lý những tình huống đó như thế nào.

- Việc đó cô không phải lo, tôi tự khắc biết làm như thế nào. Nhân vật của tôi yêu nhân vật của cô ta, dù phải diễn cảnh thân thiết thế nào cũng sẽ làm cho tốt. Còn thái độ của tôi với cô ta vẫn là không thể gần gũi.

Biểu hiện của Winter không chỉ là né tránh thông thường, mà trong từng câu nói đều như không thể chấp nhận được Khải Chi.

Khải Chi sẽ không thể hiểu được vì sao anh không ưa cô, dù cô là nữ thần trong lòng nhiều chàng trai.

Trong giới giải trí luôn có những quy tắc ngầm, Khải Chi đã rất khéo tận dụng để tạo chỗ đứng cho bản thân. Cô ta có nhan sắc và cả sự khôn ngoan. Winter từng bắt gặp cô ta chuyện trò gần gũi cùng một nhà đầu tư sản xuất phim phía sau hậu trường. Cô ta biết cách chiêu ý người khác và cũng rất biết cách tạo scandal tình ái để trở nên nổi tiếng hơn. Sau mỗi tin đồn, chẳng biết thật hay không thì độ phủ sóng của cô ta cũng được tăng lên. Những việc sau hậu trường đó, Winter có thể tạm chấp nhận. Vì mỗi người có cách riêng để tìm bệ đỡ cho sự nổi tiếng. Tài năng không thôi chưa chắc đã có thể trụ lại nơi này, một nơi xô bồ mà nghệ thuật chân chính đôi khi sẽ bị lấn át bởi sự đấu đá, và những âm mưu khủng khiếp.

Nhưng riêng với Khải Chi, anh không thiện cảm, không phải vì cái cách cô ta tiến thân mà vì giữa họ có một chuyện cô ta có thể sẽ không nhớ, nhưng anh thì không thể nào quên. Một điều khiến anh ân hận, day dứt cả đời.

Chuẩn bị cho phân cảnh “Nụ hôn đầu tiên”, đoàn làm phim di chuyển đến con đường hai bên là hai hàng cây cổ thụ đang dần chuyển màu sang thu, vài chiếc lá vàng rơi trên con đường, không gian lãng mạn vô cùng.

Winter chăm chú đọc lại kịch bản lần cuối. Khải Chi rất tự tin để hiện cảnh quay này, cô nhìn Winter, thầm nghĩ sẽ khiến anh ta bị quyến rũ bởi khả năng hôn của cô.

Nhưng đáng tiếc, đây chỉ là một nụ hôn chạm nhẹ trên trán. Đạo diễn đã thay đổi để phù hợp hơn với bối cảnh, và độ tuổi của nhân vật trong phim, thể hiện sự ngây thơ, đơn thuần của họ.

Nghe sự thay đổi này, Winter liền ghé tai nói nhỏ với Thảo Ninh:

- Nhìn vẻ mặt thất vọng của Khải Chi kìa, chắc muốn thể hiện với tôi lắm đây.

- Nhưng tiếc thật đấy, tôi muốn xem cảnh hay người hôn nhau say đắm lắm đấy. - Thảo Ninh mặt ỉu xìu.

- Đáng tiếc, mong muốn của cô không thể trở thành sự thật được rồi. - Vẻ mặt Winter vô cùng mãn nguyện.

Kịch bản có chút thay đổi, nhưng cảnh phim dù vậy vẫn đẹp đến nao lòng, hai người trẻ nắm tay nhau đi trên con đường nắng nhẹ, vắng vẻ, dưới những tán cây lá vàng, một nụ hôn nhẹ đặt lên trán như lời hứa sẽ bảo vệ em cả cuộc đời.

Cảnh quay không nhiều thoại, tập trung đến diễn xuất của Winter. Kỳ lạ, Thảo Ninh cảm thấy anh ta không giống như diễn mà ánh mắt đó, chính là ánh mắt buồn thăm thăm cô từng nhìn thấy trước đây. Giống như anh đang diễn lại chính hồi ức của mình vậy.

Đã kết thúc cảnh phim, nhưng Winter vẫn có gì đó không ổn. Anh ngồi một góc bồn tắm như chưa thoát khỏi được cảm xúc của nhân vật.

Winter thấy nhói đau nơi ngực trái, hình ảnh cô ấy lại xuất hiện. Anh từng hôn lên trán cô như vậy, từng hứa sẽ bảo vệ cô. Tất cả giống hệt như ban nãy.

Chỉ vì một khoảnh khắc giống nhau lại vô tình gợi lại một ký ức đã qua, một kỷ niệm mà người ta đã chôn sâu. Khoảnh khắc từng trôi quá đẹp thì khi nhớ lại chỉ khiến người ta đau lòng mà thôi.

Thảo Ninh ngồi bên cạnh Winter một lúc lâu cho đến khi anh đứng dậy nói với cô:

- Chúng ta về thôi.

Trở về ký túc xá Thảo Ninh vẫn nghĩ mãi đến khuôn mặt buồn nhưng lại cố tỏ ra bình thường của Winter. Liệu có phải cảnh phim khiến anh ta nhớ lại mối tình đầu của mình hay không? Liệu có phải đó là mối tình buồn mới khiến nụ cười cười của Winter chợt tắt và đôi mắt trĩu nặng như vậy?

Tiếng chuông điện thoại của Thảo Ninh reo, nhìn vào màn hình, là bố cô gọi. Bố rất ít khi gọi cho cô, trừ những chuyện quan trọng. Lần này bố gọi khiến Thảo Ninh thấy có gì đó bất an.

- Con dạo này vẫn khỏe chứ?

- Dạ mọi chuyện vẫn ổn ạ.

- Sao con không nói cho cả nhà biết con đã nghỉ việc ở tòa soạn?

Thảo Ninh giật mình nhớ ra suốt những tháng qua cô vẫn chưa thông báo cho gia đình mình biết về sự kiện này. Bố trước nay vẫn không ủng hộ việc cô làm việc liên quan đến giới giải trí.

- Con xin lỗi vì mọi việc chưa ổn thỏa lắm nên chưa chính thức báo cho cả nhà được. Nhưng sao bố biết con thay đổi chỗ làm vậy?

- Là em trai con đó, nó thấy con trong ảnh hậu trường phim của cậu ca sĩ Winter, nó tìm hiểu mới phát hiện con là quản lý mới của cậu ta.

Đúng là thằng nhóc đó, con mắt diều hâu của nó không gì có thể dễ dàng qua mặt được.

Cuộc nói chuyện với bố lần này lâu hơn mọi lần, bố không phản đối thằng thường như trước đây nữa. Trước khi cúp máy bố chỉ nói:

- Con đã trưởng thành rồi, bố sẽ tôn trọng quyết định của con. Chỉ hy vọng con sẽ đủ quyết tâm để đi đến cuối cùng vì bố biết trước giờ đây là điều con vẫn muốn làm. Cố gắng lên nhé con gái!

Lời động viên của bố khiến cô bật khóc. Cô từng sợ sẽ bị gia đình ngăn cản, nhưng hóa ra là vì luôn lo nghĩ cho cô quá nhiều.

Winter gọi cô sang phòng mình, anh đang ngồi trên sàn nhà cùng cây đàn guitar và những bản nhạc dang dở. Anh kéo cô ngồi gần lại mình rồi nhét vào tai cô một tai phone, mở cho cô nghe một giai điệu.

Giai điệu của ca khúc từ từ vang lên, chỉ là nhạc đệm guitar, chưa có lời hát. Một giai điệu thoáng chút nhẹ nhàng, ngọt ngào nhưng rồi lại mơ

hồ và buồn khó tả. Giai điệu có gì quyến luyến như một điều gì đó mà người ta đã quên ở quá khứ.

- Là anh vừa sáng tác sao?

- Tôi dự định sẽ dùng ca khúc này làm nhạc phim.

- Anh đã có ý tưởng gì cho ca khúc này chưa? Tôi có thể cùng viết lời không?

Trong đầu Thảo Ninh đang có rất nhiều ca từ rất đẹp hiện ra, có một cảm xúc dâng trào và cô muốn viết ra những lời này.

- Vậy hãy cùng viết lời đi!

Winter đồng ý ngay.

Họ dành cả đêm để nghe lại, chỉnh sửa và viết lời cho ca khúc.

- Đặt tên cho ca khúc này là Tình đầu chỉ dành cho em được chứ? -
Thảo Ninh đề nghị.

Winter rất tâm đắc với tựa đề và cả lời bài hát mà Thảo Ninh đã giúp anh hoàn thiện. Tình đầu chỉ dành cho em trong phim Anh không thể giữ lại tuổi trẻ của chúng ta như một lời nhắn gửi về một tuổi trẻ, về tình yêu đã qua mà người ta chẳng thể nào quay trở lại được nữa.

Chưa nói được lời cảm ơn với Thảo Ninh, cô đã nằm cuộn tròn trên ghế sofa để ngủ. Winter đắp chăn cho cô. Cô gái này quả thực rất đơn thuần. Nhìn cái cách cô ngủ ngon lành như vậy đủ biết cuộc sống của cô như chưa từng có ưu tư.

Anh tắt đèn, một mình đứng ngoài ban công, chợt nhớ về những kỷ niệm. Mỗi người trong đời chỉ có duy nhất một tình đầu, và tình đầu của anh chỉ dành cho em.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sinh Nhật Khó Quên

Thảo Ninh bị đánh thức bởi tiếng động trong phòng, dù Winter đã cố gắng di chuyển nhẹ nhàng. Cô ngồi dậy đưa tay dụi mắt hỏi Winter:

- Anh đi đâu mà ra khỏi phòng sớm vậy?
- Tôi chạy thể dục, cô cứ ngủ tiếp đi, lát tôi về sẽ gọi.

Winter thấy bộ dạng của Thảo Ninh lúc này hết như xơ mướp, tóc rối xù, khuôn mặt lờ đờ vô cùng hài hước.

- Tôi cũng muốn đi cùng.

Cả hai cùng nhau đi xuống sân, Winter lấy chiếc mũ đang đội trên đầu đội cho Thảo Ninh tránh sương sớm, nhìn cô đùa:

- Tôi có cảm giác hết như mình được chạy bộ cùng bà ngoại của mình vậy.
- Đừng xem thường bộ dạng yếu ớt của tôi.

Vẻ mặt Thảo Ninh đầy quyết tâm, nhưng chỉ sau vài vòng sân, cô đã thở không ra hơi, không thể theo kịp Winter. Cô đành tìm một ghế đá để nghỉ rồi ngủ quên lúc nào không hay.

- Trông cô ấy ngủ mới thoải mái làm sao.

Thảo Ninh nghe có tiếng người nói chuyện. Giật mình tỉnh giấc, Nam Phong và Winter đang đứng trước mặt cô, và từ ban nãy họ đã nhìn thấy ngủ quên trên ghế đá, tư thế vô cùng khó coi.

Ngay lúc này, Thảo Ninh chỉ mong mình vô hình ngay lập tức vì đã để Nam Phong nhìn thấy bộ dạng xuê xòa của mình.

Cô mếu máo nhìn Winter:

- Anh thật là độc ác!

Winter vẻ mặt vô tội:

- Không phải lỗi của tôi, có trách thì trách cô quá xui xẻo, ai biết cô trốn ở đây mà ngủ chứ. Tôi và anh Nam Phong tình cờ bắt gặp cảnh hay nên dừng lại xem thôi.

Nam Phong trấn an:

- Đừng ngại, nhìn em ngủ rất đáng yêu.

- Anh không cần an ủi em. Cầu xin anh xem như hôm nay chưa gặp em nhé!

Sự tự tin của Thảo Ninh đã hoàn toàn biến mất. Cô vội vàng bỏ chạy, rồi vấp ngã sõng soài. Nam Phong và Winter toan bước tới đỡ. Thảo Ninh ngay lập tức đứng dậy, lấy hết can đảm quay lại:

- Em không sao đâu.

Cô bỏ chạy một mạch về ký túc xá, không ngoảnh lại một lần. Cô chỉ muốn tự tẩy não mình để quên hết biểu hiện vụng về của mình trước mặt Nam Phong.

- Cô ấy thú vị thật!

Nam Phong rất thích bộ dạng ngộ nghĩnh của Thảo Ninh.

- Không hiểu tại sao mỗi lần trước mặt anh cô ấy đều lúng túng, rụt rè. Trong khi bình thường cô ấy rất lanh lợi. Có lẽ nào cô ấy phải lòng anh rồi không nhỉ? - Winter phán đoán.

Nam Phong tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nếu thế thật thì phải trân trọng người con gái ấy ngay thôi. Ở bên cạnh Winter hào hoa thế này mà vẫn có thể một lòng hướng tới anh. Phải mau cảm ơn cô ấy mới được.

Khải Chi dạo gần đây không còn cố tìm cách tiếp cận Winter như trước nữa, rất biết giữ khoảng cách.

Những buổi trưa ở phim trường thường có người chuẩn bị đồ ăn sẵn cho Winter rất cầu kỳ. Dò hỏi nhân viên đoàn phim, anh đã biết được Khải Chi chính là người gửi đến cho anh.

Sau giờ ăn trưa anh cố tình gặp Khải Chi, muốn nói rõ với cô ta việc này.

- Lần sau hãy dừng việc này lại đi, tôi không muốn người khác để ý đâu.

Winter chỉ nói vậy, rồi quay đi.

Khải Chi kéo tay anh lại:

- Chút quan tâm nhỏ này anh cũng không cho phép sao? Lẽ nào anh không nhận ra tình cảm của em?

Những lời cô ta nói ra, Winter nghe thật chối tai.

- Tôi không có hứng thú với cô, chúng ta chỉ đang hợp tác làm việc. Cô hãy phân định rõ việc đó.

Winter đẩy tay cô ta ra. Khải Chi chạy lên trước, đưa tay ôm chặt anh, dựa đầu vào ngực anh. Ngay lúc đó, vài nhân viên của tổ trang điểm vừa ăn trưa bước vào nhìn thấy, biểu hiện của họ rất bất ngờ, vội vã xin lỗi rồi bỏ ra ngoài.

Đến lúc này Winter mới nhận ra mình đã mắc bẫy cô ta. Anh đẩy cô ta ra:

- Cô hài lòng rồi đúng không? Sao cô lại khiến bản thân trở nên rẻ tiền như vậy chứ?

Winter đùng đùng bỏ đi, cảm thấy bản thân thật sai lầm khi đến gặp để nói chuyện với cô ta.

Khải Chi nhìn theo, lẽ ra cô phải đắc ý, phải thấy vui vì mọi chuyện đã như cô dự tính. Nhưng lời của Winter khiến cô thấy có chút cay đắng. Cô đã chịu nhiều điều còn nhục nhã hơn để tồn tại trong thế giới này, liệu rằng những thứ cô đang cố giành lấy là điều cô thực sự mong muốn hay cô đã đi quá xa để rồi không thể quay trở lại được nữa. Cô đã bị thứ hư danh đó thôi miên tới mù quáng, đánh mất đi cả tự trọng, cả kiêu hãnh của chính mình.

Kết thúc ngày làm việc sớm hơn dự định, Thảo Ninh xin phép Winter về nhà trước. Winter đoán có lẽ hôm nay là một ngày gì đó đặc biệt với cô vì để ý thấy cô nhận được nhiều tin nhắn và cười vui hơn thường lệ.

Ngôi nhà nhỏ lâu ngày vắng hơi người vì cô chuyển đến sống ở ký túc xá đã một thời gian trở nên buồn bã hơn hẳn. Cô xắn tay lên mau chóng

dọn dẹp và nấu ăn chờ Linh Phi đến. Nhưng Linh Phi gọi điện báo không thể đến được vì công việc đột xuất, cô ấy không về thành phố kịp.

Thảo Ninh mặc dù rất buồn nhưng phải thông cảm cho Linh Phi. Nếu không phải bất đắc dĩ, Linh Phi sẽ không bao giờ lỡ hẹn với cô. Vì suốt bao năm nay họ đều đón sinh nhật cùng nhau.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa, Thảo Ninh đoán lẽ nào Linh Phi cố tình khiến cô bất ngờ.

Thảo Ninh chạy ngay ra cửa, khuôn mặt không giấu được sự vui mừng. Nhưng người xuất hiện không phải Linh Phi, mà là Winter. Trên tay anh ta cầm một bó hoa lớn.

- Chúc mừng sinh nhật!

- Chúc mừng sinh nhật cháu, Thảo Ninh.

Chú lái xe đứng bên cạnh, tay cầm một chiếc bánh kem.

- Cảm ơn mọi người.

Sự xuất hiện của họ như một món quà bất ngờ dành cho cô, cô cười rất rạng rỡ.

Cả hai người cùng Thảo Ninh thắp nến, cùng hát bài chúc mừng sinh nhật với cô, chờ cô thổi nến và nguyện ước cho ngày sinh nhật.

- Sao mọi người biết hôm nay là sinh nhật cháu vậy ạ?

Thảo Ninh thấy rất xúc động, cô cứ nghĩ năm nay cô phải đón sinh nhật một mình, cảm thấy chút tủ thân.

- Là Hiếu Tùng nói với chú.

Cái cách chú ấy gọi tên thật của Winter nghe mới gần gũi làm sao, họ như những người thân thật sự vậy. Thảo Ninh tự hỏi đến khi nào cô mới có thể thoải mái mà gọi tên thật của Winter như vậy.

Chú lái xe phải xin phép về trước. Winter cũng vội đứng dậy đi theo sau chú.

Ra bên ngoài, anh kéo tay chú lại, nhét vào tay chú ít tiền.

- Cháu làm gì vậy? Sao tự nhiên đưa tiền cho chú?

- Hôm nay là ngày chú về thăm nhà. Chú thay mặt mua cho cô và em chút quà giúp cháu. Nhớ là nhắn lời hỏi thăm của cháu với họ chú nhé!

Bao nhiêu năm nay vẫn vậy, Winter vẫn cứ âm thầm giúp đỡ chú. Chú không cách nào từ chối được. Anh là lý do quan trọng khiến chú muốn gắn bó với công việc này. Muốn chăm sóc, quan tâm đến anh như một người cha.

- Chú cảm ơn, không biết đến bao giờ mới có thể đáp lại sự giúp đỡ của cháu.

- Chú đừng nghĩ ngợi nhiều. Chú mau về đi, mọi người hẳn đang đợi đó ạ.

Winter vỗ nhẹ vai chú, anh xem chú như một người thân, chẳng cần bất kỳ sự đền đáp nào cả.

Thảo Ninh đứng nép ở cửa và đã nghe được câu chuyện của họ. Hóa ra Winter thật sự có những khía cạnh rất ấm áp, mà không phải ai cũng biết được nếu không tiếp xúc với anh đủ lâu.

Anh quay trở lại, cô liền vờ nghiêm túc hỏi:

- Sao anh còn chưa về?

- Tôi muốn ngủ lại đây.

Vừa nghe Winter nói câu này, Thảo Ninh đã giãy nảy:

- Không được, tuyệt đối không được!

- Tôi chỉ đùa thôi, cô đừng có vui mừng quá như vậy.

Anh làm vẻ mặt tinh quái nhìn Thảo Ninh.

Thảo Ninh theo Winter về ký túc xá vì ngày hôm sau cô phải cùng anh xuất phát sớm. Trăng rất sáng, nên cả hai muốn tản bộ, hóng gió dưới sân rộng của ký túc xá.

Thảo Ninh băng quơ hỏi:

- Hẳn gia đình chú lái xe rất hạnh phúc nhỉ?

Winter trầm ngâm hồi lâu:

- Sẽ rất hạnh phúc nếu không có tai nạn đó xảy ra.

- Tai nạn gì vậy? - Thảo Ninh thắc mắc.

Winter ngồi xuống một ghế đá từ từ kể lại cho Thảo Ninh nghe về gia đình chú lái xe. Về đứa con trai thông minh, giỏi giang của chú. Nhưng một kẻ say xỉn nào đó đã tông cậu rồi bỏ trốn. Những tưởng cậu sẽ chết, nhưng rồi cậu đã sống, chỉ là quá đổi thương tâm vì chấn thương sọ não đã biến cậu thành một kẻ ngờ nghệch, dờ dờ ương ương, vài hôm lại bỏ đi lang thang.

Từ một niềm tự hào, con trai chú trở thành một kẻ ngớ ngẩn, gia đình chú lâu rồi không còn có tiếng cười. Dù đi bên cạnh anh, chú cố tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng lúc nào cũng trĩu nặng tâm sự và lo lắng.

Nghe Winter nói về gia đình chú, Thảo Ninh chỉ cảm thấy vô cùng bức xúc vì kẻ khốn đã gây ra tai nạn rồi bỏ trốn một cách hèn hạ. Nhưng cô tin một ngày nào đó hẳn sẽ lộ diện, sẽ sống dằn vặt, phải nói lời xin lỗi.

Winter về phòng, mang cây guitar của mình xuống sân và đàn hát ca khúc Tình đầu chỉ dành cho em.

Lắng nghe trọn vẹn ca khúc, về giai điệu lẫn lời hát, Thảo Ninh cảm giác bài hát trở nên ý nghĩa hơn vì cô cũng góp một phần để hoàn thiện nó. Cô nghe ca khúc với một sự nâng niu, trân trọng.

Bài hát khép lại bằng câu hát do Winter viết, là câu hát mà cô thích nhất: “Xin em hãy cười, vì nụ cười của em là mối tình đầu đẹp nhất thế gian.”

Dù tình đầu thường không thành, nhưng nụ cười hạnh phúc của những cô gái khi lần đầu biết yêu luôn đẹp nhất, sẽ là dấu ấn trọn vẹn trong trái tim ai đó.

Không hiểu có phải đặt quá nhiều cảm xúc vào bài hát hay không, ánh mắt Winter trở nên thâm trầm, quay sang nhìn Thảo Ninh:

- Thảo Ninh, lúc này nhìn cô thực sự rất đẹp!

Câu nói này quá bất ngờ, Thảo Ninh cảm thấy tim mình đập rất nhanh. Không thể nào, trước đây nó chỉ đập loạn nhịp vì Nam Phong. Lẽ nào cô đã rung động vì một câu hát, một lời nói và ánh mắt thâm tình?

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Biến Động - Scandal Của Mimi

Winter đột nhiên cười lớn:

- Xem cô kia, chắc tưởng thật rồi đúng không?

Thảo Ninh tự thấy mình đúng là dễ tin người. Winter sao có thể nghiêm túc mà nói câu đó với cô được chứ. Anh ta là kẻ luôn biết cách trêu chọc người khác.

- Tôi mệt rồi, về phòng trước đây.

Thảo Ninh đứng dậy, đi rất nhanh. Dù chỉ là câu nói đùa của anh ta, nhưng không phủ nhận bản thân cô lúc này đã có chút rung động ngược ngễch.

Về phòng, Thảo Ninh nhận được tin nhắn của đàn anh khóa trên, người cô từng thầm yêu. Anh vẫn nhớ sinh nhật của cô, vẫn luôn là người chu đáo, dành cho cô sự quan tâm dù nhiều năm không còn cơ hội gặp nhau.

“Chúc em mãi luôn đáng yêu như cô gái mà anh gặp nhiều năm về trước. Cho dù cuộc sống nhiều khó khăn nhưng đừng bao giờ để nó lấy đi nụ cười của em. Hãy luôn theo đuổi hạnh phúc cô gái nhỏ nhé!”

Trước đây anh thường gọi cô là cô gái nhỏ. Đến tận bây giờ vẫn vậy dù cô không còn là cô gái nhỏ ngày xưa nữa.

Dù sự cảm mến cô dành cho anh, anh không biết và chưa bao giờ hồi đáp, nhưng nó vẫn luôn là cảm xúc đáng nhớ với cô, một tình cảm đơn thuần và trong trẻo.

Chợt có tiếng chuông cửa. Là Winter. Vừa thấy Thảo Ninh, anh đã nhanh chóng kéo tay cô và đặt vào đó một món quà nhỏ. Winter mỉm cười rồi trở về phòng.

Bên trong chiếc hộp nhỏ là một ngôi sao, được tạo nên bởi rất nhiều hạt thủy tinh xanh lam lấp lánh, cùng một mảnh giấy nhỏ: “Những khi mây mù hoặc mưa đông sẽ không thấy ngôi sao xanh ấy nữa nhưng hãy an tâm vì đã có một ngôi sao khác ở cạnh ngay cô nhé!”

Thảo Ninh cảm thấy xao xuyến, Winter đã mượn ngôi sao xanh lấp lánh để làm quà cho cô, anh dù trước mặt người khác không thể hiện ra nhưng vẫn luôn biết lưu tâm đến những điều rất nhỏ nhặt. Phải có lý do mới khiến chị An Nhiên và chú lái xe yêu thương anh đến vậy. Nó đều xuất phát từ sự chân thành từ chính con người anh.

Winter hôm nay cảm thấy rất vui, một niềm vui thật sự sau một thời gian dài, một niềm vui xuất phát từ tâm trạng thoải mái, không phải là cố thể hiện để người khác thấy.

Nhưng rồi cảm giác đó kéo dài không được lâu, cảm giác tội lỗi lại xuất hiện. Từ sâu trong con người anh một suy nghĩ đang cào xé không cho anh được yên ổn. Sao anh có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc sau những lỗi lầm của mình được chứ.

Anh không thể nào chớp mắt, anh vẫn thấy hình ảnh cô ấy bỏ chạy trong mưa với trái tim tổn thương tột cùng. Cả thế giới như vụn vỡ sau lưng cô.

Lâu như vậy anh không thể tài nào quên được, thời gian trôi đi không khiến nỗi đau trong anh vơi đi, có chăng là chấp nhận sống chung với nó.

Anh biết rằng từ ngày cô ấy ra đi, với anh sẽ chẳng còn một ngày hạnh phúc trọn vẹn, có chăng cũng chỉ là những niềm vui ngắn ngủi. Đó là cái giá mà anh phải cho một sai lầm tuổi trẻ.

Anh thường dậy rất sớm, vì mỗi đêm đều không thể ngủ ngon, anh muốn luyện tập, chỉ khi luyện tập, cả cơ thể mới có thể giải tỏa bớt một chút khó chịu. Ngang qua phòng Thảo Ninh, anh muốn đánh thức cô dậy, nhưng rồi lại thôi. Anh đang sợ gì đó, anh sợ càng thân thiết với Thảo Ninh, anh thấy mình trở nên ích kỷ, có lỗi.

Công ty mở cuộc họp đột xuất. Trương Lâm xuất hiện bên cạnh Nancy với vẻ mặt rất bất an. Thảo Ninh nghĩ hẳn có một việc gì rất nghiêm trọng đã xảy ra.

Ngoài hai người bọn họ, trong phòng còn có Tuấn Kiệt và bốn cô gái của nhóm Summer Girls bộ dạng vô cùng căng thẳng.

Winter và Thảo Ninh là hai người cuối cùng đến cuộc họp. Nancy nhắc cô hãy đọc qua những tin tức giải trí của ngày hôm nay.

Thảo Ninh ngay lập tức làm theo, đập ngay vào mắt cô đầu tiên là hình ảnh của Mimi, cô gái nhỏ tuổi nhất của Summer Girls đang như phê thuốc trong quán bar, bị vây quanh bởi nhiều người đàn ông, với dòng tít lớn: “Thần tượng Mimi - Summer Girls đã rũ bỏ hình tượng ngây thơ ở tuổi mười bảy.”

Thảo Ninh thấy một luồng lạnh chạy dọc sống lưng, cả cô và Winter đều nhìn nhau giật mình vì những gì họ vừa nhìn thấy trên tờ báo.

Trương Lâm nhìn thái độ họ và nói:

- Hai người còn ngỡ ngàng đến vậy thì công chúng sẽ sốc tới mức nào. Đây là một việc mà chúng tôi không kịp trở tay. Chúng tôi đã tin tưởng vào cậu quá nhiều Tuấn Kiệt à!

Thảo Ninh nhìn về phía Tuấn Kiệt, khuôn mặt của anh ta hết sức khó nghĩ. Để sự việc đến mức này, người gánh trách nhiệm nặng nhất chính là anh. Không ai nghĩ một Tuấn Kiệt xuất sắc lại để xảy ra một sai lầm khủng khiếp như vậy.

Một nhóm nhạc với hình tượng ngây thơ đang trên đà nổi tiếng, được nhiều thanh thiếu niên hâm mộ. Nhưng có lẽ từ nay cái tên Summer Girls sẽ gắn với một vết nhơ mà JND không bao giờ muốn nhắc lại.

Mimi khóc nghẹn. Cô gái mười bảy tuổi này thật sự còn quá nhỏ để hiểu hết hậu quả của việc mình gây ra. Các thành viên còn lại rất yên lặng, không khóc, cũng không an ủi Mimi. Ánh mắt họ như đang trách cứ Mimi, vì họ không tránh khỏi liên đới, sự nghiệp sau này hẳn sẽ lao đao. Tất cả danh tiếng, nỗ lực sau một đêm đã bị thiêu rụi.

Thảo Ninh đảo nhìn bài báo một lần nữa, và cô như muốn thót tim ra ngoài khi tên tác giả chính là Linh Phi. Đây chính là lý do mà ngày hôm qua Linh Phi không đến sinh nhật cô sao? Lẽ nào việc Linh Phi hỏi đến Tuấn Kiệt và Summer Girls là có chủ đích từ trước?

Lâu nay cô quên mất bạn cô là một phóng viên săn tin vô cùng nhạy bén, và cô đang làm việc trong ngành giải trí, mọi cuộc nói chuyện vô tư của cả hai đôi khi lại có thể là chủ đề để Linh Phi nhắm đến. Thảo Ninh thực sự không muốn tin, nhưng sự việc cứ xấu đi trong đầu cô.

- Hôm nay tôi gọi hai người đến đây là báo trước hai người sẵn sàng cho scandal tiếp theo.

Trương Lâm lúc này mới nói đến mục đích chính của vấn đề.

Thảo Ninh cảm thấy hoang mang, lẽ nào còn một sự việc khủng khiếp hơn sắp được phanh phui?

Nhưng thực chất, Trương Lâm muốn đề xuất một scandal khác do chính họ tạo ra.

Anh ta nói vì quy luật của giới giải trí là: muốn một scandal lắng xuống buộc phải có một scandal khác xuất hiện, đánh lạc hướng quan tâm của người hâm mộ. Họ quyết định sẽ lợi dụng bộ phim của Winter để tạo scandal tình cảm giữa anh và Khải Chi.

Winter ngay lập tức phản đối:

- Tôi không đồng ý. Các vị không nghĩ đến cảm giác của tôi sao?

- Đây là hạ sách, chúng tôi sẽ cố gắng không gây bất lợi cho cậu. Điều này cũng sẽ có lợi cho việc PR bộ phim sắp tới. Vì sức hút của cậu lớn hơn Summer Girls rất nhiều, chỉ có như thế mới hy vọng xoay chuyển sự quan tâm của người hâm mộ.

Trương Lâm đưa ra kế hoạch đã được chuẩn bị.

Winter bị đặt vào tình huống khó xử. Mọi người không biết vấn đề gì giữa anh và Khải Chi, hơn nữa anh đang đầu quân cho JND, anh khó lòng từ chối. Nhưng nếu là một người khác mọi chuyện hẳn sẽ dễ dàng hơn, riêng với Khải Chi tất cả đều trở nên rắc rối.

Anh định một mực từ chối nhưng nhìn thấy Mimi lúc này thật đáng thương, sợ hãi, anh không còn cách nào đành miễn cưỡng đồng ý.

Winter bỏ ra ngoài, Thảo Ninh cũng vội theo sau. Sự việc lần này đã khiến cô nhận ra, có vẻ như nghệ sĩ trong các công ty giải trí chẳng có chút

tiếng nói nào trước sự áp đặt của công ty. Rốt cuộc họ cũng chỉ như những cỗ máy kiếm tiền, được điều khiển theo hướng có lợi của những nhà đầu tư. Giống như một quy luật tất yếu, công ty cho họ cơ hội được nổi tiếng và đáp lại họ bán đi tự do và cả khát khao nghệ thuật đơn thuần ban đầu.

Thảo Ninh lúc này không thể trấn an Tuấn Kiệt hay Winter, cũng không thể an ủi Mimi. Cô cảm thấy một phần lỗi vì chính bài báo của bạn mình đã hủy hoại danh tiếng của một nhóm nhạc.

Lẽ nào Linh Phi trước mặt cô là một cô bạn thân có thể chia sẻ mọi điều, nhưng vẫn còn một Linh Phi khác vô cùng lạnh lùng trong công việc. Bản thân cô hiện tại đang bối rối không biết sẽ đối diện với bạn ra sao.

Nancy thông báo mọi hoạt động của Summer Girls kể từ nay sẽ bị đóng băng cho đến khi công ty có kế hoạch mới.

Ba cô gái lớn hơn trong nhóm bỏ đi trước, để Mimi cô đơn rời đi phía sau giống như trước giờ giữa họ chưa từng có một mối dây ràng buộc, chỉ có chăng là cùng mục đích sẽ nổi tiếng. Scandal xảy đến, không ai trong bọn họ đứng bên Mimi mà chỉ xem cô là một kẻ tội đồ.

Những cô gái này chẳng còn nhớ những ngày gian khổ họ cùng nhau luyện tập với ước mơ một ngày tỏa sáng trên sân khấu. Đã từng cười, từng khóc bên nhau như chị em ruột thịt. Mọi khó khăn họ đều có thể cùng nhau vượt qua, nhưng đó là chuyện của quá khứ, khi họ chưa bị hào quang của thế giới giải trí mê hoặc. Vì tham vọng cá nhân, họ sẵn sàng thay đổi.

Tuấn Kiệt đưa tay choàng lấy Mimi:

- Đừng sợ, anh sẽ luôn bên cạnh em!

Chưa cần biết đúng sai, nhưng hơn lúc nào hết cô gái chỉ mới mười bảy tuổi này đang chịu sức ép rất lớn, đang bị tổn thương. Tuấn Kiệt cần

phải bảo vệ, che chở cho em trước những sự rối ren, đen tối của nơi đầy cạnh tranh này mà ở tuổi em không đủ khôn ngoan mà chống đỡ.

Ở độ tuổi bạn bè còn vô tư đến trường thì em đã trải qua bốn năm luyện tập để trở thành ca sĩ, đã thiếu vắng những tháng ngày học trò vô tư ý nghĩa. Nhưng con chim non chưa kịp cất cánh lên bầu trời cao đã bị cơn bão quật ngã.

Tuấn Kiệt đã đưa Mimi đến ký túc xá của Thảo Ninh, nhờ cô chăm sóc. Lúc này, Mimi cần một người quan tâm bên cạnh. Rồi Tuấn Kiệt quay lại gặp riêng ba cô gái còn lại của Summer Girls. Họ không để ý là anh đứng bên ngoài cửa đã nghe hết những câu chuyện về Mimi không mấy hay ho của họ. Dù anh đã đoán ra từ trước và anh cũng biết họ chỉ là những kẻ ích kỷ luôn sợ hãi khi người khác giỏi hơn mình.

- Anh nghĩ các em nợ Mimi một lời xin lỗi.

Tuấn Kiệt bước vào trong và đóng cửa lại để không ai nghe thấy cuộc trò chuyện này.

Cả ba đều lúng túng nhưng họ vẫn ngoan cố:

- Anh đang nói gì, tụi em không hiểu.

- Mimi biết cả đấy, em ấy vẫn có thể tố cáo cả ba nhưng lại im lặng nhận sự việc về phía mình. Có lẽ điều khiến Mimi đau lòng, sợ hãi không phải vì áp lực từ dư luận mà vì sự nhẫn tâm của những người mình từng xem là chị em.

Lời Tuấn Kiệt nói ra khiến cả ba cô gái mất đi thần sắc của mình, cảm giác xấu hổ bao trùm. Cả ba đều lớn tuổi hơn Mimi, nhưng lại không thể nổi bật hơn cô bé. Kể từ khi ra mắt, mọi sự chú ý mỗi khi xuất hiện đều dồn vào Mimi.

- Anh sẽ không phanh phui chuyện này nhưng hãy làm gì cho xứng đáng với lương tâm của mình đi. Vì mục đích khi các em bắt đầu bước chân theo ước mơ thành nghệ sĩ là cao đẹp, đừng để nó bị bóp méo, trở nên tầm thường vì sai lầm của chính mình.

Tuấn Kiệt bỏ đi để lại ba cô gái với sự hối hận, và mọi thứ họ đã từng cố gắng thoảng chốc sụp đổ.

Thảo Ninh cho Mimi uống thuốc an thần và để cô bé ngủ trước. Còn cô chạy ra một góc ban công gọi điện cho Linh Phi.

Không vòng vo, Thảo Ninh đi thẳng vào vấn đề:

- Cậu chính là tác giả của bài báo về Mimi đúng chứ? Sao cậu có thể nhẫn tâm vậy? Con bé mới có mười bảy tuổi thôi.

- Mình sẽ không giải thích gì cả vì đây là công việc. Rồi cậu sẽ hiểu phải khôn ngoan mới có thể tồn tại trong thế giới này. Nếu không phải là mình thì cũng sẽ có kẻ khác viết bài thôi. - Linh Phi giọng lạnh băng.

Thảo Ninh hiểu rõ lời của Linh Phi, đó là con dao hai lưỡi mà một số người trong giới truyền thông vẫn sử dụng, có thể một bước thành sao cũng có thể làm lụi bại tất cả chỉ bằng câu chữ.

- Đây là lý do cậu không đến sinh nhật của mình?

Thảo Ninh dù đã biết nhưng vẫn muốn nghe lời giải thích của Linh Phi.

- Mình đã xin lỗi. Mong cậu hiểu và hãy phân biệt rõ sự ràng giữa công việc và tình bạn của chúng ta. Chỉ có như vậy về sau bọn mình mới có thể không bị vướng bận mà làm bạn với nhau.

Câu nói này của Linh Phi khiến Thảo Ninh lo sợ liệu một ngày tình bạn giữa họ có bị sút mẻ vì công việc mà họ đang theo đuổi.

Đầu óc cô lúc này thật sự rất loạn. Cô nhận ra không ai vô tư cả, họ đều có thể giới riêng không bao giờ muốn thể hiện ra dù chúng ta luôn nghĩ đã dành cho họ tất cả tin tưởng.

Linh Phi sợ mình thật sự đã làm tổn thương một cô gái mười bảy tuổi còn quá non nớt để chịu áp lực, cô cũng sợ tình bạn vốn rất thân thiết của cô và Thảo Ninh sẽ bị lung lay vì sự cố chấp của cô lúc này. Nhưng cô không thể giải thích.

Có một tin nhắn giữa đêm khuya, “Cảm ơn cô và cũng xin lỗi cô rất nhiều”.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hành Trình Mới Cho Thanh Xuân Từng Vấp Ngã

Nhận được thông báo tạo tin đồn tình cảm, Khải Chi là người vui nhất. Dường như mọi thứ đang diễn ra theo ý cô muốn.

Họ phải vờ quan tâm đến nhau những lúc giải lao, cùng ăn chung và có những cử chỉ dễ khiến người khác ngầm hiểu là cả hai đang có ý định hẹn hò nhau. Họ phải tiếp tục diễn sau khi kết thúc những phân cảnh của mình. Việc này khiến Winter cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Những nguồn tin hậu trường và sự tác động cố ý từ phía JND đã đánh động đến cánh phóng viên săn tin. Bộ phim chưa chính thức ra mắt mà tin đồn giữa nam và nữ chính còn nổi hơn cả phim.

Người hâm mộ Winter trở nên điên đầu trước tin đồn này, họ cho rằng thần tượng của mình không có mắt nhìn người mới đi chọn một cô ả “hồ ly” như Khải Chi để hẹn hò.

Ngược lại nhiều người rất tinh táo, họ tình ý cho rằng việc này hẳn có chủ đích gì đó, có thể là PR cho phim hoặc một việc quan trọng hơn mà ông lớn JND đang âm thầm lên kế hoạch. Vì không dễ gì JND lại để xảy ra tin đồn với Winter khi anh vốn dĩ có đời sống cá nhân rất kín tiếng, không scandal, còn Khải Chi luôn được biết đến với chuyện tình cảm khá rắc rối.

Nhưng nhờ chủ ý này của JND mà scandal của Mimi tuy chưa ngã ngũ sớm nhưng đã bị phân tâm theo hướng tin đồn của Winter theo như ý họ.

Thảo Ninh những ngày gần đây thấy Winter lộ rõ vẻ lo lắng vì bản thân anh cũng không biết những tin đồn này sẽ đi tới đâu và kéo dài bao lâu nữa.

Hai người bước xuống xe, bên ngoài trời mưa lâm râm. Mimi đứng dưới ngọn đèn của ký túc xá, cầm sẵn ô chờ họ.

Những hạt mưa rơi xuống, cô bé đưa tay hứng lấy một cách tinh nghịch. Hình ảnh này khiến hai người không thể nào tin vào scandal trước kia là do cô bé gây ra. Vì sự ngây thơ vẫn đầy trong đôi mắt cô bé.

Nhìn thấy Mimi mang ô đội mình, mọi điều bận tâm của Winter đều biến mất. Mimi giống như cô em gái nhỏ, đứng chờ người thân đi làm về.

Mimi vui vẻ chạy đến:

- Anh chị đã về rồi.

Cả Thảo Ninh và Winter đều thấy lòng nhẹ nhàng khi nghe giọng nói trong trẻo, dễ thương này. Winter đưa tay xoa đầu Mimi, cả ba cùng che ô đi về phòng Thảo Ninh. Nhìn họ lúc này như những người thân của nhau vậy.

Bên trong cô bé còn pha sẵn hai ly sữa nóng, cả mấy món ăn đơn giản tự chuẩn bị. Chỉ vậy thôi cũng đủ để hai người trưởng thành thấy cảm động.

Có lẽ đây là khoảnh khắc vui vẻ đơn giản hiếm hoi của Mimi sau nhiều ngày áp lực. Không bị một nỗi sợ vô hình nào đó vây lấy, sợ lại làm sai, sợ bị loại và sợ bị chỉ trích.

Không khí bắt đầu trầm lắng hơn, những giọt mưa còn đọng trên những tán cây, thỉnh thoảng tí tách rơi xuống. Cả ba cùng ngồi dưới sàn nhà trò chuyện. Winter và Mimi đều từng là thực tập sinh ở JND một thời gian dài, nên cả hai có nhiều chuyện đáng nhớ để kể cho nhau nghe, đó là những tháng ngày khó khăn, nhưng đầy ý nghĩa.

Ánh mắt họ vẫn đầy hạnh phúc khi nhớ về ngày họ được chọn để đào tạo trở thành nghệ sĩ. Thảo Ninh chưa từng trải qua một ngày nào như họ. Cô ngồi lắng nghe họ ôn lại những kỷ niệm ngỡ như mới hôm qua. Mọi thứ đều thật giá trị.

Từ ngày Mimi đến ở cùng, Thảo Ninh chưa bao giờ hỏi cô bé về việc gì đã xảy ra, không muốn gợi lại ký ức khủng khiếp đó với Mimi.

Nhưng hôm nay sau khi tâm sự, Winter lại tìm cách hỏi cô bé:

- Em có biết việc mình sắp được đầu tư solo?

Mimi gật đầu:

- Dạ có, từ một tháng trước, anh Tuấn Kiệt đã thông báo cho em.

Thảo Ninh cũng đã được nghe qua tin này trong lần họp trước. Nhưng khi Winter hỏi lại một lần nữa, cô chợt nhận ra có lẽ kế hoạch solo và scandal dường như không phải ngẫu nhiên.

- Vậy em có thấy gì bất thường, hay nghi ngờ mình bị người khác hại không? - Winter vẫn tiếp tục hỏi.

- Em không rõ. Chúng ta đang trò chuyện rất vui mà, đừng vì chuyện của em khiến anh chị phiền lòng nữa.

Winter hiểu ý không hỏi thêm nữa.

Thảo Ninh ngồi sát lại choàng vai Mimi, vỗ nhẹ nhàng trấn an. Cô biết chắc Mimi biết rõ một phần sự thật nhưng có thể vì lý do nào đó nên quyết định giữ kín. Cô bé đang phải gồng mình để chịu đựng mọi việc.

Winter đã trở về phòng, còn lại Thảo Ninh và Mimi. Thảo Ninh sợ nhớ mai sẽ là ngày họp báo mà JND tổ chức, muốn Mimi phải công khai xin lỗi khán giả.

Sự việc dù chưa rõ ràng, nhưng hình ảnh nhạy cảm tràn trên mặt báo đã khiến hình ảnh Mimi trong mắt công chúng bị ảnh hưởng nghiêm trọng kéo theo uy tín của công ty.

Thảo Ninh hỏi Mimi:

- Em có sợ không?

Mimi trầm ngâm hồi lâu:

- Lúc mọi chuyện bất ngờ xảy ra em đã rất hoảng loạn, nhưng vì luôn có mọi người bên cạnh, giờ em không còn sợ gì cả, sẽ tự mình đối mặt. Người ta phải trải qua vấp ngã rồi mới trưởng thành phải không chị. Cho dù người khác rất muốn nhìn chúng ta yếu đuối, nhưng chúng ta buộc phải trở nên mạnh mẽ.

Trong Mimi giờ đây là những suy nghĩ đang dần lớn lên, hiểu chuyện hơn. Ở độ tuổi này, Thảo Ninh vẫn còn vui vẻ cùng bạn bè, sống trong sự bảo bọc của cha mẹ, chưa từng biết đến những khó khăn. Còn Mimi, đã phải tự động viên mình trở nên kiên cường hơn trước sóng gió mà đáng ra em không phải nhận lấy sớm như vậy.

Mimi nắm lấy tay Thảo Ninh:

- Cảm ơn chị rất nhiều, dù không phải người thân thiết nhưng chị đã dang tay giúp đỡ em. Sau này, dù thế nào em luôn có một mong muốn bé

nhỏ là chị mãi yêu quý em như những gì chị dành cho em bây giờ nhé!

Thảo Ninh ôm Mimi vào lòng, cảm thấy khâm phục. Em đã không còn là cô bé khóc cả đêm, sợ hãi sẽ bị dư luận công kích nữa vì biết rằng luôn có những người yêu thương em thật lòng.

Buổi họp báo diễn ra, dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng Mimi vẫn nôn nao.

Đây xem như là một lời tạm biệt chặng đường hoạt động gần gũi của Mimi cùng Summer Girls. Vì tương lai sau này của Mimi vẫn chưa được định đoạt, dù niềm đam mê trong cô vẫn còn rất lớn. Phải dừng lại là điều cô không bao giờ muốn.

Trong suốt buổi họp báo, Mimi đã rất mạnh mẽ. Nhưng khi thấy ba người còn lại của Summer Girls đứng nhìn cô từ một góc ngoài hành lang và khóc thì cô cũng không thể kiềm lòng mà rơi nước mắt.

Cô rơi nước mắt vì không muốn phá vỡ đi những kỷ niệm tốt đẹp đã có với họ. Họ là những người cô đã dành trọn những năm tháng niên thiếu bên cạnh, đã từng là người thân, từng là gia đình của cô. Nhưng tất cả đều chỉ là “đã từng”.

Sau những giọt nước mắt này, cũng sẽ là sự kết thúc cho một thứ tình cảm cô từng trân trọng, cho rằng sẽ vẹn nguyên mãi mãi.

Thảo Ninh đứng một góc và chợt nhận ra, hóa ra chúng ta luôn bị tổn thương bởi những người mà chúng ta yêu thương, tin tưởng nhất.

Với ba cô gái kia, cách Mimi im lặng nhận tất cả sai lầm chính là sự tha thứ tàn nhẫn nhất dành cho họ. Sự cao thượng của Mimi sẽ khiến lương tâm của họ sẽ bị cắn rứt, ân hận mãi về sau.

Mimi quay nhìn họ, mỉm cười trong nước mắt rồi bước đi. Cô cay đắng nhận ra cái giá phải trả cho việc đánh đổi tuổi thanh xuân là những vụn vỡ và vết thương không thể hàn gắn.

Winter cùng Thảo Ninh đến ký túc xá của Mimi, giúp cô sắp xếp mọi thứ trước khi Tuấn Kiệt đưa cô bé đi Nhật.

Có thể do một phần tác động từ Tuấn Kiệt hoặc JND vẫn nhìn thấy tiềm năng của Mimi, họ chưa muốn chấm dứt hoàn toàn con đường hoạt động của cô bé. Họ lên kế hoạch âm thầm đưa Mimi sang một trụ sở đào tạo của mình ở Nhật, xem như ngủ đông để chờ cơ hội quay trở lại.

Chưa rõ tương lai ra sao, nhưng Mimi được cho thêm một cơ hội để tiếp tục theo đuổi đam mê đã là một may mắn. Ít nhất JND đã không lãng phí một tài năng.

Đến ký túc xá của Mimi, Thảo Ninh rất bất ngờ, vì nó thua xa nơi Winter ở

Cô cảm thấy thắc mắc:

- JND đối đãi với các anh là dựa vào mức độ nổi tiếng nhỉ?

- Đúng rồi, dựa vào số tiền chúng tôi kiếm được cho công ty. Vì thực ra chúng tôi chỉ có một thứ duy nhất là tài năng, còn tất cả đều là sản phẩm họ tạo ra và khoác lên người chúng tôi mà thôi.

Winter coi đây như là một chuyện hiển nhiên, những ai sống trong các công ty giải trí đều sẽ hiểu.

Người ta cứ nghĩ giới nghệ sĩ rất giàu có, sang trọng, sống trong thế giới xa hoa. Nhưng tất cả chỉ là lớp màn che cho đủ thứ áp lực, sự chi phối và nhiều bất công mà họ phải chịu phía sau. Một thế giới xa hoa thực chất chỉ là dàn dựng.

Con đường dễ bước vào và tồn tại trong thế giới giải trí quả thật lắm chông gai, chẳng hề dễ dàng và đẹp đẽ như người ta vẫn nghĩ.

Trên xe đưa Mimi ra sân bay, Thảo Ninh luôn cầm chặt tay cô bé. Thời gian bên cạnh cô bé không dài nhưng luôn khiến Thảo cảm thấy gần gũi như em gái.

Trước khi đi cô ôm Mimi thật chặt, cô luôn có niềm tin ở Mimi.

- Một ngày hãy trở lại và tỏa sáng em nhé!

Mimi gật đầu. Đôi mắt Mimi tràn đầy quyết tâm, cô biết giờ đây cô chỉ có thể lao về phía trước. Vì đã được trao thêm một cơ hội, cô sẽ không từ bỏ cho dù khó khăn thế nào đi nữa.

Thảo Ninh đứng nhìn Mimi bước đi cùng Tuấn Kiệt cho đến khi bóng dáng của cô bé khuất xa.

Chiếc máy bay cất cánh, mang theo giấc mơ tuổi mười bảy, mang theo hoài bão lớn lao.

Nếu thanh xuân ai đó từng vấp ngã, thì động lực để trưởng thành càng mạnh mẽ hơn.

Tạm biệt Mimi, một hành trình mới sẽ bắt đầu.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chuyến Đi Đến Đảo Xanh

Đoàn làm phim chuẩn bị di chuyển đến Đảo Xanh để dựng cảnh quay mới. Vì chuyến đi dài ngày nên có nhiều hành lý phải mang theo.

Người quản lý của Khải Chi như một cây treo trang phục di động với bao nhiêu túi xách linh kinh trên người và vẫn phải theo sát Khải Chi để cầm ô che nắng cho cô. Vì cô ta đang bận tạo dáng với chiếc váy suông dài điệu đà.

Lần đầu tiên lên tàu ra biển, nên Thảo Ninh có cảm giác nôn nao. Để ý thấy biểu hiện của Thảo Ninh, Winter liền lục trong túi gì đó rồi đưa cho cô:

- Dán cái này vào sau gáy đi, đề phòng say sóng.

Khi lên tàu, Khải Chi nghiêm nhiên đến ngồi cạnh Winter vì họ vẫn còn trong thời gian tạo tin đồn. Khải Chi rất tự nhiên dựa vào vai anh. Winter tinh ý tránh rất nhanh, quay hẳn người chống tay nhìn ra phía bên ngoài.

- Đừng quên chúng ta đang tạo tin đồn. - Khải Chi nói nhỏ với Winter.

- Cô không cần phải thể hiện cho cả thế giới biết. Chỉ cần tin đồn là đủ, không cần làm như thể chúng ta đang hẹn hò thật đâu.

Đến lúc tàu chạy, người quản lý của Khải Chi mới có thời giờ nghỉ ngơi, cô ngồi cạnh Thảo Ninh, xoa bóp phần gáy và cổ tay của mình. Xách quá nhiều hành lý khiến cô mỏi nhừ.

Thảo Ninh nhìn cô gái này thấy có chút thương cảm, rất muốn bắt chuyện nhưng cảm giác nao nao trong người xuất hiện, còn cào khó tả, bắt đầu cảm thấy chóng mặt nên cô đành dựa người vào ghế cố chợp mắt.

Tàu đi vào đoạn biển dập dềnh sóng mạnh hơn, thân tàu hơi lắc lư. Khải Chi lợi dụng cơ hội đó ngã vào Winter, vờ như bị say sóng.

Winter đưa tay đẩy nhẹ đầu cô ta ra khỏi người mình:

- Để tôi gọi người quản lý của cô đến giúp.

Nói xong đứng phắt dậy, đi về hướng Thảo Ninh. Cô ta thấy trong lòng bức tức, rốt cuộc vẫn không hiểu Winter là loại người nào, sao cứ mãi vô cảm trước một người phụ nữ quyến rũ như cô.

- Khải Chi bị say sóng, cô chăm sóc cô ấy giúp nhé! - Winter nói với người quản lý của Khải Chi.

Cô gái này đứng dậy thờ dài, khuôn mặt như đang chịu đựng một thứ gì đó thật khủng khiếp. Winter ngồi xuống cạnh Thảo Ninh, cô lúc này xụi lơ, hai mắt nhắm nghiền. Anh nhẹ nhàng đỡ đầu cô dựa lên vai mình.

Khải Chi quay xuống nhìn, hành động của Winter khiến cô khó hiểu, không lẽ sức hút của cô không bằng một cô quản lý bình thường?

Người quản lý của Khải Chi cũng nhận thấy, khóe miệng khẽ cười trước bộ mặt đang ghen ăn tức ở của cô ta.

Một người sống trong sự cuồng si của nhiều người đàn ông, lại vì một người không để ý mà trở nên bức bối. Cuộc sống này, mọi nguyên tắc lúc

nào cũng sẽ có ngoại lệ. Cũng như không phải mọi đàn ông đều thích một kiểu phụ nữ.

Thảo Ninh vẫn ngủ ngon trên vai Winter. Bên ngoài là cảnh biển xanh ngắt dưới nắng vàng rực rỡ.

Những con hải âu bay lượn theo đuôi tàu. Khi gần đến đảo, Winter đánh thức Thảo Ninh dậy. Cô vẫn còn hơi choáng, không biết Winter đến ngồi cạnh mình từ khi nào.

Cô từ từ nhận ra, có vẻ như này giờ cô dựa vào vai anh để ngủ, tự nhiên cảm thấy bối rối, không biết có ai nghĩ gì về việc này không. Cô thoáng thấy Khải Chi nhìn về phía cô không mấy thiện cảm.

Hòn đảo xanh nằm giữa biển rất đẹp, nhưng chẳng mấy ai lúc này còn hứng thú ngắm cảnh, họ quá mệt sau nhiều tiếng di chuyển, ai cũng mong muốn trở về phòng khách sạn để nghỉ ngơi.

- Cô chớp mắt chút đi! Hôm nay vẫn chưa bắt đầu công việc. - Winter dặn dò Thảo Ninh.

Người quản lý của Khải Chi vừa đặt chân xuống đảo đã phải di chuyển hành lý cho Khải Chi. Cô trở về phòng được sắp xếp chung với Thảo Ninh với cảm giác rất mệt mỏi. Cô ngã lưng xuống giường, dang rộng hai tay, cảm thán:

- Thật là thoải mái quá! Thảo Ninh nhìn cô gái này thấy đôi chút cảm phục vì sự chịu khó của cô ấy.

- Đây em tên gì vậy? - Thảo Ninh hỏi.

Cô gái này ngồi thẳng dậy, đưa tay vỗ vỗ mái tóc bob của mình, tươi cười trả lời:

- Em là Lam Tinh.

- Tên hay quá!

Thảo Ninh nghe cái tên này thật đặc biệt.

- Đây là thứ duy nhất em cảm thấy tự hào. Một món quà cha em tặng, ông nói khi mẹ mang thai em, ông luôn nhìn về phía ngôi sao xanh lấp lánh trên bầu trời. Dùng cái tên “Lam Tinh” đặt cho em, như luôn mong em rồi sẽ rực rỡ như vì sao xanh tinh tú đó.

Lam Tinh say sưa kể lại.

Khi nghe Lam Tinh kể về nguồn gốc cái tên của mình, Thảo Ninh chợt nhớ lại đêm mà Winter cũng nói cho cô nghe về vì sao xanh và kỷ niệm với cha mình. Không ngờ những người xa lạ đôi khi lại có mối liên kết kỳ lạ với nhau như vậy.

Lam Tinh bỗng có điện thoại gọi đến, là Khải Chi nói cô qua lấy đồ về ủi thẳng.

Cô nhìn Thảo Ninh cười khố:

- Không hiểu sau này em có tỏa sáng như cái tên Lam Tinh cha em đặt cho hay không nữa.

Thảo Ninh bắt đầu hiểu được lý do Winter không hài lòng với Khải Chi. Có lẽ một phần bắt nguồn từ bệnh ngôi sao của cô ta. Thấy Lam Tinh cặm cụi chăm chút phục trang cho Khải Chi, Thảo Ninh cảm thấy mình may mắn. Ít nhất Winter chưa bao giờ thể hiện mình là ngôi sao trước mặt

cô. Những khi không xuất hiện trước truyền thông, anh cũng giống như những chàng trai bình thường khác.

Cô cảm nhận rằng anh không muốn cuộc sống riêng của mình cũng trở thành Winter. Sau ánh hào quang anh muốn là Hiếu Tùng, không muốn sự nổi tiếng làm cho bản thân thay đổi.

- Nhìn cách Winter quan tâm đến chị thật gần gũi, như bạn bè vậy. Thật khác em và Khải Chi, chỉ có ràng buộc công việc. - Lam Tinh nhìn Thảo Ninh có đôi chút ghen tị.

- Nhìn anh ta giống quan tâm đến chị lắm sao? Thảo Ninh thấy họ ở cạnh nhau thường xuyên đấu khẩu, làm gì có chuyện thân thiết như Lam Tinh nghĩ chứ.

- Ban này chị bị say sóng, anh ấy ngả đầu chị dựa vào vai, để như vậy suốt chuyến đi, có vẻ anh ấy mỗi lúc mà không dám cử động. Em thật không nghĩ siêu sao Winter lại ấm áp như vậy đấy.

Nghe những điều này cô không hiểu sao bản thân lại cảm thấy có chút lạ lùng, thật sự người khác nhìn vào cảm thấy Winter đối tốt với cô đến thế sao?

Từ scandal của Mimi, Thảo Ninh và Linh Phi vẫn chưa liên lạc lại với nhau vì có một khoảng cách xuất hiện giữa họ. Nhưng bất ngờ Linh Phi lại chủ động gọi điện đến cho Thảo Ninh.

Giọng của Linh Phi có vẻ rất buồn bã. Cô ấy thật sự không muốn tình bạn giữa họ trở nên lạnh nhạt như vậy. Cả hai đều có cái khó trong việc.

Ngẫm kĩ lại thì Thảo Ninh cảm thấy bản thân mình đã quá vội vàng. Cô không có tư để trách móc Linh Phi. Vì đó là công việc, đúng như Linh

Phi đã nói, nếu không phải cô ấy cũng sẽ có một người khác. Có bao nhiêu người châu chực để sẵn tin tức.

Không thể giải thích với cô nghĩa là Linh Phi có nỗi khổ riêng. Nếu cô là bạn thân còn không nghĩ cho Linh Phi thì cô ấy sẽ mệt mỏi thế nào chứ. Sau cuộc trò chuyện Thảo Ninh và Linh Phi cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Những rào cản vô hình nhiều ngày qua đã được gỡ bỏ nhẹ nhàng. Thật ra, có nhiều chuyện vốn dĩ nếu chúng ta không cố chấp thì mọi thứ sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Hãy cho người khác một cơ hội giữ lại những điều họ không muốn nói như một cách chúng ta tôn trọng những bí mật của riêng mình.

Sau cuộc gọi với Thảo Ninh, Linh Phi nhận được tin nhắn: “Chúng tôi đã đến nơi an toàn”.

Con người này, anh ta thông minh và khéo léo hơn cô tưởng. Người ta khó có thể lường trước những tính toán của anh ta. Kể cả cô, một người tự cho mình là sắc sảo. Cô không biết việc mình đã làm đúng hay sai, nhưng vì anh ta cô đã một lần quên đi nguyên tắc của chính mình.

Cô không thể gọi tên được cảm xúc dành cho anh ta. Nhưng cô biết có lẽ cô đã rung động.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hãy Gọi Tên Anh "Hiếu Tùng"

Lam Tinh rủ Thảo Ninh cùng đi dạo quanh đảo. Thảo Ninh chọn mặc chiếc váy hoa mềm mại, thêm chiếc mũ rộng vành, điểm xuyên chút son môi hồng. Lam Tinh xuýt xoa khen ngợi vẻ xinh xắn của cô.

Họ rảo chân ra khỏi phòng, háo hức muốn ngắm cảnh đẹp. Nhưng chưa đi được xa, Lam Tinh đã bị Khải Chi gọi quay lại khách sạn.

Thảo Ninh đành phải đi một mình. Cô tản bộ trên con đường dẫn ra biển. Hai bên là hàng dừa, phía trước là một màu xanh dương dịu mát của biển, hòa cùng chân trời xanh biếc tạo nên màu xanh ngút ngàn. Phía sau lưng cô là màu xanh của cây cối phủ mát cả hòn đảo. Hóa ra cái tên Đảo Xanh là có ý nghĩa đặc biệt từ chính màu xanh tuyệt vời của nơi đây.

Hít thở bầu không khí trong lành, sáng khoái, đầy tự do, bỏ hết lại những mệt mỏi, căng thẳng, bận rộn của thành phố lớn, Thảo Ninh chạy ra biển hét lớn, thấy cả cơ thể trở nên phấn chấn.

Cô cố gắng tự chụp lấy một vài bức hình để khoe với Linh Phi nhưng có vẻ không được như ý.

- Có cần tôi chụp ảnh giúp không?

Winter xuất hiện, mang theo chiếc máy ảnh đi gần về phía Thảo Ninh.

- Anh đến từ khi nào? Sao im lặng quá vậy?

- Từ lúc cô tung tăng chạy trên cát, hét lên mấy vô nghĩa rồi tự mình tạo dáng chụp ảnh một cách vụng về.

Winter thuật lại một lượt khiến Thảo Ninh cảm thấy thật xấu hổ.

- Nhưng hôm nay cô mặc váy xinh lắm!

Lời khen ngợi của Winter làm Thảo Ninh thích thú cười lớn.

Anh cho cô xem những tấm ảnh cô chạy đùa với sóng, không cần phải tạo dáng cầu kỳ, nhưng ghi lại đầy cảm xúc, một cô gái nhỏ, rất vui vẻ, hòa mình vào thiên nhiên rộng lớn, bình yên đến lạ.

Cả hai dạo đến trước ngọn hải đăng đỏ hướng ra biển. Nó là tín hiệu của sự an toàn cho những người ra khơi, trong đêm tối họ sẽ tìm thấy đường trở về. Thảo Ninh chạy nhanh trên con đường dân đến ngọn hải đăng, hai bên những con sóng đập vào những thanh chắn sóng, bọt trắng tung lên mát lạnh.

Winter thong thả đi phía sau. Anh luôn muốn mình có được cảm giác háo hức với những điều mới lạ như Thảo Ninh. Cô ấy thật giản đơn, cảm xúc dễ dàng thể hiện, không cần giấu giếm, cuộc sống cũng đầy lạc quan.

Thảo Ninh đứng bên cạnh ngọn hải đăng. Dang rộng hai tay, hướng nhìn về biển, nhắm mắt để cảm nhận những cơn gió, cả cơ thể khoan khoái.

Winter bước đến cạnh, bắt chước cô. Anh cũng nhắm mắt lại, và dang rộng tay. Cảm giác thư thái tràn ngập khắp cơ thể, gió lùa qua mái tóc, lùa qua từng ngón tay, mọi ưu phiền tan biến.

- Đây là nơi ngày mai anh sẽ quay cảnh tỏ tình vào khoảnh khắc bình minh đúng không? - Thảo Ninh sức nhớ.

- Đúng nhỉ, tôi khá hồi hộp với cảnh này. Hay cô giúp tôi tập thử đi! - Winter nảy ra ý tưởng.

- Đừng đùa! Tôi không biết diễn thế nào đâu. - Thảo Ninh lập tức từ chối.

- Cô chỉ cần đứng đấy để tôi tập thoại thôi.

Việc đơn giản như vậy thì quá dễ dàng với Thảo Ninh.

Chỉ một lát sau, ánh mắt của Winter thay đổi, anh bắt đầu nhập tâm vào vai diễn.

- Từ nay về sau hãy nắm chặt tay anh nhé, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đến, anh sẽ không buông tay, vì anh yêu em.

Winter nắm lấy tay Thảo Ninh, ánh mắt tình cảm đó vẫn nhìn vào cô. Rồi bất chợt anh vòng tay định ôm cô.

Thảo Ninh vội ngăn lại:

- Tới đây được rồi. Dù sao cũng đã hết thoại, anh không cần diễn chân thật như vậy đâu.

Thảo Ninh rảo bước đi trước, rõ ràng biết Winter đang tập nhưng cô lại cảm thấy nó quá thật. Ánh mắt anh nhìn cô và những lời tỏ tình với nữ chính lại được nói với cô, nó vô tình khiến cô cảm thấy xao xuyến.

Winter chạy theo sau vô vai Thảo Ninh:

- Này, cô đang rung động vì những câu nói của tôi đúng không?

Thảo Ninh đưa tay huých vào sườn anh ta:

- Lại hoang tưởng rồi!

Một bác ngư dân đi đánh cá trở về, nhìn thấy họ liền dừng lại:

- Nhìn hai đứa thật vui vẻ quá, hết như ta và vợ ta ngày còn trẻ.

Cả hai vừa nghe thấy liền xua tay ngay lập tức:

- Bác hiểu nhầm rồi, không phải như bác nghĩ đâu.

Bác cười lớn

- Đừng ngại! Xem hai đứa mới đáng yêu làm sao. Các cháu có biết là ở đây có một truyền thuyết rằng, nếu ai tỏ tình với người mình yêu tại ngọn hải đăng này thì tình yêu của họ sẽ linh nghiệm, kéo dài mãi mãi không?

Thảo Ninh nghe xong liền cảm thấy hoang mang nhìn Winter. Còn anh thì thấy hứng thú:

- Thật sao bác?

- Đúng vậy, nếu đã tỏ tình ở đây, về sau duyên số sẽ gắn chặt hai đứa.

Bác nói xong cười một nụ cười hồn hậu, vác tấm lưới đi về phía xa, không để họ kịp hỏi thêm câu nào nữa.

Thảo Ninh chột dạ vì những câu nói của bác. Không thể nào chuyện này lại trùng hợp như vậy.

Một cơn gió thổi qua, hất bay chiếc mũ của cô về hướng biển, cô chạy theo, chân vùi vào cát dày, suýt vấp ngã. Winter nhanh chân bước đến đỡ kịp, cả người Thảo Ninh nhỏ nhắn nằm trọn trong tay anh. Nhưng cả hai đều ngã nhào xuống nước, chiếc váy của Thảo Ninh ướt sũng, cơ thể cô đang áp sát vào Winter, nghe rõ được tiếng tim đập của anh.

Họ đứng dậy nhìn nhau bối rối, Thảo Ninh kiểm soát chạy về khách sạn trước. Đầu óc cô lúc này rối loạn, mặt cô đỏ ửng. Lần đầu cô bên một

chàng trai ở khoảng cách gần đến thế.

Winter nhìn theo bất giác mỉm cười, lúc ôm cô ấy trong tay, anh đã thấy tim mình thoáng chút loạn nhịp.

Cửa phòng đóng lại, Thảo Ninh đứng dựa vào cửa một hồi lâu, tự trấn an đó chỉ là tình huống vô tình thôi.

- Mình thích anh Nam Phong!

Thảo Ninh liên tục nhắc đi nhắc lại câu nói này với chính mình, cô cũng không rõ để làm gì nữa.

Mục đích ban đầu cô nhận công việc này là vì anh ấy, nhưng đến hiện tại có vẻ như đó đã không còn là chính xác những điều cô nghĩ nữa rồi.

Buổi tối, Thảo Ninh gõ cửa phòng Winter để thông báo cho anh một số lưu ý về thời gian biểu, nhưng anh không có ở trong phòng.

Cô gọi điện cho anh rất lâu nhưng không nghe nhắc máy. Cô quay trở về phòng và không khỏi thắc mắc.

Lam Tinh từ bên ngoài trở về nhìn vẻ mặt bất an của Thảo Ninh liên hỏi:

- Có chuyện gì mà chị lo lắng vậy?

- Winter đi đâu mất, không có ở phòng, điện thoại cũng không nghe.

- Lúc ăn tối em có thấy anh ấy đi về hướng biển. Nhưng giờ này vẫn chưa về sao?

Lam Tinh sức nhớ và nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm.

Thảo Ninh không chần chừ nữa, cô ra khỏi phòng, chạy về hướng biển, cảm giác vô cùng bất an. Lăn theo ánh trăng mờ ảo, cô chạy trên bãi cát và gọi to tên Winter. Bờ biển vắng tanh, chỉ nghe tiếng sóng biển ào ạt xô vào bãi cát.

Chạy một đoạn thật xa, cô nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi co ro trước biển, dù không lên tiếng nhưng Thảo Ninh đã biết đó là anh. Cô từng bước đến gần.

Winter ngồi đó như một kẻ vô hồn, dáng vẻ cô đơn đến tột cùng. Trong đầu anh lúc này chẳng có gì ngoài những hình ảnh đứt quãng về cô ấy, về những nụ cười, về giọt nước mắt đau đớn, về cái đêm cô bỏ chạy khỏi cuộc đời anh. Nhớ những lời yêu thương cô dành cho anh.

“Hiểu Tùng, về sau anh phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc cả tuổi thanh xuân em gìn giữ đều dành cho anh. Nếu anh không hạnh phúc em sẽ mãi cảm thấy có lỗi.”

Nhưng làm sao anh có thể yêu ổn mà sống hạnh phúc sau tất cả được chứ. Còn lại trong anh chỉ là cảm giác day dứt và sự mong nhớ đến cồn cào.

Thảo Ninh chậm chậm ngồi xuống bên cạnh anh.

- Mau về thôi, đã khuya lắm rồi!

- Thảo Ninh à, tim tôi đang đau lắm, tôi là kẻ không ra gì. Hôm nay là sinh nhật cô ấy, nhưng tôi đã không thể chúc mừng, không thể đón sinh nhật cùng với cô ấy nữa rồi.

Winter ngược nhìn Thảo Ninh.

Giờ thì Thảo Ninh đã hiểu vì sao khi ở một mình mỗi khi đêm về anh lại khác lạ như vậy. Vì trong lòng anh có một vết thương rất lớn về một người con gái, hôm nay mọi sự dồn nén đều như vỡ tung.

Bộ dạng của anh lúc này rất tội nghiệp, anh thần thờ, trống rỗng. Hóa ra Winter chỉ là một người mang nỗi đau sống trong vỏ bọc hoàn hảo và một mặt nạ nguy trang để che giấu tất cả cảm xúc thật của mình trước mọi người.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, lúc này cô cũng không biết nên làm thế nào, chỉ mong anh cảm thấy ấm áp hơn, bớt đi những rối bời trong lòng.

Winter luôn nghĩ sẽ quen sống với cô đơn, nhưng thật khó vì anh cũng cần ai đó hiểu mình, một người bạn để anh có thể chia sẻ tâm tư của mình. Thảo Ninh ngay lúc này đã cho anh cảm giác được chút yên ổn. Cô ấy thực sự đã coi anh là bạn và dùng hành động của mình thể hiện điều đó.

- Về thôi Winter, gió lớn lắm.

Thảo Ninh thôi thúc Winter trở về. Cô chủ động nắm tay anh kéo đi. Dáng vẻ bé nhỏ của cô vô cùng quyết tâm.

- Thảo Ninh, từ nay hãy gọi tôi là Hiếu Tùng được chứ? Tôi muốn những người thân thiết gọi tôi bằng tên thật của mình.

Thảo Ninh gật đầu đồng ý. Cuối cùng, anh ấy cũng đã xem cô là một người thân thiết.

Họ đi sát gần nhau, Thảo Ninh không ngừng tự hỏi, vì sao thế giới nội tâm của anh lại quá u ám như vậy, khác hẳn với thế giới rục rờ anh đang sống.

Có lẽ trong thế giới của mỗi người đều có một con người khác không ai biết đến, một người yếu đuối, sợ hãi, từng bị tổn thương. Đó là một thế

giới riêng người ta luôn cất giữ cho chính mình. Nhưng hôm nay, anh đã để cho cô thấy được một phần ký ức của anh, một phần thế giới thăm sâu anh giấu kín, nghĩa là anh đã trao cho cô một phần tin tưởng.

Hiếu Tùng, cô sẽ gọi anh bằng cái tên đó.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sự Giản Dị Sẽ Đem Đến Hạnh Phúc

Mọi người trong đoàn phim đến ngọn hải đăng từ rất sớm để chuẩn bị cho cảnh quay. Bình minh trên biển đẹp đến nao lòng, chân trời phía đông rực hồng. Nước biển chuyển màu khiến những người được chứng kiến đều trầm cảm thán.

Đạo diễn chỉ chờ khoảng thời gian này để bắt đầu phân đoạn tỏ tình. Cảnh đẹp, mọi thứ đã sẵn sàng cho đoạn phim ý nghĩa nhưng Winter lại liên tục diễn lỗi. Đạo diễn rất sốt ruột vì sợ không ghi lại được khoảnh khắc bình minh đẹp nhất này.

Winter không thể nào nhập tâm vào vai diễn. Đứng cạnh Khải Chi, những lời thoại muốn nói ra đều khiến anh nghĩ đến khuôn mặt bối rối của Thảo Ninh ngày hôm qua.

Cảnh quay đã thất bại khi mặt trời lên cao.

Winter đến cạnh vị đạo diễn, liên tục xin lỗi. Ông ta khá bức bối nhưng cố kiềm lại:

- Tôi sẽ cho cậu cơ hội ngày mai, nếu không hoàn thành tốt đừng trách tôi.

Một trợ lý chạy đến nói nhỏ gì đó khiến vẻ mặt ông như phát điên:

- Vậy mau đi chuẩn bị chuyển cảnh tổ tình thành trên bãi biển tối nay đi.

Nói xong ông bỏ đi trước.

Winter gọi vị trợ lý ban này hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Dự báo thời tiết nói vài ngày nữa sẽ có mưa vào buổi sáng nên có thể không nhìn thấy bình minh được.

Theo như lời người trợ lý này nói, đồng nghĩa với việc cảnh quay của họ có thể bị dời lại hoặc hủy luôn nếu thời tiết không cho phép. Winter cảm thấy ái ngại vì diễn xuất của mình đã gây sự cố đến đoàn làm phim, nhưng thật sự anh thấy nhẹ nhõm.

Tự nhiên anh chợt nhớ đến câu nói nửa đùa nửa thật của bác ngư dân. Nếu ngọn hải đăng là một nơi có nhiều ý nghĩa như vậy, anh càng không muốn nói những lời đẹp đẽ với Khải Chi, dù là diễn đi chăng nữa.

Nancy gửi đến Thảo Ninh thông báo đầy nhanh mỗi quan hệ giữa Winter và Khải Chi. Lúc này JND đang muốn chuyển toàn bộ sự chú ý đến chuyện tình cảm giữa họ. Nancy muốn có thêm những bức ảnh ghi lại những khoảnh khắc hai người bên nhau, tận dụng những ngày quay ở đảo.

Thảo Ninh khá lo lắng khi thông báo tin này đến Winter vì tối qua tâm trạng anh đã không tốt, thêm cảnh diễn hỏng vào buổi sáng, sợ anh không thoải mái.

Nhưng điều lạ là Winter không hề tỏ ra khó chịu.

- Công ty đã quyết thế nào, chúng ta cứ thế thực hiện thôi.

Winter nắm tay Khải Chi đi dạo ở cánh rừng dương ven biển và con đường mòn lên núi. Hai người vờ như cười nói, nhìn nhau thân thiết để nhiếp ảnh của đoàn làm phim ghi hình chụp ảnh.

Thảo Ninh nhìn Winter cầm tay Khải Chi cùng đi dạo, tự dưng cô lại thấy có chút băng khuâng trong lòng. Cô tự hỏi liệu có phải người con gái trong trái tim Winter cũng từng cầm tay anh như vậy, từng bên nhau rất hạnh phúc. Cô ấy là ai, là người như thế nào mà chiếm trọn trái tim Winter, rồi khiến anh đau đớn tột cùng khi ra đi. Liệu một ngày cô ấy có quay trở lại.

Winter và Khải Chi đã đi khuất lên con đường mòn lên núi. Thảo Ninh vẫn đứng một góc nhìn theo họ. Cô chẳng thể đưa ra một lý do rõ ràng vì sao bản thân lại để tâm quá nhiều điều liên quan tới quá khứ của anh như vậy. Có lẽ cũng chỉ là cảm xúc bất chợt vì sự thương cảm dành cho trái tim bị tổn thương của anh ấy.

Hai người họ đi rồi, Thảo Ninh đi cùng Lam Tinh đến ngôi làng mỹ nghệ. Cô muốn tìm một món quà cho Linh Phi.

Từ xa họ đã thấy ngôi làng nhỏ với những mái nhà yên bình nép bên rặng dừa được tô điểm bởi những món quà thủ công làm từ vỏ ốc.

Tiếng gió thổi qua những chiếc chuông gió ốc biển kêu lanh canh, âm thanh rất dễ chịu. Chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy như đứng trước biển bao la.

Cả hai mãi mê ngắm những món đồ thủ công được chăm chút tỉ mỉ từ bàn tay thô ráp, chai sần của người dân biển, biến những vỏ ốc bỏ đi thành những món quà giản dị, đầy ý nghĩa.

Sau khi chọn được cho mình một vài món quà ưng ý, họ rời làng hướng về phía biển khi trời ngả về chiều.

Họ tháo dép, đi chân trần trên bãi cát. Cảm nhận chút nóng rát còn lưu lại trên nền cát và cảm giác đôi chân mát lạnh bởi những cơn sóng biển tạt vào.

Họ hít thở một bầu không khí trong lành, tận hưởng cảm giác an nhiên, nhẹ nhàng, không chút lo âu. Những phút thanh thản như vậy dễ khiến người ta tự hỏi, liệu rằng hành trình dài chúng ta đang đi là để tìm kiếm điều gì khi điều mà chúng ta thực sự muốn đơn giản chỉ là bình yên trong tâm hồn.

Phía xa xa ráng chiều đã buông, nhuộm cả mặt nước một màu lóng lánh, vài chiếc thuyền thắp thoáng ngoài biển đang dần quay trở về. Họ đứng nhìn ngắm cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp. Gió biển nhẹ thổi bay những lọn tóc của họ.

- Thực ra khi JND Entertainment tuyển quản lý em cũng có tham gia và đã gặp chị ở đó. - Lam Tinh đột nhiên nhắc lại chuyện cũ.

Thảo Ninh rất ngạc nhiên. Cô thoáng nghĩ, dường như mỗi người chúng ta gặp trong cuộc đời đều là một sự sắp đặt của duyên số.

Giống như việc cô trở thành quản lý của Winter cũng vậy, cô chưa từng nghĩ sẽ được quay trở lại JND sau khi thất bại ở cuộc tuyển chọn.

Cô không biết liệu đây có phải là may mắn vì nếu như cô là người chiến thắng lần đó hẳn giờ này cô đã phải đối mặt với rất nhiều khó khăn từ scandal của Summer Girls. Nhưng là quản lý của Winter, một thần tượng nổi tiếng thì áp lực cũng không hề nhỏ. Vị trí hiện tại của cô đang rất thuận lợi nhưng cô chẳng thể biết những rủi ro nào sẽ đến trong tương lai. Vì showbiz là nơi luôn có những điều bất ngờ xảy ra chẳng thể đoán trước.

Buổi tối, vì chưa buồn ngủ nên Lam Tinh rủ Thảo Ninh cùng bói bài.

Thảo Ninh thán phục khi xem Lam Tinh tráo bài, đảo tay điệu nghệ. Cô tỏ ra chú tâm nghe Lam Tinh giảng giải quẻ bói bài tình cảm này.

– Trong cuộc đời chị sẽ gặp bốn người đàn ông, có ý nghĩa khá đặc biệt. Người thứ nhất chị luôn ngưỡng mộ, tình cảm dành cho người này rất lâu rồi nhưng thực ra là sự hâm mộ không phải tình cảm yêu đương. Người thứ hai em đoán chị từng yêu đơn phương, nhưng tình cảm rất mong manh. Người thứ ba không phải là tình cảm nam nữ, giống như một người bạn giúp chị lúc khó khăn.

Lam Tinh chăm chú nhìn vào những lá bài lần nữa và nói về người cuối cùng:

- Người này rồi sẽ trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời chị. Bản thân chị lúc đầu không hề nhận thức được rằng mình có tình cảm với anh ta. Nhưng duyên số giữa hai người rất sâu đậm, chị cũng sẽ vì anh ta mà đau lòng rất nhiều.

Ban đầu chỉ nghĩ đây là trò đùa của Lam Tinh, nhưng khi nghe cô nói cụ thể từng người một khiến Thảo Ninh cảm thấy kỳ lạ, giống như Lam Tinh đọc được nội tâm của mình. Tự nhiên Thảo Ninh lại có dự cảm những điều Lam Tinh nói là thật. Cô đã ngờ ngợ ra từng người một, vậy theo như Lam Tinh nói, lẽ nào người cuối cùng là...

Nhìn vẻ mặt như bị nói trúng tim của Thảo Ninh, Lam Tinh bật cười lớn:

- Em chỉ nói bừa thôi, nhìn khuôn mặt cả tin của chị mới tội nghiệp làm sao.

Nói xong, Lam Tinh chạy tót lên giường trùm chăn cười khúc khích, mặc cho Thảo Ninh dọn sà n một mình.

Bầu trời buổi sáng âm đạm mang chút mưa phùn khiến ai cũng lo lắng. Giữa trưa mưa tan, trời hừng nắng, đoàn phim nhanh chóng di chuyển lên ngọn núi để ghi hình cho cảnh quay tiếp theo.

Những ngọn cỏ còn ẩm nước mưa, dính đầy vào quần áo. Đường đi khá trơn nhưng không ai than thở một lời, mọi người đều hỗ trợ nhau di chuyển.

Thảo Ninh nghĩ, một cảnh quay người xem chỉ mất vài ba phút, nhưng đoàn phim phải mất rất nhiều thời gian mới hoàn thành. Có thực sự trải nghiệm mới thấy hết vất vả.

Khải Chi có vẻ bực bội vì chiếc váy dài thướt của cô ta khiến cho việc đi lại trở nên khó khăn, cô ta không ngừng lăm bằm nguyên rửa, tay bám chặt vào Lam Tinh để không bị ngã.

Mọi cố gắng rồi sẽ được đền bù xứng đáng. Những mệt mỏi của đoàn làm phim đều tan biến hết khi lên tới vị trí quay. Tất cả dừng lại hưởng làn gió núi mát rượi, nắng đẹp trải rộng lên cánh đồng cỏ xanh ngút ngàn, bên dưới là biển xanh tuyệt đẹp. Mọi người nhìn nhau nở nụ cười sáng khoái trước cảnh tượng họ nhìn thấy lúc này.

Tất cả nhanh chóng vào vị trí theo sự sắp xếp của đạo diễn vì đây chính là thời điểm thuận lợi của cảnh quay, ông không muốn để lỡ giây phút nào nữa.

Gió thổi nhẹ mái tóc của Khải Chi, chiếc váy mềm mại, duyên dáng hòa giữa màu xanh của cánh đồng cỏ. Winter bước đến ôm cô từ đằng sau, không có thoại, họ chỉ bên nhau, và cùng nhìn về phía chân trời bao la. Cảnh đẹp hòa vào cảm xúc của nhân vật.

Cái ôm từ đằng sau này khiến Thảo Ninh tự hỏi rằng phải chăng trước kia cô gái ấy cũng từng trong vòng tay Winter, từng được anh che chở. Cô

không thể ngăn mình ngừng nghĩ về quá khứ của anh và người con gái mà cô chưa hề gặp mặt ấy.

Giữa giờ giải lao, Winter cầm máy ảnh của mình đi vòng quanh núi. Kể từ sau tối hôm đó anh trở nên trầm tư khác lạ, tự tách mình ra khỏi xung quanh.

Thảo Ninh âm thầm đi phía sau, cho đến lúc cả hai đã cách xa đoàn làm phim, cô lên tiếng:

- Hiếm mới có dịp được ngắm cảnh đẹp như vậy. Tâm trạng không vui liệu có phải quá lãng phí không?

Winter dừng lại:

- Vậy theo cô tôi nên làm thế nào?

- Tôi thường nghĩ cuộc đời vốn không có hạnh phúc trọn vẹn, chỉ có những khoảnh khắc hạnh phúc thôi. Sống buồn bã cũng sẽ hết một ngày, sống vui vẻ cũng hết một ngày. Sự lựa chọn nằm ở chính chúng ta.

Dù không thể giải thích hết cho Thảo Ninh biết được những gì anh từng trải qua, những gì anh cố gắng chịu đựng, nhưng thái độ lạc quan của cô đã khiến anh nhận ra mình đã bỏ qua rất nhiều thứ chỉ vì không thể vượt qua quá khứ. Winter mỉm cười. Nụ cười này của anh thật nhẹ nhõm. Cuối cùng, mọi sự u ám những ngày qua đều đã tan biến hết, nhường cho bầu trời xanh ngập nắng.

Thời gian quay ở Đảo Xanh kết thúc, đã đến lúc họ trở về. Họ cũng chia tay đoàn làm phim sau nhiều tháng rong ruổi khắp nơi. Biên kịch đã cho bộ phim một kết thúc tuyệt vời. Nhân vật trong phim đã tìm lại được tình yêu của mình.

Thảo Ninh cố tình ghé ngang qua ngọn hải đăng đỏ trước khi trở về, rất muốn được gặp lại bác ngư dân nhưng bác không xuất hiện.

Phải trở về thành phố sau những ngày yên bình trên đảo khiến cô thấy quyến luyến. Một nơi đẹp đẽ ẩn mình giữa biển, nơi người dân sống thật an nhiên. Và có lẽ, cuộc sống càng đơn giản lại càng hạnh phúc.

- Có dịp chúng ta sẽ cùng quay trở lại nhé!

Winter cũng có cảm giác tiếc nuối như Thảo Ninh.

- Tôi sẽ xem đây như một lời hứa.

Họ đưa ngón tay út ngoắc vào nhau như hẹn rồi sẽ trở lại đây một lần nữa.

Winter chỉ ngồi cạnh Thảo Ninh khi lên tàu, cố tình phớt lờ Khải Chi. Những bức ảnh họ chụp được ở đảo cũng đủ để báo chí tô vẽ cho tin đồn thêm sinh động. Anh không muốn mất thời gian với cô ta thêm nữa.

Tàu bắt đầu chạy, bọt biển tung lên trắng xóa theo đường tàu chạy mát rượi.

Hòn đảo tuyệt đẹp giữa đại dương xanh biếc lùi xa dần, Thảo Ninh có cảm giác như chia tay một thứ gì đó đặc biệt. Chỉ một tuần ngắn ngủi cô đã có nhiều điều để lưu giữ và cũng đã có cơ hội hiểu thêm về Winter, về nỗi buồn anh giữ chặt. Rồi xa không gian chật hẹp, tù túng của thành phố, cảm xúc không bị giam hãm và người ta dễ bộc bạch chính mình hơn.

Sau một lúc, Thảo Ninh đã bắt đầu cảm giác hơi choáng váng. Cô dựa vào ghế nhưng không hề ngủ, một lát sau cô đã cảm nhận được Winter nhích lại gần mình, nhẹ đưa tay nhắc đầu cô dựa vào vai anh.

Vì lần trước cô ngủ nên không biết rõ, còn lần này cô hoàn toàn tỉnh, gần anh như vậy hơi thở cô trở nên vội vàng hơn. Cô cố chớp mắt và nghĩ đây chỉ là một sự quan tâm đơn thuần. Vì dù thế nào, tình cảm đặc biệt nhất của mình, anh ấy chỉ dành cho duy nhất một người, cô gái ấy.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vụng Về Trước Người Mình Thích

Sắp xếp ổn thỏa cho Mimi, Tuấn Kiệt trở về nước. Mimi vẫn sẽ được tiếp tục đào tạo theo hướng solo ở một trụ sở của JND tại Nhật.

JND sẽ không dễ dàng bỏ đi một tài năng mà họ đã tốn công đào tạo bao nhiêu năm chỉ vì một scandal. Họ chỉ lùi một bước, vờ ngủ đông để một lần nữa tái sinh Mimi. Một ngày nào đó cô ấy sẽ trở lại với thế giới giải trí và tỏa sáng.

Nhận được cuộc hẹn của anh ta đã khiến Linh Phi vô cùng hồi hộp.

Anh ta đã đợi cô từ sớm trong một góc của quán café, mặc suit như lần đầu cô nhìn thấy. Anh ta vẫy tay ra hiệu và đứng dậy chào khi cô đến.

Đây là người duy nhất Linh Phi không dám nhìn trực tiếp khi gặp mặt, trước anh ta nhiều phần tự tin của cô biến mất.

- Hôm nay hẹn cô đến đây là muốn trực tiếp cảm ơn cô.

Tuấn Kiệt khéo léo gửi cho Linh Phi một hộp quà nhỏ. Nhưng cô chần chừ không nhận nó, sự việc xảy ra đã khiến cô nhiều lần hối hận vì nó làm cô và Thảo Ninh hiểu lầm nhau. Cảm thấy bản thân có chút nhẫn tâm khi bài báo đã hủy hoại Mimi, nhưng cô vẫn không hiểu ý đồ của Tuấn Kiệt là gì khi nhờ cô giúp việc đó.

- Thực ra Mimi bị các chị em cùng nhóm hãm hại. Tôi chỉ vô tình nghe được câu chuyện của họ, tôi cũng bị rơi vào thế bị động, lúc đó chỉ có thể nghĩ đến cô.

Tuấn Kiệt cố gắng giải thích rõ ràng với Linh Phi để cô không hiểu sai thêm về anh, từ sau khi sự việc xảy ra anh vẫn chưa có cơ hội để gặp cô.

Sau khi nghe sự giải thích của Tuấn Kiệt, mọi khúc mắc của Linh Phi đều đã được cởi bỏ. Nếu không có lẽ cô vẫn nghĩ bản thân nhìn nhầm người, Tuấn Kiệt là một kẻ đạo đức giả, ăn cơm của JND mà lại phanh phui nghệ sĩ mình làm quản lý, hơn nữa Mimi tuổi đời còn rất trẻ.

- Nhưng tại sao lại nghĩ đến tôi?

Linh Phi vẫn luôn thắc mắc.

- Vì cô là bạn của Thảo Ninh, là phóng viên có tài và có chuẩn mực riêng. Tin tức về Mimi sớm muộn cũng sẽ bị lên báo, nhưng nếu là cô thì mọi chuyện có thể sẽ dễ dàng kiểm soát và không bị xuyên tạc quá mức.

Tuấn Kiệt nhìn Linh Phi với ánh mắt tin tưởng. Linh Phi nhận thấy Tuấn Kiệt thật ra rất chu toàn và biết nghĩ cho người khác.

- Vậy bây giờ cô hãy nhận món quà nhỏ thể hiện tâm ý này của tôi nhé.

Tuấn Kiệt vẫn thành ý muốn gửi quà cảm ơn cho Linh Phi.

Linh Phi đắn đo một lúc rồi gật đầu.

Cô liếc nhìn đồng hồ, đã đến giờ quay lại tòa soạn, cô xin phép rời đi. Vừa đứng dậy lại đúng lúc người phục vụ đi ngang qua, toàn bộ nước trên khay đổ hết lên áo sơ mi của cô.

Người nhân viên xin lỗi rồi rút về hành động bất cần của mình. Linh Phi xua tay, trấn an:

- Là do tôi sơ ý, không vấn đề gì đâu.

Tuấn Kiệt nhanh trí đứng dậy, ra hiệu cho người nhân viên kia tiếp tục làm việc. Anh cởi chiếc áo vest bên ngoài khoác lên cho Linh Phi, khoác nhẹ vai, rồi đưa cô rời quán.

Anh ta đưa Linh Phi đến một cửa hàng quần áo gần đó, nói nhỏ nhân viên lựa giúp cô một bộ trang phục khác.

- Cảm ơn anh rất nhiều!

Linh Phi cảm thấy bản thân xuất hiện trước mặt Tuấn Kiệt lúc nào cũng thật vụng về.

- Được giúp cô tôi cũng rất vui mà. Hy vọng chúng ta sau này sẽ gặp nhau mà không phải vướng vào bất kỳ chuyện khó xử nào cả. Tôi rất muốn được chính thức làm bạn với cô.

Phải rồi, Linh Phi cũng mong họ sẽ không gặp bất kỳ rắc rối nào nữa. Những lần gặp mặt của họ chẳng lấy gì làm suôn sẻ.

Tuấn Kiệt nhìn Linh Phi, cười tươi, khuôn mặt anh rất sáng, đuôi mắt dài, thật sự vô cùng đẹp trai. Linh Phi đã từng sờ nhìn anh ta như một kẻ ngốc.

Linh Phi đôi mắt mơ màng nhìn ngắm chiếc chuông gió ốc biển Thảo Ninh treo ở cửa sổ, gió thoảng qua tiếng chuông lanh canh vô cùng vui tai.

Thảo Ninh vẫn đang chăm chỉ nấu các món ăn ngon trong bếp. Giữa họ dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Linh Phi mang món quà Tuấn Kiệt tặng cô cho Thảo Ninh xem:

- Là Tuấn Kiệt tặng mình đây!

Thảo Ninh tròn mắt ngạc nhiên vì hai con người không có một sự liên kết nào lại trở nên gần gũi tới mức có thể tặng quà cho nhau. Cô chỉ vừa mới biết Tuấn Kiệt trở về từ Nhật cách đây vài tiếng, còn Linh Phi đã gặp và nhận quà của anh ta, quả là mối quan hệ không bình thường.

Thảo Ninh cười đầy hàm ý.

Linh Phi đưa tay đập vào vai bạn:

- Không phải như cậu nghĩ đâu.

- Thế tớ phải nghĩ thế nào mới đúng?

Linh Phi kể rõ ràng tất cả mọi chuyện cho Thảo Ninh nghe sau cuộc gặp gỡ Tuấn Kiệt.

Nghe về những chuyện đã xảy ra thời gian qua khiến Thảo Ninh hết sức bất ngờ. Mọi chuyện phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều.

Hóa ra Tuấn Kiệt chưa bao giờ đánh mất phong độ của mình, anh rất khôn khéo cứu nguy cho JND. Vậy nên lời đề xuất để Mimi được đào tạo solo liền được công ty đồng ý và ba thành viên khác không hề có chút gì phản đối vì thực chất họ đâu phải là người bị hại. Tuấn Kiệt đã phát giác, dàn xếp êm đẹp mọi chuyện. Vậy mà cô đã từng trách nhầm Linh Phi.

Một sự việc nếu chỉ nhìn từ một góc sẽ dẫn đến cái nhìn sai lệch. Giống như cô lúc nghe tin về scandal của Mimi đã không đánh giá kỹ càng mà vội đưa ra nhận định chủ quan.

Linh Phi vẫn chưa dừng lại ở đó, cô tiếp tục kể say sưa về việc Tuấn Kiệt đã giúp đỡ mình khi bị nước đổ lên áo.

Nhìn cái cách Linh Phi nói về Tuấn Kiệt, bỗng nhiên Thảo Ninh thấy có gì đó rất lạ. Lần đầu tiên thấy Linh Phi hào hứng kể về ai đó như vậy. Một cô gái lạnh lợi, sắc sảo như Linh Phi lại trở nên thật đáng yêu khi kể về một chàng trai. Có lẽ cô bạn đã có một tình cảm đặc biệt dành cho Tuấn Kiệt mà chính cô chưa hề nhận ra.

Sau bữa tối, Linh Phi ra về, Thảo Ninh dọn nhà và đi tắm. Từ trong nhà tắm cô nghe tiếng chuông cửa kêu liên tục. Cô quăn vội chiếc khăn tắm bước ra ngoài, đảo mắt nhìn quanh nhà xem Linh Phi có để quên đồ gì hay không. Nếu không phải vì đã đóng cửa chắc Linh Phi đã hồn nhiên lao vào nhà mà lục lọi.

Thảo Ninh mở cửa định quát cho cô bạn một trận. Nhưng người trước cửa không phải là Linh Phi mà là Winter. Thảo Ninh luống cuống đóng cửa lại, nhưng anh ta đã nhanh tay đẩy cửa, thản nhiên vào trong nhà.

Thảo Ninh nhớ theo lịch thì hôm nay anh sẽ ăn tối cùng Khải Chi, không ngờ lại xuất hiện ở nhà cô giờ này.

Nhìn Thảo Ninh trong bộ dạng chỉ khoác khăn tắm trên người, tóc thì ướt rũ xuống, Winter cười rất nham hiểm:

- Xem ra tôi đến không đúng lúc nhỉ?

Thảo Ninh mau chóng quay vào phòng ngủ. Lúc này thật hết sức bất tiện. Chưa kịp chạm vào nắm cửa thì Winter đã chạy đến, hoảng quá Thảo Ninh hét ầm lên, hai tay giữ chặt khăn tắm.

Nhưng một lúc sau vẫn chỉ nghe tiếng hét của mình cô. Không có thêm một hành động nào của anh ta, cô từ từ mở mắt ra.

Winter đưa tay cốc đầu cô:

- Tôi chỉ định mở cửa giúp vì cô đang phải giữ khăn tắm. Không có ý định bậy bạ nào với cô đâu. Hay do tôi quyến rũ quá khiến mỗi lần gần tôi cô không kiềm chế được mà nghĩ lung tung. Không ngờ bên trong khuôn mặt ngây thơ lại là một đầu óc biến thái.

Thảo Ninh đưa tay hất anh ta ra, trốn nhanh vào phòng. Cả khuôn mặt cô nóng ran vì xấu hổ. Winter anh ta lúc nào cũng xuất hiện ở nhà cô mà không báo trước, thật đáng ghét.

Winter trở lại ghế sofa ngồi chờ Thảo Ninh, nghĩ đến những hành động vừa rồi của cô không thể nhịn cười.

Thảo Ninh mở cửa, cố tỏ ra không có chuyện gì. Nhưng hình như mấy chuyện mất mặt vẫn không buông tha cô. Vì vội chạy ra mở cửa mà cô mang theo cả nước từ nhà tắm ra, kết quả là cô lại bị trượt ngã sũng soài dưới nền nhà. Cô không biết dùng từ gì để diễn tả cảm giác lúc này, chỉ có thể trách cô quá là xui xẻo.

Winter lắc đầu vì dáng ngã vô cùng khó coi của Thảo Ninh. Anh định bước tới đỡ nhưng Thảo Ninh gắng gượng đứng dậy, mặt nhăn nhó, cố nhích tới ghế sofa, miệng trách móc:

- Lần nào anh đến nhà tôi tôi cũng gặp những chuyện trời ơi.

Sau một hồi bình tĩnh cô quay sang hỏi Winter:

- Đã khuya rồi anh đến đây có việc gì vậy?

Nếu anh ta nói không rõ lý do, cô sẽ tổng khứ anh ta ngay tức thì.

Lúc này Winter nhìn cô hoàn toàn khác, tiến sát về phía cô:

- Có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô, tôi không thể chờ đợi thêm nữa.

Mỗi khi anh nhìn cô bằng ánh mắt này, cô thấy tâm trí mình rối loạn.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Gió - Hạnh Phúc Và Nỗi Đau

Winter nhìn sâu vào mắt Thảo Ninh:

- Tôi đói rồi, mau đi nấu gì cho tôi ăn đi.

Thảo Ninh bực dọc, đẩy mạnh anh:

- Anh đã đi ăn tối với Khải Chi mà còn đói bụng sao?

- Chỉ là diễn thôi, ngồi bên cạnh người mình không ưả có thể ăn uống ngon lành sao?

Winter tiếp tục nhìn Thảo Ninh với vẻ mặt năn nỉ khiến cô phải vào bếp để nấu gì đó cho anh.

Lúc nhìn anh ăn, cô lại nhớ đêm ở ký túc xá khi cô hỏi anh về sự cô đơn, về những hồi tiếc. Cô chợt nhớ lại đêm trên Đảo Xanh, anh một mình đau đót tột cùng ở bãi biển, tự nhiên cô cảm thấy lo lắng. Mỗi đêm với anh chẳng bao giờ yên ổn.

Winter đứng dậy ra về, Thảo Ninh bất chợt níu lấy tay áo anh:

- Hiếu Tùng, ở lại đi!

Anh nhìn cô bất ngờ, vì đây là lần đầu tiên cô gọi tên thật của mình. Anh nhận ra sự bất an trong ánh mắt của Thảo Ninh.

- Cô đang lo lắng cho tôi sao?

Thảo Ninh gật đầu. Cô rất sợ thấy hình ảnh cô đơn đó của anh, rất sợ.

- Vậy hôm nay cô cho phép tôi ở lại đây nhé!

Cảm giác giữa họ trở nên ngưng ngừng. Thảo Ninh về phòng, cô sức nhớ ra trong tủ có bộ đồ của bố, bèn lấy cho Winter mặc tạm.

Khi anh thay xong, Thảo Ninh ngã ra sofa, ôm bụng cười. Bộ pyjama của bố cô trông cộc cằn vì chiều cao của Winter. Bộ dạng của anh rất ngộ, rất hài hước. Dứt cơn cười, cô rủ Winter lên sân thượng hóng gió.

Cô đưa tay ra để gió lùa qua kẽ tay. Winter bên cạnh hỏi:

- Cô có biết vì sao đứng trước gió khiến cho người ta có cảm giác thật sáng khoái không?

Thảo Ninh lắc đầu. Cô cảm thấy đứng trước gió thấy khoan khoái mà chưa bao giờ tự hỏi vì sao lại như thế.

- Đó là do gió giải phóng các điện tích từ thượng quyển vào không khí tạo cảm giác nhẹ nhàng. - Winter giải thích.

Thảo Ninh khá bất ngờ trước sự lý giải theo khoa học này của anh rồi chợt nhớ ra trước khi trở thành nghệ sĩ, anh đã từng là sinh viên của trường Khoa học. Một lần anh từng nói đã mơ ước trở thành nhà nghiên cứu khoa học.

Cuộc đời mỗi người quả là có những ngã rẽ bất ngờ. Nếu như không được phát hiện mời về JND làm thực tập sinh, ra mắt trở thành ca sĩ, thì có lẽ giờ này Winter vẫn đang say sưa với kiến thức của mình. Còn Thảo Ninh nếu không tham gia cuộc thi tuyển, không trở thành quản lý thì có lẽ giờ vẫn là một biên tập viên cần mẫn.

Cô chưa từng nghĩ sẽ vào làm cùng công ty với Nam Phong, thành người quản lý của Winter. Những người mà trước kia thế giới của họ và thế giới của cô quá khác nhau.

Họ sống trong hào quang danh vọng. Hình ảnh của họ rục rờ trên những con đường lớn và trên những tạp chí nổi tiếng. Còn cô chỉ nhìn ngắm từ xa, thăm ngưỡng mộ và nghĩ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội chạm đến thế giới đó.

Vì những thứ được nhìn ngắm từ xa luôn đẹp, nên thế giới đó thật lấp lánh. Nhưng chỉ là thứ ánh sáng phù hoa khéo léo che đi một màn đêm khuất ở phía sau.

Winter đưa tay để gió lùa qua. Anh chỉ có thể cảm nhận nó mà không bao giờ chạm đến được. Giống như tình cảm, giống như nỗi đau, không thể cầm nắm chỉ có thể cảm nhận. Cảm thấy tim mình đập nhanh vì yêu một người, đau lòng đến điên dại vì mất đi ai đó. Những thứ cảm xúc lẫn lộn đó diễn ra trong cơ thể mà không cách nào hiểu rõ được vì sao.

Nếu như nỗi đau có thể dồn thành một vật thể có hình dạng, có thể đem nó ra khỏi cơ thể thì có lẽ anh sẽ không mang theo nỗi đau lâu đến thế.

Khi hai người về phòng, Thảo Ninh đưa chăn gối để Winter ngủ ngoài ghế sofa. Cô nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được.

- Thảo Ninh, cô chưa ngủ đúng không? Tôi vào trong nói chuyện nhé!

Thảo Ninh nằm yên, không nói gì cả. Bên ngoài cũng không có động tĩnh gì. Cô đứng dậy rón rén ra mở cửa, tò mò xem Winter đã quay lại ghế sofa ngủ chưa.

Nhưng kỳ thực anh vẫn đứng yên trước cửa phòng khiến cô giật mình.

Winter trên tay đang ôm sẵn chăn gối, chạy nhanh vào trong phòng và nằm lì dưới sàn.

- Ngoài kia lạnh lắm, cho tôi nằm đây nhé. Đường đường là một người nổi tiếng phải nằm dưới sàn nhà cô thế này cũng thật là mất mặt quá.

- Đừng có giở trò gì đấy! - Thảo Ninh cảnh cáo.

- Cô mới là người đừng có giở trò gì với người đẹp xuất sắc như tôi đấy.

Winter nói xong liền cuộn chăn ngủ. Thảo Ninh cũng nằm yên lặng trên giường. Một lát sau cô quay nhìn Winter, anh đã ngủ thật ngon lành. Cô nhích sát lại mép giường để nhìn kỹ anh hơn. Các đường nét trên gương mặt quả thật quá hoàn hảo, sống mũi thẳng và đến giờ cô mới để ý anh có một nốt ruồi nhỏ dưới đầu mũi. Cô vô thức giơ tay chạm vào nó.

Trên khóe môi Winter khẽ mỉm cười, nhanh như cắt nắm lấy tay cô.

- Tôi vẫn chưa ngủ hẳn đâu, hóa ra sói không phải là tôi mà là cô nhì. Hay lại gần nữa để ngắm tôi cho kỹ.

Winter giật mạnh tay khiến Thảo Ninh lăn xuống giường, nằm gọn trong vòng tay anh. Cô ngược nhìn anh và thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đẩy anh ra, leo lên giường, trùm kín chăn và cảm thấy hết sức xấu hổ vì tiếng cười khoái chí của Winter.

Sáng dậy, nhìn chăn gối đã được xếp rất gọn gàng, giống như chưa từng có sự xuất hiện của Winter, Thảo Ninh thấy an tâm đôi chút. Cô đoán có lẽ anh đã biết điều mà âm thầm rời đi sớm.

Nhưng thực sự người thì không rời đi mà còn thêm người khác nữa. Ngoài anh ra, còn có chú lái xe. Cả hai đang tự nhiên tung hoành căn bếp của cô, tự pha café và nấu bữa sáng.

Sợ chú lái xe sẽ đánh giá không hay về mình, Thảo Ninh lặng lẽ tính quay lại phòng. Nhưng cô đã bị Winter nhìn thấy.

- Dậy rồi thì tới đây ăn sáng luôn đi, chú đã nấu bữa sáng cho chúng ta rồi này.

Thảo Ninh ngoan ngoãn quay lại, thấp thỏm lo lắng như sợ bị tra hỏi điều gì.

Chú lái xe nhìn cô cười mãi, vẻ không giống mọi ngày. Cô chột dạ:

- Sao chú cứ nhìn cháu kỳ lạ vậy? Cháu với anh ta đêm qua không có gì đâu nhé.

Nghe Thảo Ninh nhắc đến mình, Winter liền thêm vào:

- Phải, không có gì ngoài việc ai đó lén ngắm cháu và bị cháu vô tình ôm một cái thôi.

Thảo Ninh đưa tay thúc mạnh anh ta khiến chú lái xe cười lớn. Winter cũng cười theo, anh thấy những khoảng thời gian bên cạnh cô đều rất thú vị, mọi niềm vui đến rất tự nhiên. Nhưng có lẽ họ chỉ mãi là bạn, là người quản lý và nghệ sĩ. Con đường họ đi là những hành trình khác nhau.

Nhưng anh biết càng gần cô anh càng không thể kiềm chế những cảm xúc hỗn loạn trong mình. Anh lo sợ một điều gì đó, những niềm vui, sự bình yên rồi sẽ biến mất.

Công đoạn hậu kỳ của bộ phim Anh không thể giữ lại thanh xuân của chúng ta đã hoàn thành. Bản thu âm nhạc phim Tình đầu chỉ dành cho em hoàn chỉnh, trailer chính thức đã được phát sóng trên truyền hình và nhận được phản hồi rất tốt.

Trailer với rất nhiều cảm xúc. Khung cảnh tua nhanh rất đẹp. Suốt trailer là lời tự thuật của nam chính:

“Tôi đã từng nghĩ sẽ nắm tay cô ấy đi đến cùng hạnh phúc, nhưng chỉ một lần buông tay, chúng tôi đã lạc mất nhau, cô ấy đã rời bỏ thế giới của tôi. Để thanh xuân của chúng tôi ra đi mãi mãi...”

Câu nói dở dang và đoạn dạo cuối cũng chính là cảnh Khải Chi bỏ chạy trong mưa, nước mắt rơi đau khổ. Nhạc phim da diết khiến trailer ngập tràn cảm giác tiếc nuối.

Đây chính là ý đồ ban đầu của biên kịch, nhưng may mắn bộ phim đã được anh ta cho kết thúc trọn vẹn. Khán giả phải xem đến cuối cùng mới biết được cái kết. Giống như một sự ảo vọng, một cái kết để người xem có thêm niềm hy vọng vào cuộc sống, vào những điều tốt đẹp vẫn còn chờ ở phía trước.

Nancy triển khai những kế hoạch về lịch hoạt động dày đặc của Winter trong thời gian tới. Vì thời gian qua anh đã khá yên ảng để quay phim, bước vào giai đoạn quảng bá cho phim anh sẽ phải xuất hiện trước truyền thông nhiều hơn nữa.

Kết thúc một quá trình dài làm phim lại đến lịch làm việc dài hơi khác mà không có khoảng thời gian nào nghỉ ngơi. Thảo Ninh đang cảm thấy lịch làm việc quá là điên cuồng, chẳng có điểm dừng.

Nhưng Nancy đã từng giải thích rằng lịch hoạt động như vậy lại là niềm khao khát với những nghệ sĩ vừa ra mắt và cả những người chưa có nhiều danh tiếng. Nghệ sĩ còn bận rộn nghĩa là họ vẫn còn được chú ý. Chính Winter cũng hiểu rằng vì ánh hào quang không kéo dài mãi nên mỗi giây phút anh đều phải hết mình nỗ lực.

Buổi họp báo quảng bá phim đầu tiên chính thức diễn ra. Rất nhiều người nổi tiếng và nghệ sĩ của JND đều có mặt để chúc mừng Winter.

Khi mới vào công ty, Thảo Ninh thấy việc này rất có giá trị tình cảm. Nhưng kể từ sự việc của Mimi cô luôn tự hỏi những lời chúc, những nụ cười xã giao đó liệu có thật tâm. Hay đó chỉ là hình thức bên ngoài, khi trong lòng ai cũng có những sự ganh ghét, đố kỵ ngầm không lộ ra. Sự chân thành thật sự liệu có tồn tại.

Nam Phong xuất hiện rất lạng lẽ sau hậu trường để chúc mừng Winter. Buổi họp báo bắt đầu, anh không ngồi vị trí khách V.I.P mà lại đến ngồi cạnh một góc bên Thảo Ninh.

- Anh ngồi đây được chứ?

Giọng Nam Phong cực ấm, Thảo Ninh đã không giấu được sự ngạc nhiên và phấn khích. Cô gật đầu liên tục.

Khải Chi khoác tay Winter bước ra ngoài cùng đoàn làm phim trong tràng vỗ tay không ngớt từ phía khán giả. Khải Chi mặc một chiếc đầm dạ hội đuôi cá đính kim sa sang trọng đi bên cạnh Winter lịch lãm trong bộ suit, cả hai vô cùng xứng đôi về nhan sắc.

Dưới khán phòng Thảo Ninh chẳng quan tâm đến những gì diễn ra trên sân khấu, chỉ đang mãi hồi hộp khi được ngồi cạnh Nam Phong. Winter bên trên vô tình bắt gặp cảnh đó. Tự nhiên anh thấy có chút gì đó khó chịu, cảm thấy ganh tị với họ. Anh thấy rất kỳ lạ vì Nam Phong trước nay rất hiếm khi chủ động bắt chuyện với phụ nữ nếu không vì xã giao bắt buộc. Vậy mà giờ lại trò chuyện rất thân thiết cùng Thảo Ninh.

Khải Chi bên cạnh nhìn theo hướng Winter đang nhìn. Cô ta ghé tai anh nhắc khéo:

- Máy quay đang hướng về anh kia, đừng nhìn quản lý của mình nữa.

Anh quay sang nhìn Khải Chi, cảm giác như mình vừa bị bắt thóp. Khải Chi cười nhạt với anh rồi quay mặt về ống kính máy quay tiếp tục cười rạng rỡ.

Cái cách nhìn của Winter với Thảo Ninh khiến Khải Chi đoán chắc giữa họ mối quan hệ không chỉ đơn giản chỉ là quan hệ giữa quản lý với nghệ sĩ. Vì chỉ có tình cảm đặc biệt người đàn ông mới nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt đó.

Trong buổi họp báo Khải Chi và Winter bị các nhà báo đề cập rất nhiều đến chuyện hẹn hò. Theo dự liệu của công ty, câu trả lời của họ vẫn mập mờ, không rõ ràng. Không phủ nhận cũng chẳng khẳng định điều gì. Một kiểu hỏi đáp quá quen thuộc. Nhưng dường như công chúng thì không bao giờ chán điều đó.

Những người sành sỏi sẽ nhanh chóng nhìn ra có chiêu trò ở đây. Chỉ có fan Winter là không chịu nổi. Họ vô cùng giận dữ, công kích Khải Chi kịch liệt. Nhưng nó lại có vẻ đúng với mục đích mà cô ta mong muốn, vì càng nhiều người nhắc đến, càng nhiều người biết đến thì tự nhiên cô ta sẽ trở nên nổi tiếng hơn.

Linh Phi cũng có mặt trong buổi họp báo, cô đang thử phân tích trường hợp của Khải Chi nổi lên như điều gặp gió trong thời gian gần đây, rốt cuộc có phải là một sự trùng hợp hay đều có tính toán.

Trong giới showbiz luôn có hai dạng, một là nổi tiếng bằng thực lực, chỉ chiếm một phần nhỏ; dạng thứ hai càng bị ghét lại càng nổi tiếng và số này lại không ít. Nhưng những kẻ bị ghét này chưa hẳn là kẻ bất tài tham sân si mà có nhiều người rất khôn khéo biết nắm thời cơ và lợi dụng dư luận đi theo ý định vạch sẵn.

Có nhiều anti-fan như vậy mà Khải Chi này luôn luôn ổn định, bình thản chứng tỏ bản lĩnh cô ta không hề tầm thường. Mọi việc xảy ra hình như đều được cô dự liệu và tự tin đón nhận.

Cuộc họp báo kết thúc, vào trong hậu trường Khải Chi đã nói với Winter đôi câu trước khi rời đi:

- Cái cách anh nhìn người quản lý của mình nó không bình thường chút nào. Cô ấy có vẻ đơn thuần, tôi nghĩ nếu anh là người thông minh sẽ không đưa cô ấy vào những rắc rối trong thế giới chúng ta đang sống.

Lần đầu tiên Winter nghe Khải Chi nói một câu như lời khuyên chân thành đến từ sự tinh ý của cô ta. Điệu cười nhạt của cô ta ban này đã khiến anh có chút lạnh người.

Cô ta cũng chẳng đơn giản là một ả đồng đánh thịch phô trương sức hút của mình và khao khát được nổi tiếng. Đã sống trong showbiz hiếm ai có thể hiểu rõ về nhau. Chỉ đoán biết được vỏ bọc chứ không đọc được cảm xúc, toan tính thật sự.

Khải Chi bước ra ngoài, ánh đèn máy ảnh tập trung về phía cô ta, và bộ mặt cười tươi lại một lần nữa được đeo lên.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tình Đầu Và Những CƠn Mưa

Linh Phi vội vã ra bên ngoài, vô ý để quai đeo của túi mắc vào gương chiếu hậu của một chiếc ô tô. Người trong xe cũng chẳng để ý, cho xe chạy và kết quả là kéo ngã cô.

Người trong xe liền dừng lại, bước nhanh ra ngoài. Anh ta cúi xuống đỡ cô dậy và bật cười:

- Là Linh Phi sao? Chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ.

Ngược nhìn thấy Tuấn Kiệt, Linh Phi tự hỏi tại sao lần nào gặp nhau cô cũng gặp chuyện xui xẻo. Chẳng khi nào cô được đằng hoàng mà đứng trước mặt anh.

Khi cô vừa đứng dậy, Tuấn Kiệt thoáng thấy gì đó, anh cởi áo khoác ra, cột ngang hông cho cô:

- Váy cô bị rách rồi.

Linh Phi nhận ra rõ ràng mỗi khi gặp Tuấn Kiệt là bao tự tin của cô biến mất.

- Cảm ơn anh.

Giọng cô lí nhí. Cô nắm lấy chiếc túi đứt quai của mình, cúi chào Tuấn Kiệt và định lẳng lẳng biến mất. Nhưng anh ta đã nhanh giữ tay cô lại:

- Để tôi đưa cô về, dù sao cũng một phần lỗi của tôi.

- Do tôi bất cẩn, anh đừng để ý, hôm sau sẽ trả lại áo cho anh.

Linh Phi mong Tuấn Kiệt đừng có quan tâm với cô nữa. Lúc này cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này mà thôi.

Tuấn Kiệt nhất định không chịu, muốn đưa cô về bằng được.

Suốt đường đi cô không nhìn anh ta lấy một lần vì toàn nghĩ đến những chuyện xấu hổ trước mặt anh. Cô quay mặt nhìn ra bên ngoài.

Tuấn Kiệt chốc chốc lại quay sang nhìn cô, thấy giữa họ có mối quan hệ thật đặc biệt. Lần nào cũng rơi vào tình huống dở khóc dở cười, không phải một mà rất nhiều lần.

Vì chẳng ai nói với ai câu nào, Linh Phi quên mất mình phải đi đâu. Bên ngoài không hiểu vô tình hay cố ý trời bắt đầu mưa to đầy bất ngờ.

Cả hai chẳng còn nhận ra con đường nhòe nước mưa. Tuấn Kiệt dừng xe ở một góc phố, và bật to những ca khúc nhạc phim của Winter. Cả hai cứ thế yên lặng nghe những giai điệu buồn hòa cùng tiếng mưa, không gian chật hẹp của xe ô tô trở nên thi vị đến lạ.

- Linh Phi này cô còn nhớ mối tình đầu của mình không?

Tuấn Kiệt đột nhiên có chút hoài niệm khi nghe Tình đầu chỉ dành cho em.

Linh Phi gật đầu, cô và Tuấn Kiệt chia sẻ cho nhau về cảm nhận của mình. Cả hai như lạc về khoảng thời gian của trước đây, khi họ vẫn còn là những thiếu niên vô ưu.

Những rung cảm non nớt trước đây, vào thời điểm trưởng thành nhắc lại chợt thấy sao thật ý nghĩa. Vì khi đó đơn giản yêu mến ai đó chính là

yêu mến, rất trong sáng, tinh khôi.

Mưa và âm nhạc luôn dễ khiến người ta nhớ về những gì đã qua, có những điều thật đẹp xen lẫn chút buồn man mác.

Mưa vẫn cố tình không ngớt, câu chuyện cứ kéo dài mãi, cho đến khi Linh Phi ngủ quên trên ghế.

Tuấn Kiệt với tay lấy chiếc chăn mỏng phía sau đắp cho Linh Phi. Nhẹ ngả ghế ra sau để cô thoải mái hơn.

Anh ngắm cô thật kĩ và rời hôn vội lên môi cô. Anh chợt giật mình không rõ bản thân đang làm gì, chỉ cảm thấy cảm xúc như muốn nổ tung.

Thảo Ninh bước ra ngoài từ buổi họp báo, trời bắt đầu đổ mưa. Cô nán lại dưới mái hiên để đợi Winter.

Winter từ trong bước ra, đứng một góc nhìn Thảo Ninh đang ngắm mưa. Anh đang muốn bước ra bật chiếc ô trong tay che mưa cho cô, nhưng dừng lại vì có một người đàn ông rất điển trai đi về phía Thảo Ninh.

- Thảo Ninh, không ngờ lại gặp em ở đây?

Thảo Ninh quay nhìn và vô cùng bất ngờ, là Đình Huy, người mà cô yêu đơn phương thời đại học.

Đã rất lâu rồi họ mới gặp lại, Đình Huy trước đây là một chàng trai tuổi hai mươi đầy sôi nổi. Còn giờ đây anh đã là một người đàn ông trưởng thành, điềm đạm.

Thảo Ninh chợt nhận ra hóa ra khoảng cách giữa họ cũng thật là xa, dù cùng một thành phố nhưng nhiều năm rồi mới vô tình gặp lại.

Nhiều năm qua họ vẫn nhắn tin thăm hỏi nhau nhưng chưa có một cuộc hẹn chính thức nào cả. Hôm nay, vì cuộc gặp tình cờ này, những cảm xúc trước đây chợt ùa về. Không còn là tình cảm rung động, tim đập nhanh bồi hồi, mà giống như gặp lại một người bạn tốt sau nhiều năm xa cách.

- Lâu nay anh vẫn sống tốt chứ?

Đình Huy gật đầu:

- Rất tốt, anh sắp kết hôn rồi đấy.

Thảo Ninh trước đây từng nghĩ nếu mà nghe tin Đình Huy kết hôn thì sẽ đau lòng lắm, nhưng thật không ngờ sau nhiều năm tin đầu tiên anh ấy thông báo với cô chính là việc kết hôn. Vậy mà cô không hề đau lòng, còn cảm thấy mừng cho anh ấy.

- Chúc mừng anh. Nhìn vẻ mặt anh không giấu được niềm hạnh phúc đấy.

- Vì anh cảm thấy đây là một việc hết sức tuyệt vời. Em biết không, yêu là khi chúng ta biết trân trọng một người, không chỉ những điều tốt đẹp mà còn cả quá khứ và những tật xấu của nhau. Vì yêu cô ấy, anh có cơ hội hiểu chính mình, hiểu bản thân anh thực ra không hoàn hảo nhưng bên cạnh cô ấy anh được là chính mình.

Thảo Ninh cảm giác như cô đã một thế kỷ không gặp anh. Đình Huy ngày trước như con thuyền căng gió muốn vượt biển với những hoài bão lớn lao nhưng anh lúc này lại chỉ là một người đàn ông hạnh phúc với một tình yêu bé nhỏ.

Trưởng thành là khi con người ta hiểu ra được ý nghĩa từ những điều nhỏ nhất xung quanh, khi không còn ngoan cố vì những điều viển vông của tuổi thanh xuân nữa mà trân trọng cuộc sống hiện tại.

Trước khi rời đi, anh đã nhắn nhủ với Thảo Ninh:

- Rồi một ngày tình yêu thật sự của em sẽ đến, lúc đó hãy mở lòng mình để đón nhận nó nhé! Anh đưa tay vỗ nhẹ đầu Thảo Ninh, trước đây anh vẫn thường hay làm thế.

Cuộc gặp bất ngờ dưới mái hiên mưa này mang lại nhiều dư vị thật đẹp. Thảo Ninh tạm biệt mối tình đơn phương của mình, không chút hối tiếc.

Winter đứng một góc nghe hết câu chuyện của hai người. Anh có chút ganh tị khi người đàn ông kia có thể trò chuyện thật thoải mái và xoa đầu Thảo Ninh.

Anh bật ô bước ra.

- Đợi tôi lâu chưa? Chúng ta về thôi!

Thảo Ninh lúc này mới sực nhớ mình đang đợi anh. Cô vờ lắc đầu rồi chen vào đi chung ô với anh.

Winter chuyển tay cầm ô ở giữa sang bên cạnh khiến mưa ướt vai Thảo Ninh.

Cô quay lườm Winter, anh bình thản:

- Cười với ai đó vui vẻ lắm mà, mưa ướt một tí đã khó chịu rồi sao?

Thảo Ninh khoanh tay thắc mắc:

- Có phải anh nghe lén tôi nói chuyện với anh Đình Huy đúng không?

- Không biết.

Winter cố tình giả lảng, rảo chân bước đi. Thảo Ninh chạy theo. Winter đưa tay kéo Thảo Ninh nép sát vào người anh. Và cả hai cùng chạy nhanh dưới mưa.

Vì chiến dịch quảng bá phim, các hợp đồng quảng cáo, Winter phải đụng mặt Khải Chi liên tục. Nhưng cô ta chẳng còn vồ vập, ngọt lạt với anh như trước kia. Đạt được mục đích rồi cô ta chẳng còn ý nghĩ phải duy trì sự giả tạo đó thêm nữa. Chẳng thật lòng nên chẳng sợ bị tổn thương. Winter chẳng qua cũng chỉ là một điểm tựa tức thời để cô được dễ dàng leo lên một bước mới.

Bộ dạng cổ tở ra thân thiết của cả hai trước ống kính khiến Winter lúc nào cũng thấy bản thân kệt cớm. Anh xem thường Khải Chi vì cô ta khéo diễn trước mặt người khác, nhưng rồi anh cũng chẳng khác gì cô ta, cũng đang sống với chiếc mặt nạ.

Thật may vì còn có chiếc mặt nạ để những nỗi buồn phía sau của họ không bị nhìn thấu, để những nỗi đau có thể có cơ hội được che giấu.

Winter sợ một ngày khi chiếc mặt nạ bị bung xuống, anh không biết mình có đủ can đảm để đối diện với tất cả hay không.

Cùng với thành công của bộ phim và nhạc phim do Winter sáng tác, tiếng tăm của anh lại ngày thêm lớn mạnh. Với đà đó JND liền tranh thủ lên kế hoạch mới cho buổi concert hoành tráng kỷ niệm năm năm ngày ra mắt của anh.

Bước ra từ phòng họp với bản kế hoạch mới trên tay, Thảo Ninh chỉ có thể dùng từ “quá đáng”. Vì trước khi liveshow diễn ra, JND còn muốn tổ

chức một buổi họp fan lớn, tạo hiệu ứng sau khi phim ra mắt và quảng cáo về buổi concert.

Nhưng những bước đi liên tiếp của JND là hợp lý, tên tuổi Winter đang đang ở đỉnh cao, đương nhiên là sẽ thuận lợi cho cả anh và JND tạo nên dấu ấn sâu đậm hơn nữa trong lòng người hâm mộ.

Đến lúc này, cô mới thực sự hiểu cái gọi là sự nỗ lực phi thường của nghệ sĩ. Người thường làm việc tám tiếng một ngày đã quá mệt mỏi. Còn một nghệ sĩ như Winter thời gian làm việc như vô tận, vừa sáng tạo, vừa luyện tập và vừa phải làm hài lòng cả công ty quản lý lẫn người hâm mộ. Không thể so sánh với thánh thần nhưng rõ ràng là sức chịu đựng cao gấp nhiều lần người thường.

Vậy nên nếu như không yêu thích một nghệ sĩ nào đó, xin đừng dùng lời lẽ xem thường nếu bạn không hiểu những khó khăn, chặng đường gian nan mà họ từng trải qua.

Chọn một góc ở quán café tầng thượng, vị trí đẹp nhất ở tòa nhà JND, nơi có thể ngắm thành phố, Thảo Ninh nghiên cứu kỹ càng kế hoạch cho buổi họp fan.

Mãi chú tâm, cô không để ý có người đàn ông nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô từ lúc nào.

Cô đảo mắt xung quanh, những chỗ ngồi vắng tanh, vẫn đang giờ làm việc không nhiều người ở đây. Cô thấy thắc mắc vì sao người này lại ngồi cạnh cô mà không phải là chỗ trống khác.

Nhận thấy Thảo Ninh nhìn mình, anh ta bỏ tờ báo xuống lộ khuôn mặt vô cùng tuấn tú. Đây là lần đầu tiên gặp người này ở JND, không hề biết anh ta là ai nhưng khí chất cao ngạo của anh ta không hề giống những nhân

viên bình thường. Và lạ hơn là cô thấy anh ta có điểm gì đó rất giống Nam Phong.

Anh ta mặc sơ mi trắng, cùng đôi kính cận rất hợp khuôn mặt. Anh ta khẽ nhếch môi như một nụ cười chào với Thảo Ninh, nhâm nhi cốc café rồi tiếp tục đọc báo mà không hề có ý định bắt chuyện. Đôi chân bắt chéo nhau, tư thế ngả người về phía sau rất thư thả và có cảm giác đang hưởng thụ.

Một điểm chung của nhân viên JND là đều làm việc rất nhanh, vội vã. Còn con người này rất vô tư lự, liệu rằng anh ta là một nhân vật tầm cỡ nào đó được JND mời về hợp tác.

Cũng như khi đến, người đàn ông kia lúc đi cũng vô cùng lảng lạng. Vì hành động này mà Thảo Ninh đã có chút hoang mang. Lúc cô dọn đồ để quay lại cô phát hiện ra một chiếc điện thoại bỏ quên trên bàn.

Đoán chắc của người đàn ông kia, cô liền quay hỏi nhân viên. Chỉ nhận được cái lắc đầu không rõ và được báo là phần nước của cô cũng đã được người đó trả. Mọi việc khiến cô vô cùng thắc mắc.

Ra khỏi thang máy, liền nhận được cuộc gọi của Nancy. Thảo Ninh tức tốc chạy đến phòng họp, cất vội điện thoại vào túi, tạm gác việc tìm chủ nhân của nó.

Bên trong phòng họp bên cạnh Nancy là người đàn ông ban nãy.

- Thưa chủ tịch đây là Thảo Ninh, quản lý của Winter.

“Chủ tịch”, từ này nếu không phải phát ra từ miệng Nancy thì Thảo Ninh chắc sẽ không tin nổi vào tai mình.

Thảo Ninh luôn nghĩ chủ tịch hẳn là một người đã có tuổi, vẻ ngoài điềm đạm và dày dặn sương gió. Nhưng người ngồi trước mặt cô đây chỉ trạc tuổi Nam Phong thôi.

- Ban nãy chúng tôi đã gặp nhau rồi. - Anh ta báo cho Nancy biết.

- Xin chào chủ tịch, ban nãy anh để quên điện thoại, may quá gặp anh ở đây. - Thảo Ninh nhân tiện trả lại chiếc điện thoại ban nãy.

- Cảm ơn cô.

Anh ta cười ngại, cầm lấy chiếc điện thoại.

Nancy nhìn anh ta với ánh mắt trách móc:

- Đến bao giờ chủ tịch mới hết tính đãng trí vậy?

Anh ta lờ đi như quá quen với chuyện này rồi, nhìn về phía Thảo Ninh ra hiệu mời cô ngồi.

Thảo Ninh tự nhận định buổi concert sắp tới của Winter hẳn vô cùng quan trọng nên đích thân chủ tịch mới ra mặt bàn bạc. Nhưng kỳ thực anh ta lại chẳng đả động gì đến mấy chuyện đó, đành ninh cho rằng Nancy đã bàn bạc kỹ lưỡng rồi. Anh ta thông thả như đang dạo chơi ở JND, tuyệt nhiên không phải đến đây làm việc.

Thảo Ninh tự hỏi liệu có đúng như sự đồn thổi, anh ta là người tài cao hơn tuổi, ai cũng phải kiêng dè?

- Anh từng gặp chủ tịch chưa?

Thảo Ninh hỏi Winter trong giờ nghỉ trưa của anh.

Winter gật đầu, đoán ra ngay lý do vì sao Thảo Ninh hỏi mình. Ai lần đầu gặp người này đều có biểu hiện khó nghĩ như Thảo Ninh lúc này.

- Cô hiểu câu “thâm tàng bất lộ” chứ? Bề ngoài có vẻ dửng dưng, từng tưng nhưng kỳ thực nghĩ gì vốn dĩ không thể đoán biết được. Rồi từ từ cô sẽ hiểu rõ hơn, không thể dùng qua một, hai câu để miêu tả mức độ “dị thường” của anh ta đâu. Điều tôi có thể khẳng định chắc chắn là sự tài giỏi của anh ta, vì không dễ để tất cả cổ đông đều đồng ý cho anh ta ngồi vào vị trí chủ tịch của JND ở độ tuổi ba mươi.

Trong từng câu nói của Winter đều thể hiện sự kính nể với tài năng của vị chủ tịch Đồng Vũ này, nó khiến Thảo Ninh càng thêm tò mò về anh ta.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nụ Cười Của Mùa Đông

- Nam Phong chính là em họ của Đồng Vỹ đấy.

Câu nói của Winter khiến Thảo Ninh nhận ra hóa ra vị trí suốt mười năm không suy suyển của Nam Phong là có lý do của nó.

Không thể phủ nhận tài năng của anh, nhưng rõ ràng anh có con đường đi thuận lợi hơn những người khác.

Trước kia, Thảo Ninh chỉ ngây thơ nghĩ mọi chuyện đơn giản, bất kỳ ai tài năng đều sẽ nổi tiếng, nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng như vậy vì vốn dĩ trong showbiz không phải ai cũng có được xuất phát điểm giống nhau.

Buổi họp fan của Winter được trang trí toàn bộ bởi màu xanh bạc đặc trưng của fandom SNOW những người hâm mộ Winter.

Cả hội trường hơn một nghìn chỗ mau chóng được lấp kín toàn bộ, fan đến từ rất sớm, ai nấy đều rất háo hức. Đây là buổi họp fan thân mật nên số lượng được giới hạn và không có sự tham gia của truyền thông và báo giới.

Fan tham dự phần lớn là những cô gái còn rất trẻ. Thảo Ninh như thấy hình ảnh của mình trước kia.

Người ta thường nói, ở tuổi này, bọn trẻ không suy nghĩ chín chắn, không sâu sắc. Nhưng thực ra tình cảm ở lứa tuổi này rất chân thành, không hề so đo, toan tính.

Thần tượng một ai đó, dành tình yêu mến cho họ, vì họ mà nỗ lực không ngừng. Tình cảm dành cho họ rất nhiều, không cần họ biết đến, không cần hồi đáp.

Rồi sẽ đến một ngày, những cô gái ấy trưởng thành, họ sẽ lao vào công việc, có gia đình, sẽ là mẹ của những đứa trẻ. Trái tim không thể yêu thương duy nhất một người được nữa nhưng họ sẽ nhớ đến những ngày tháng thanh xuân trải dài, mơ hồ mà tuyệt đẹp này. Là dấu ấn đáng nhớ của tuổi trẻ không bao giờ phai.

Winter đã đích thân chọn quà cho fan của mình, những ai thắng cuộc trong những trò chơi đều được anh trao quà và gửi tặng một cái ôm ấm áp.

Những ai may mắn được gần thần tượng như vậy đã vui đến phát khóc. Winter liền nhẹ nhàng, dỗ dành và lau nước mắt cho họ.

Trên sân khấu anh luôn xây dựng cho mình hình tượng mạnh mẽ, bí ẩn và lạnh lùng. Nhưng khi đứng trước người hâm mộ anh lại rất hiền, ánh mắt đầy sự biết ơn với tình cảm họ dành cho mình.

Buổi họp fan kết thúc tốt đẹp bằng bài hát Tình đầu chỉ dành cho em với câu hát:

“Xin em hãy cười vì nụ cười của em là mối tình đầu đẹp nhất thế gian.”

Winter mỉm cười, nụ cười của anh rất ngọt ngào hết như hơi ấm xua tan mùa đông lạnh và là chút gợi nhớ mối tình đầu trong lòng ai đó.

Chị An Nhiên cũng đến buổi họp fan, đứng lẫn giữa những cô gái trẻ đợi đến cuối cùng để tặng hoa cho Winter. Anh vui vô cùng, đưa tay nhận lấy hoa.

- Cảm ơn vì chị đã đến, lại còn tặng hoa cho em nữa.

Chị An Nhiên tránh hẳn sang một bên:

- Chị mang hoa đến tặng em khi nào chứ, đây là tặng Thảo Ninh. Em xem em nhận được bao nhiêu là quà, còn cô ấy lo toan mọi việc, chỉ đứng một góc lặng lẽ hỗ trợ. Hoa này là phải tặng người có công lao to nhất ngày hôm nay.

An Nhiên quay sang đặt bó hoa vào tay Thảo Ninh, Winter chững hững nhìn họ, không nói được lời nào. Thảo Ninh thích thú nhận lấy, cảm ơn chị An Nhiên không ngừng.

Tuy bị cho ra rìa mỗi khi An Nhiên và Thảo Ninh xuất hiện bên cạnh nhau, nhưng Winter thấy lời chị nói quả không sai. Anh cũng nên dành một lời cảm ơn dành cho Thảo Ninh. Vì sự kiện này cô đã khá vất vả để hỗ trợ cho anh.

Trước khi ra về An Nhiên đã dành lời khen ngợi cho Winter:

- Bộ phim mới của em rất hay đó. Nó đã tạo cơn sốt rồi, ở đâu họ cũng nói về em. Nhưng phải cố gắng hơn và thử thách bản thân hơn nữa đấy!

Nói xong chị quay sang vỗ nhẹ vai Thảo Ninh:

- Em cũng đã làm rất tốt. Cùng Hiếu Tùng nỗ lực hơn nhé!

Cả hai đều rất chăm chú nghe lời dặn dò của chị An Nhiên. Cảm thấy những công nhận của chị khiến họ có thêm động lực.

Chồng An Nhiên đến tận nơi đón chị. Chị ngồi sau ôm anh thật chặt. Những cử chỉ đơn giản mà đầy tình cảm đó khiến Winter và Thảo Ninh nhìn thấy đều bất giác mỉm cười và ngưỡng mộ. Hóa ra những điều bé nhỏ cũng có thể mang lại hạnh phúc rất lớn.

Trở về nhà đã quá nửa đêm, Thảo Ninh cảm thấy chân tay mỗi nhừ không thể nhúc nhích nổi. Lịch làm việc dày đặc của Winter cùng việc chuẩn bị buổi họp fan đã ngốn của cô không ít sức lực. Không có thời gian chăm sóc bản thân khiến cô thấy rất đuối, chỉ mong có thể ngủ một giấc thật dài mà không bị đánh thức bởi những cuộc gọi.

Nhưng bệnh của cô không nhẹ như cô tưởng, ngày hôm sau cô vẫn mệt phải nằm bẹp trên giường, không cách gì dậy nổi. Cảm giác cơ thể nặng nề tới mức không phải của mình, tay chân đều rã rời.

Trước nhà có tiếng bấm chuông nhiều lần, Thảo Ninh cố mãi mới ngồi dậy được. Vừa mở được cửa, nhìn thấy Winter chưa kịp nói câu nào cô đã ngã nhào. Anh vội đưa tay đỡ cô. Cả người cô nóng ran. Anh lo lắng quá không sai, tối qua anh thấy Thảo Ninh uể oải hơn bình thường, cô đã cố gắng không lộ ra sự mệt mỏi của mình.

Anh bế cô vào giường, lấy khăn chườm đá lên trán cho cô.

Cô vẫn chẳng biết gì cả cho đến khi anh cố đánh thức cô dậy với tô cháo trên tay, trán anh cũng đầm mồ hôi vì loay hoay nấu cháo.

Anh đỡ Thảo Ninh ngồi dậy dựa vào thành giường, đút cháo cho cô. Cô rất muốn giành lấy nhưng anh không cho.

Thảo Ninh đã tỉnh táo hơn, nhưng vẫn cảm thấy chút choáng váng bởi sự quan tâm Winter dành cho mình. Cô nghĩ là nếu anh ấy còn tiếp tục nhìn cô bằng ánh mắt đó có thể cô sẽ không kháng cự mà thích anh mất.

Món cháo của Winter khiến Thảo Ninh nhớ tới mẹ, sống xa gia đình vậy nên mỗi khi ốm thèm cảm giác được về nhà. Cô tự nhiên cảm động rơi nước mắt.

Winter thấy khó hiểu:

- Cháo khó ăn quá à? Anh nhớ đã nếm đi nếm lại cảm thấy rất vừa miệng rồi mà.

Thảo Ninh lắc đầu:

- Là cảm động quá.

- À, hóa ra là vì được nam thần xuống tận bếp nấu cháo. Vậy hãy cố ăn hết đừng phụ công tôi nhé!

Winter thở phào, anh đưa tay lau nước mắt cho Thảo Ninh rồi bất chợt khựng lại vì cảm giác gượng gạo giữa hai người họ. Cả hai đều cảm thấy bối rối.

Biên tập xong tin tức cuối cùng cho trang báo ngày mai, Linh Phi ra khỏi tòa soạn khi đồng hồ đã hơn mười một giờ đêm. Tòa soạn chỉ còn lại một mình cô. Cô bước ra đường, không gian xung quanh tĩnh mịch, tiếng xe cộ ban ngày cũng chẳng còn. Mọi thứ trở nên yên ắng, Linh Phi thích nhất khoảng thời gian thế này, có gì đó phiêu diêu và tự do.

Một chiếc xe ô tô đậu trước cổng tòa soạn, nếu Linh Phi đoán không nhầm thì chiếc xe này là của...

- Phụ nữ làm việc khuya đến giờ này không an toàn xíu nào đâu.

Tuấn Kiệt bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

- Sao giờ này anh lại ở đây? - Linh Phi không khỏi thắc mắc.

Tuấn Kiệt bước đến gần, khuôn mặt có gì đó đắn đo. Anh đã suy nghĩ một thời gian và đứng suốt đêm để đợi cô, việc này nhất định phải nói với cô.

- Linh Phi, chúng ta hẹn hò nhé! Linh Phi nghe như Tuấn Kiệt đang đùa vầy, giữa họ vẫn còn rất nhiều bờ ngõ, chưa hiểu rõ về nhau.

- Có lẽ hơi vội vàng, vì chúng ta gặp nhau chưa nhiều. Nhưng hiện tại đầu óc anh toàn nghĩ đến em. Ôm thì cũng đã ôm rồi, hôn thì cũng đã hôn rồi, thú thật anh đã lén hôn em đêm mưa trên xe ô tô khi nhìn em ngủ. Giờ chỉ còn một bước chưa thực hiện là hẹn hò thôi.

Linh Phi đứng nhìn Tuấn Kiệt như thể bị đóng băng. Không ngờ anh ấy cũng có cảm tình với cô và anh ấy lại thẳng thắn đẩy nhanh tiến độ như vậy. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện hẹn hò.

- Anh cho em thời gian suy nghĩ thêm được chứ?

Tuấn Kiệt liền gật đầu:

- Đương nhiên là được rồi.

Nhìn bộ dạng vội vã của Tuấn Kiệt khiến Linh Phi thấy thật đáng yêu. Một chàng trai rất đỉnh đạc, tài giỏi hôm nay nói ra lời đề nghị hẹn hò với cô lại trở nên luống cuống.

Thảo Ninh cảm thấy đôi mắt mình bị ảo giác, hậu quả của việc nằm dài trên giường một ngày dài. Những bức ảnh trên tường đều là ảnh Nam Phong, kỳ lạ cô lại toàn thấy hình ảnh Winter ở đó và anh đang cười với cô.

Dụi mắt một lúc lâu nhìn lại vẫn ẩn hiện khuôn mặt Winter, khuôn mặt kiêu ngạo hỏi cô:

"Cô thích tôi rồi đúng không?"

Thảo Ninh ụp mặt xuống gối, bịt tai lại nhưng trong đầu vẫn toàn nghe thấy tiếng nói của Winter. Thảo Ninh nghĩ mình chết chắc rồi, sao chỉ toàn nghĩ về Winter thế này. Việc này không tốt một chút nào.

Winter đã kết thúc chương trình, nhìn đồng hồ đã hơn nửa đêm. Bản thân rất muốn đến thăm Thảo Ninh lại sợ làm phiền giấc ngủ của cô. Những lúc thế này, anh rất muốn bên cạnh Thảo Ninh nhiều hơn một chút để chăm sóc cho cô. Anh không rõ tình cảm của mình còn là sự quan tâm thông thường hay không nữa.

Bên cạnh cô anh thấy yên bình, nhưng anh luôn cố gắng để nhắc bản thân không thể tiến gần hơn về phía cô.

Anh đứng trước cửa nhà Thảo Ninh một lúc lâu nhưng không bấm chuông cửa và rồi lặng lẽ quay trở về ký túc xá.

Đứng trước ban công một lúc lâu, trong đầu anh nảy ra cảm hứng viết nhạc, một bài nhạc giai điệu xuất phát từ cảm xúc của trái tim anh lúc này.

Hôm sau, đến công ty, Winter vẫn miệt mài chỉnh sửa ca khúc từ tối qua.

- Anh viết ca khúc mới chuẩn bị cho buổi concert à?

Nhìn thấy Thảo Ninh đến, anh vẫy tay ra hiệu cô lại gần:

- Nghe thử nhé! Tôi chỉ mới viết tối hôm qua, giai điệu đến rất nhanh. Thảo Ninh may mắn lại được là người đầu tiên nghe ca khúc do anh sáng

tác. Từng âm thanh của nó rất ngọt ngào, vui tươi, tiết tấu nhanh. Diễn tả sự háo hức của một chàng trai đang yêu, vừa bối rối lại vừa chân tình.

- Nghe đáng yêu quá! Giai điệu này vui vẻ khác hẳn những bài hát của Winter trước đây.

Anh rất hài lòng với nhận xét này. Thảo Ninh như một người bạn tâm giao trong âm nhạc của anh vì những ý tứ anh đưa vào giai điệu luôn được cô cảm nhận rất nhanh không cần phải nói nhiều.

- Cô đem ca khúc này sang phòng của Minh Khoa, anh ấy sẽ giúp tôi phối lại. Nhớ đưa tận tay anh ấy, anh ấy sẽ hiểu phải làm thế nào.

Winter đưa cho Thảo Ninh USB có chứa ca khúc anh vừa sáng tác rồi vội đến gặp Nancy sau khi nhận được cuộc gọi gấp.

Được dặn dò kỹ, Thảo Ninh ra khỏi phòng làm việc của Winter liền đi đến phòng thu âm của Minh Khoa. Cô bắt gặp Nam Phong đang ngồi ngoài hành lang, dựa lưng vào tường nhàn nhã chơi điện tử. Nhìn thấy Thảo Ninh anh liền cười rất tươi, vẫy cô đến ngồi cạnh.

- Anh cũng đang chờ anh Minh Khoa sao? –

Cậu ta đang thu âm cho F.I.L. Bọn họ hình như chưa thống nhất được ca khúc chủ đề cho album lần này của cô ấy. Anh đợi cũng khá lâu rồi.

Thảo Ninh cũng nán lại đợi cùng Nam Phong. Nhưng thời gian trôi mà vẫn chưa thấy F.I.L trở ra. Minh Khoa tuy tính rất dễ chịu nhưng hễ làm việc lại rất nhập tâm, không thích bị làm phiền. Ngay cả Nam Phong cũng phải tôn trọng điều đó mà ngồi đợi chứ không hề chen ngang.

Cô nhận được cuộc gọi từ tổ dàn dựng sân khấu cho liveshow của Winter, họ muốn cô xem qua phác thảo kế hoạch của họ.

Nhìn Thảo Ninh cứ bồn chồn không yên, Nam Phong liền ngỏ ý:

- Nếu có cuộc hẹn quan trọng thì đi trước đi, có cần anh nhắc gì với Minh Khoa không anh sẽ chuyển lời giúp.

Thảo Ninh cố đợi thêm, một lúc sau vẫn chẳng có gì thay đổi khiến cô rất sốt ruột.

Nam Phong đoán chắc có việc gì quan trọng nên anh hỏi lại Thảo Ninh lần nữa:

- Có việc gì anh sẽ giúp cho, hay em không tin tưởng anh?

Thảo Ninh liền xua tay, sao cô có thể nghĩ vậy về Nam Phong được chứ. Anh đã nói đến mức này cô còn cố tình lờ đi sự nhiệt tình của anh sẽ là một việc không hay. Nam Khoa và Winter vốn dĩ đều là những người bạn tốt, Thảo Ninh tin rằng sẽ không có việc gì xảy ra. Không đắn đo thêm nữa cô rút USB có chứa bài hát mới của Winter và nhờ anh chuyển lời với Minh Khoa.

Màn đêm dần buông, ánh sáng nhòe nhòe từ bên ngoài hắt vào cửa sổ ở một tầng cao tòa nhà JND. Từng làn khói thuốc nhàn nhạt bay lên. Trong căn phòng tối om, người đàn ông trên chiếc ghế xoay đang suy tính nhiều điều trong đầu. Miệng cười nhạt, đầy cô độc:

- Hiếu Tùng à! Đến lúc rồi.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thích Em

Trên đường về nhà, Thảo Ninh nhận được tin nhắn Mimi gửi cho mình từ Nhật Bản. Nụ cười hoạt bát đã trở lại trên khuôn mặt cô gái. Phong cảnh Nhật Bản qua góc máy của Mimi có chút tĩnh tại đúng điệu của thiên nhiên Nhật Bản.

Trong những bức ảnh có một bức ảnh rất đặc biệt, là hình ảnh một chiếc cúc áo.

“Em được may mắn dự lễ tốt nghiệp cấp ba của một người bạn Nhật. Chiếc cúc chị đang thấy là một biểu tượng của tuổi học trò. Vào ngày tốt nghiệp, cô bạn của em đã ngỏ ý xin người bạn ấy thích chiếc cúc áo thứ hai trên bộ đồng phục và bạn ấy đã được tặng chiếc cúc này thay cho lời hồi đáp. Chiếc cúc thứ hai là vị trí gần tim nhất, chứa nhiều cảm xúc nhất.”

Tự nhiên Thảo Ninh thấy có chút xúc động. Ở tuổi của Mimi, nếu như những người bạn khác có lẽ em cũng sẽ trải qua những năm tháng học trò đáng nhớ như vậy. Thương nhớ ai đó, và buồn vu vơ trong khoảnh khắc chia tay.

Sau tất cả, Mimi vẫn là một cô gái hồn nhiên và khao khát những tình cảm giản dị.

Màn đêm buông xuống, JND hoàn toàn im ắng. Winter ngồi một mình trước khung cửa rộng nhìn xuống thành phố. Anh mệt nhoài, thử đưa tay về trước nắm lấy những ánh sáng rục rờ từ những tòa nhà, nhưng thu lại chỉ là những khoảng không vô định.

Anh nghĩ về những gì mình trải qua, về hành trình mình đang đi. Anh đang sống trong một thế giới rất khác, hào quang lớn đến mức đôi lúc anh sợ anh đang đánh mất chính mình và những người mà anh yêu mến. Anh tỏa sáng trong mắt bao người, nhưng liệu anh có đang hạnh phúc? Những thứ đánh đổi để đi trên con đường này quá nhiều.

Càng đi xa, những thứ thân thuộc bên cạnh càng dần lùi về phía sau. Bên dưới chính là sỏi đá, là gai nhọn, dù chân có đau, có chảy máu vẫn phải bước vì không thể quay trở lại.

Anh toan đứng dậy, muốn thoát ra tất cả những ngọt ngào xung quanh. Lúc này, trong đầu anh chỉ nghĩ đến Thảo Ninh. Chỉ có cô mới là người có thể giúp anh thoát ra khỏi những mộng mị và nỗi sợ vô hình này.

Có tiếng chuông cửa, Thảo Ninh nhìn đồng hồ và thử đoán ai sẽ xuất hiện ở nhà mình.

Cô đã dần quen với những lần xuất hiện đột ngột của Winter. Cô chẳng hỏi lý do, chỉ hỏi một câu:

- Anh đã ăn tối chưa?

Winter chẳng nói gì chỉ bước lại gần ôm cô khiến Thảo Ninh giật mình muốn tránh đi, anh siết chặt hơn, dịu giọng nói:

- Cứ đứng yên như vậy đi! Tôi mệt quá, muốn dựa vào ai đó một lát thôi.

Khuôn mặt cô áp vào người anh, nghe tiếng tim anh đập và cô cũng hiểu được trái tim mình đã loạn nhịp từ lâu. Họ cứ đứng yên lặng như vậy và dường như cả hai đang dần hiểu rõ được quan hệ của họ đã không còn như trước.

Winter nắm lấy hai vai Thảo Ninh nhìn cô. Thảo Ninh lấy hết can đảm, cô rất muốn nói với anh một việc, cô phải chấm dứt những suy nghĩ cứ theo cô thời gian qua, phải ngăn lại trước khi mọi việc đi xa hơn.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh. - Khoan đã Thảo Ninh, hãy để tôi nói trước. Nếu không nói ra lúc này, tôi không biết mình có đủ can đảm để nói ra nữa không.

Ánh mắt Winter nhìn Thảo Ninh mang quyết tâm rất lớn, anh đã phải suy nghĩ rất nhiều cho việc này. Winter đưa tay chạm vào khuôn mặt Thảo Ninh:

- Thảo Ninh, tôi thích em, thích em nhiều lắm. Tôi không thể kiểm soát cảm xúc của mình được nữa. Tôi sắp phát điên lên rồi.

Lời bày tỏ của Winter khiến Thảo Ninh không biết phải đón nhận thế nào. Cô chợt nghĩ có lẽ nào chỉ là ngộ nhận khi trái tim cô đơn quá lâu của anh nhận được sự quan tâm đúng lúc của cô dành cho.

- Không được đâu Hiếu Tùng, còn người con gái ấy thì sao?

Đột nhiên Thảo Ninh nhắc nhớ anh, anh đã phải đấu tranh tư tưởng lắm mới có thể nói ra nhưng giữa họ vẫn còn rào cản vô hình.

- Cô ấy là Hạ Lan, là mối tình đầu, là người mà có lẽ tôi sẽ không thể nào quên được. Là người đã cùng trải qua thời thanh xuân đẹp nhất. Nhưng cô ấy đã mất nhiều năm rồi.

Lúc này Thảo Ninh đã hiểu được vết thương trong lòng anh, hiểu được ánh mắt buồn đến tê dại đó của anh đó là vì sự ra đi của người con gái ấy. Cô thật sự rất muốn đón nhận tình cảm của anh nhưng có thứ gì đó cứ ngăn cô lại. Cô sợ hình bóng của Hạ Lan quá lớn, cô không thể thay thế cô ấy.

- Hiếu Tùng... - Thảo Ninh ngập ngừng một hồi lâu.

- Không cần nói gì đâu, tôi không muốn làm khó em. Nói ra được lòng mình tôi thấy thật nhẹ nhõm. Tôi chỉ muốn cho em biết rằng, với tôi em đã trở thành người vô cùng quan trọng, và tôi muốn được bên cạnh em.

Winter kéo sát Thảo Ninh lại, nhẹ hôn lên trán cô rồi quay đi rất nhanh. Thảo Ninh nhìn theo và trong cô là một mớ cảm xúc hỗn độn. Cô rất muốn chạy theo để nói rằng cô cũng thích anh. Nhưng lại không đủ can đảm khi nghĩ về những gì từng có giữa anh và Hạ Lan và mối tình sâu đậm giữa họ.

Winter rời đi, một lúc lâu sau một chiếc xe khác đậu trong góc tối cũng rời khỏi nhà Thảo Ninh. Một nụ cười nhạt.

- Hóa ra giữa hai người từ lâu đã không phải quan hệ bình thường. Một ý tưởng xuất hiện trong đầu anh ta, hẳn sẽ rất thú vị.

Theo đúng kế hoạch chỉ còn hơn một tháng nữa buổi concert của Winter sẽ diễn ra. Những công đoạn chuẩn bị bước vào giai đoạn hoàn thành. Chiến dịch quảng cáo và truyền thông được JND đẩy nhanh. Thảo Ninh thấy như không còn thời gian để thở, cô bị xoay mòng mòng với lịch làm việc của Winter.

Winter ra sức luyện tập, nghĩ đến sân khấu của chính mình anh lại thêm có động lực. Quãng thời gian này mọi sự bận rộn đều trở thành niềm vui. Vì buổi concert này như một trái ngọt, một thành quả sau những năm cố gắng của anh.

Thời gian quảng bá của phim đã kết thúc, Winter và Khải Chi không phải xuất hiện cùng nhau thường xuyên nữa. Tin đồn về họ vì thế mà dần bị lãng quên.

Sự chú ý hiện tại đổ dồn vào buổi concert lớn nhất mà JND dành cho Winter và cho những người hâm mộ anh.

Tại buổi giới thiệu những ca khúc trong album mới của ca sĩ F.I.L, các nghệ sĩ khác trong công ty đều có mặt. Chủ tịch Đồng Vũ không xuất hiện, vẫn là Nancy và Trương Lâm chủ trì cuộc họp.

Khi ca khúc chủ đề trong album của F.I.L được mở cho mọi người nghe, Winter đã giật mình và quay qua nhìn Thảo Ninh, cô đang thất thần không hiểu chuyện gì xảy ra. Liệu có sự nhầm lẫn hay không vì ca khúc này chính là giai điệu ca khúc mà Winter vừa sáng tác, nhờ cô gửi cho Minh Khoa. Bản phối này vô cùng mượt mà, nhưng dù có chỉnh sửa ra sao thì đây vẫn chính là ca khúc của Winter.

Thảo Ninh thật sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô nhận ra sự bất thường. Ngày hôm đó Nam Phong đã hứa chắc chắn là sẽ nói rõ với Minh Khoa về ca khúc giúp cô, cô không thể ngờ ca khúc của Winter lại bị hoán đổi, công khai trở thành bài hát chủ đề của F.I.L. Phần lời đã được viết lại trên phần giai điệu mà Winter sáng tác.

Winter nhìn Thảo Ninh như muốn nghe một lời giải thích. Vì ngày hôm đó anh đã căn dặn cô rất kĩ về việc này, giống như anh đã linh tính được gì đó. Thật kỳ lạ ngày hôm nay Nam Phong lại không hề xuất hiện.

Cô lúc này chỉ có thể nhìn anh bằng ánh mắt có lỗi. Khoảng cách đang gần lại của họ lại bị đẩy xa đến vô tận vì hiểu nhầm không thể giải thích.

Không ai để ý đến họ, một tràng pháo tay rất lớn tán thưởng dành cho ca khúc mà F.I.L nhận là đã tự sáng tác.

Buổi giới thiệu vừa kết thúc, Winter đã bỏ ngay ra ngoài, không ngoái nhìn Thảo Ninh lấy một lần. Anh phải làm sao để hiểu chuyện khuất tất liên quan đến ca khúc của anh đây? Ca khúc của anh chỉ riêng Thảo Ninh từng nghe qua và cũng chính cô đem đến cho Minh Khoa, cuối cùng nó đã trở thành ca khúc người khác sáng tác. Anh không muốn tin Thảo Ninh làm chuyện có lỗi với anh. Anh đang nghĩ có thể mọi chuyện không đơn giản là một ca khúc mà còn có nguyên nhân khác.

Thảo Ninh rời phòng họp, vội vã tìm Winter nhưng bước chân anh quá nhanh, anh đang cố tránh không cho cô có cơ hội giải thích. Là ai đã gây ra sự tráo đổi hiểu nhầm và cố ý trêu người họ như vậy, chắc chắn người đó biết rõ Winter sẽ không làm lớn chuyện, nên mới ngang nhiên lấy cắp ca khúc của anh khi nó còn chưa hoàn thiện.

Ngày hôm đó, chỉ có Nam Phong cầm USB chứa bài hát. Trong phòng thu khi đó là F.I.L và Minh Khoa theo lời nói của Nam Phong.

Cô không dám nghi ngờ một ai vì họ đều là những người có quan hệ rất tốt với Winter, càng không dám nghĩ Nam Phong đã làm gì đó liên quan.

Cô nhận ra dường như mình đã sai lầm với lòng tin tốt đẹp trong một thế giới mà dường như chẳng có ai sống bằng bộ mặt thật.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nam Phong, Làm Sao Để Tin Anh?

Winter rời khỏi trụ sở JND. Ngoài trời mây mù như trong lòng anh bây giờ, bầu trời quang đãng kia đã bị che mờ mất. Giống như con người đang bị những mưu toan che khuất đi những phần tốt đẹp từng tồn tại trong họ.

Anh dự cảm có lẽ đây chỉ là khởi đầu cho những chuyện khó đoán sắp đến với mình. Dấu hiệu rõ nơi này vốn đầy gian dối nhưng anh không muốn bản thân phải nghi ngờ những người anh từng tin tưởng.

Nhưng thực tâm anh đang rất khó nghĩ vì chuyện này có liên quan đến Thảo Ninh. Rất có thể sự đơn thuần của cô đã bị người khác lợi dụng.

Thảo Ninh nghĩ Winter hẳn đang chịu đả kích lớn từ cô. Anh đã rời khỏi JND và điện thoại không thể liên lạc được. Ngay lúc đó Trương Lâm và Nancy xuất hiện trước mặt cô.

- Winter đâu? Sao lại rời đi sớm như vậy? Chúng tôi còn có chuyện muốn bàn bạc với cậu ấy.

- Anh ấy nói có chút chuyện.

Thảo Ninh cố tỏ ra bình thường, sợ hai người này sẽ phát hiện ra điều gì đó.

- Nhắc nhở cậu ta trong khoảng thời gian này phải luôn có mặt ở JND, chớ nên hành động cảm tính.

Trương Lâm cùng Nancy rời đi nhưng hàm ý trong câu nói vẫn khiến Thảo Ninh phải suy nghĩ. Anh ta thừa biết những nghệ sĩ, những người làm nghệ thuật rất giàu cảm xúc và thường gặp sai lầm vì lối sống cảm tính. Điều đó trái ngược hoàn toàn với những con người như anh ta và Nancy. Họ không để lộ cảm xúc, sống bằng cái đầu lạnh và những quyết định sắc bén vì họ là người làm kinh doanh.

Họ kinh doanh trên nghệ thuật, nghệ sĩ là sản phẩm do họ tạo ra đáp ứng nhu cầu của công chúng. Họ định hướng công chúng theo xu hướng mà họ muốn. Showbiz cũng được gọi là một ngành công nghiệp giải trí. Chỉ khác những sản phẩm này không hề vô tri, họ là con người, họ có trái tim.

Trời sẫm tối, mây đen đã kéo đen đặc bầu trời, chỉ chực đổ mưa. Thảo Ninh băn khoăn không biết khi đối diện với Winter cô sẽ phải nói gì. Cô nhớ đến khuôn mặt anh khi nói thích cô, anh đã mở lòng hơn với cô, đặt niềm tin nơi cô. Chính vì điều đó khiến cô thấy bản thân mình không xứng đáng.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao anh lại thận trọng khi giao USB cho cô, anh nhận thức được sự khôn lường trong thế giới họ đang sống. Vì biết người, biết mặt, không biết lòng.

Dù chưa biết rõ sự thật, nhưng tình cảm bao lâu nay cô dành cho Nam Phong đã nhiều phần sút mẻ.

Winter vẫn có thể làm rõ mọi chuyện bằng cách đưa ra chứng cứ xác định bài hát đó là của mình. Nhưng vì tình cảm từng dành cho họ, anh chọn cách im lặng.

Thảo Ninh biết thật chẳng gì đau hơn mất lòng tin ở những người mà chúng ta luôn tin tưởng. Nhưng chính chúng ta lại trao cho họ quyền làm tổn thương mình.

Trời đã đổ mưa, mưa xối xả càng khiến Thảo Ninh thêm hoang mang. Cô đợi Winter bên dưới ký túc xá của anh. Cô đã tìm anh khắp nơi nhưng không biết anh đi đâu.

Trời đã tối, anh quay trở về, dầm mình dưới mưa. Cô chạy đến nắm tay anh:

- Mau vào trong đi! Anh sẽ ốm mất.

Winter lắc đầu, miệng vẫn mỉm cười khiến Thảo Ninh thấy run rẩy. Thà anh nổi giận với cô mọi thứ sẽ dễ chịu hơn nụ cười này.

- Lâu rồi thành phố mới có một trận mưa lớn thật tuyệt. Nó sẽ cuốn trôi mọi bụi bặm của thành phố, và mang đi những cả những âu lo.

- Hiếu Tùng, thật ra tôi....

Thảo Ninh chưa nói hết câu, Winter đã ngăn cô lại:

- Tôi tin em. Nhưng lúc này hãy để tôi được một mình, em về đi!

Bóng dáng cô đơn của anh bước đi trong mưa khiến trái tim cô nhói đau. Ngay lúc này đây, sự lạnh lẽo đã khiến cô hiểu rõ cảm xúc của chính mình. Kể từ giờ cô sẽ không hèn nhát giấu kín tình cảm của mình dành cho anh nữa. Cho dù bất cứ điều gì xảy ra, cô sẽ bên anh.

Một người nhìn họ từ đằng xa từ trong một chiếc xe.

- Không vui chút nào. Chỉ mới có một chút mà bệ rạc thế này thật khiến tôi thất vọng về cậu Hiếu Tùng à. Cậu còn phải đón nhận nhiều điều thú vị hơn nữa kìa.

Chiếc xe chạy nhanh, tung tóe những giọt nước mưa trắng xóa dưới ánh đèn xe, anh ta thì cười lớn.

Thảo Ninh trở về, thấy Linh Phi đứng đợi mình trước cửa nhà. Hệt như có thần giao cách cảm vì lúc này cô thực sự cần ai đó để tâm sự.

Thảo Ninh chạy đến ôm chặt Linh Phi, mọi cảm xúc như vỡ òa. Linh Phi không biết đã có chuyện gì xảy ra, cô đưa tay nhẹ nhàng vỗ về Thảo Ninh:

- Cậu gặp phải chuyện gì sao?

- Mình đã yêu Winter mất rồi Linh Phi à.

Thảo Ninh không muốn giấu Linh Phi thêm nữa. Việc Linh Phi lo lắng cuối cùng đã đến. Cô từng rất sợ bạn mình sẽ vướng vào chuyện tình cảm rắc rối với nghệ sĩ. Nhưng mức độ có lẽ đã đi quá xa so với những gì cô từng nghĩ. Thảo Ninh sẽ là người chịu nhiều tổn thương vì Winter là ngôi sao nổi tiếng, anh không có quyền công khai yêu ai đó nếu không muốn sự nghiệp bị ảnh hưởng.

Thảo Ninh hiểu rõ quyết định của mình sẽ lắm chông gai, sẽ phải đối mặt với sóng gió. Nhưng cô chẳng nghĩ được nhiều đến thế. Vì tình cảm là thứ mà con người chẳng thể hiểu được, cũng chẳng thể điều khiển theo ý mình. Dù biết rõ là không nên nhưng chẳng thể cưỡng lại, chỉ ngoan cố mà bước tiếp.

Đêm đó hai cô bạn cùng ngủ với nhau. Mặc kệ bên ngoài mưa gió bão bùng, chỉ cần họ bên nhau thì không gian xung quanh liền ấm áp.

Họ bên nhau kể về những gì đã xa và nghĩ về những gì chưa đến. Họ không biết ở tương lai đó mọi chuyện có tốt đẹp như họ luôn mong muốn. Nhưng họ sẽ luôn hy vọng, vì cứ tin ở hạnh phúc đi, nhất định một ngày nó cũng sẽ xuất hiện.

Thảo Ninh đưa tay ôm siết Linh Phi, cảm thấy có một người bạn như thế này, trên đời không có gì tuyệt hơn. Vậy mà suýt chút nữa cô đã đánh mất.

Linh Phi bên cạnh đã ngủ ngon từ lúc nào. Còn cô vẫn trần trọc không ngủ. Mọi tâm trí của cô giờ vẫn chỉ nghĩ đến Winter. Cô sẽ để cho anh có một khoảng lặng riêng nhưng kể từ nay cô sẽ can đảm để bên anh, sẽ không để anh cô đơn thêm nữa.

Cô nằm nghe tiếng mưa rơi, tạm quên những ưu tư còn ở phía trước.

Linh Phi vội đến tòa soạn sau buổi tối tâm sự cùng Thảo Ninh. Những câu chuyện của Thảo Ninh khiến cô nhận ra mình nên sống đúng với cảm xúc của bản thân.

Từ xa cô đã thấy chiếc xe rất quen thuộc của Tuấn Kiệt. Anh đứng trước cửa xe nâng niu chiếc túi nhỏ trong tay bộ dạng ngóng chờ.

Linh Phi chần chừ một hồi lâu mới bước tới. Tuấn Kiệt nhìn thấy cô, khuôn mặt rất tươi. Anh đưa túi nhỏ đó vào tay cô:

- Ăn sáng rồi đi làm nhé!

Không để cô kịp nói lời cảm ơn, anh đã vẫy tay và lên xe đi trước. Nhìn túi đồ ăn sáng Linh Phi tự nhiên thấy ấm lòng. Tuấn Kiệt mỗi lần xuất hiện bên cạnh cô đều không nói nhiều, nhưng lại luôn biết cách làm cô cảm động.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Thảo Ninh bước ra khỏi nhà, nhìn bầu trời xanh trong trên cao, không khí mát mẻ, những tán cây già như vừa được tắm gội sau trận mưa lớn. Hơi ẩm còn vương trong không khí, mọi thứ thật nhẹ nhàng.

Nhưng mọi chuyện không hề dễ chịu như không gian ngoài kia. Vừa đến công ty Nancy đã tìm cô chất vấn:

- Winter đâu? Tại sao từ ngày hôm qua đến giờ không đến công ty để luyện tập?

- Hôm qua anh ấy mắc mưa, bị ốm, anh ấy muốn nghỉ ngơi vài hôm. Ngay khi khỏe lại sẽ trở lại luyện tập.

Trong lòng Thảo Ninh đang rất loạn, cô chỉ mong Nancy đừng hỏi cô thêm nữa, vì cô không giỏi nói dối.

Ánh nhìn của Nancy có gì đó khiến Thảo Ninh thấy lạnh người. Rất may đây không phải là lần đầu Winter vắng mặt ở công ty không lý do nên Nancy không tra hỏi thêm nữa. Cô ta chỉ dặn Thảo Ninh:

- Nhắc cậu ta đến gặp tôi và chủ tịch ngay khi khỏi ốm.

Nancy đi khuất, Thảo Ninh vội chạy đến ký túc xá tìm Winter ngay lập tức.

Nhưng Winter không còn ở ký túc xá, điện thoại anh hoàn toàn không liên lạc được. Thảo Ninh căng thẳng đến tột độ. Nếu không tìm được Winter chắc chắn sẽ có rắc rối lớn.

Khi đi xuống sân, cô vô tình nhìn thấy Nam Phong đang đi phía trước mình, bộ dạng rất vội vàng. Đây là lần đầu tiên anh ta xuất hiện kể từ lúc nhận đưa giúp cô USB. Thảo Ninh rất muốn hỏi rõ Nam Phong việc ngày hôm đó.

Cô rảo bước theo và rồi khựng lại, nép mình vào một góc khi Nam Phong đến cạnh chú lái xe. Ánh mắt chú nhìn Nam Phong khó xử.

Không khí giữa hai người rất căng thẳng. Nam Phong đứng thành khẩn trước mặt chú lái xe và cúi đầu:

- Xin chú nhận cho.

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu đừng chuyển tiền vào tài khoản của vợ chồng tôi nữa. Cậu đã đền bù đủ tiền rồi, cậu đừng thương hại chúng tôi nữa. Hãy để cho chúng tôi chút tự trọng. Dù cậu có đưa bao nhiêu tiền cũng chẳng thay đổi được gì, con trai tôi đã không thể trở lại như xưa. Chuyện đó qua lâu rồi, chúng tôi không muốn nhắc đến nữa.

Những lời nói này của chú lái xe khiến Thảo Ninh giật mình, cô đã ngờ ngợ hiểu ra chuyện gì. Vậy ra kẻ đã gây tai nạn cho con trai chú lái xe lại chính là Nam Phong. Bao lâu nay anh ta vẫn dùng tiền để bưng bít một sự việc tà trời.

Thảo Ninh thấy rung mình về những điều cô mới phát hiện. Người trốn tránh tội lỗi đó chính là Nam Phong, người mà cô luôn ngưỡng mộ sao? Hóa ra ai cũng có những góc khuất đen tối luôn muốn che giấu đi thật kỹ, để người khác chỉ thấy những phần tốt đẹp.

Nam Phong vẫn không từ bỏ ý định của mình:

- Cháu biết công việc này của chú không đủ để trang trải, sống không hề thoải mái. Chú có tha thứ hay không cháu cũng muốn làm tròn trách nhiệm của mình. Cháu sẽ vẫn gửi tiền để gia đình chữa chạy cho con trai.

Chú lái xe nhìn Nam Phong với vẻ mặt cay đắng, cười nhạt:

- Cậu nghĩ có thể dùng tiền mua sự an ủi cho bản thân sao? Rốt cuộc chúng ta đều là những kẻ không ra gì, tôi nhận tiền của cậu, bán danh dự để im lặng. Còn cậu dùng tiền để che giấu sự hèn nhát sau danh tiếng của mình.

Nam Phong không nói thêm được gì nữa, chú lái xe đã nói ra những điều mà anh không còn gì để thanh minh. Vì hào quang, danh vọng anh đã giấu kín tội lỗi của mình. Bao nhiêu năm là chừng ấy thời gian anh sống trong sự áy náy, dằn vặt và chẳng có phút nào yên ổn. Cái giá phải trả cho sự im lặng thật sự rất đáng sợ.

Vì danh tiếng quá lớn khiến người ta sợ hãi không dám đối mặt với tội lỗi. Sống quá lâu trong hào quang, người ta sẽ không muốn mất đi nó. Chỉ vì muốn giữ khư khư chiếc áo danh vọng nặng nề mà người ta rơi vào bế tắc.

Nam Phong quay đi, từng bước nặng nề, dáng vẻ mất hết sự tự tin của anh khiến Thảo Ninh vừa cảm thấy thương cảm lại vừa giận dữ. Nam Phong được xem như thần thánh trong mắt bao người, hóa ra cũng chỉ tầm thường với bao nỗi sợ hãi, và quá khứ đáng quên.

Thảo Ninh nhận ra phía sau hào quang sẽ còn những bí mật khủng khiếp không dễ được tiết lộ.

Nam Phong từng là người đem lại nguồn cảm hứng cho cô, một người đã khiến cô khóc, cười vì hạnh phúc suốt tuổi thanh xuân. Nhưng hình tượng đẹp đẽ đó đã sụp đổ ngay trước mắt. Cô thấy mọi thứ thật vô định, thật đáng sợ, liệu có thể tin tưởng ai trong thế giới phức tạp này.

Đợi Nam Phong đi rồi, Thảo Ninh mới đến gặp chú lái xe. Chú nhìn thấy cô liền cố tỏ ra bình thường:

- Thảo Ninh tìm chú có chuyện gì sao?

- Chú à, Hiếu Tùng biến mất rồi. Chú có thể nghĩ cách tìm anh ấy giúp cháu được không?

Thảo Ninh trong đầu không nghĩ được nơi nào có thể tìm Winter lúc này.

- Chú đưa cháu đến gặp An Nhiên nhé. Có thể con bé biết được nơi nào đó.

Thời gian chú bên cạnh anh lâu hơn cô, có lẽ ý kiến lúc này của chú là đúng đắn.

Ngôi nhà của vợ chồng An Nhiên nằm ở ngoại ô. Phía trước là khoảng vườn nhỏ trồng hoa và mấy luống rau xanh xắn.

Chiếc cổng gỗ không đóng, Thảo Ninh đẩy nhẹ, bước vào gõ cửa nhà.

An Nhiên vẫn còn đeo nguyên chiếc tạp dề ra mở cửa. Nhìn thấy cô chị cười hiền:

- Thảo Ninh, em đến chơi à, mau vào trong đi. Hiếu Tùng đâu?

An Nhiên vẫn hướng mắt ra ngoài, định ninh rằng Hiếu Tùng sẽ đi cùng.

- Anh ấy biến mất rồi chị à. Hôm nay em đến tìm chị cũng vì chuyện đó. Thảo Ninh giải thích cho việc chỉ đến một mình.

- JND có chuyện gì xảy ra sao?

An Nhiên đã cảm nhận được điều gì đó bất ổn, với tính cách của Winter không tự nhiên mà biến mất không lý do. Thảo Ninh kể cho An Nhiên toàn bộ sự việc xảy ra, sau một hồi suy nghĩ cô quay sang hỏi:

- Em xem thử lịch âm cho chị, hôm nay là ngày bao nhiêu?

Dù thấy lạ nhưng Thảo Ninh vẫn xem qua lịch và nói với chị:

- Ngày mười ba âm lịch.

- Vậy thì em an tâm đi, đúng theo lịch này thì rất có thể Hiếu Tùng đã về quê. Vì hàng năm ngày mười lăm là giỗ bố cậu ấy. Năm nào cậu ấy cũng về quê dịp này, dù lịch làm việc có bận rộn đều hủy hết.

Nghe lời này, Thảo Ninh đã thấy bớt lo lắng phần nào. Cô mau chóng xin địa chỉ gia đình của Winter. Cô không thể ngồi đợi anh mà muốn đến đó để xác định là anh không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Thấy bộ dạng sốt sắng của Thảo Ninh, An Nhiên liền ngăn lại:

- Có đến nơi cũng mất sáu tiếng. Em cần phải chuẩn bị vài thứ, không đi ngay được đâu. Nhưng đã đến đây, phải ăn cơm cùng chị đã.

Dù trong lòng rất nôn nóng nhưng cô không thể từ chối lời mời của An Nhiên được khi chị đã dọn đồ ăn trên bàn.

An Nhiên rất muốn có người hàn huyên cùng. Công việc làm vợ, làm mẹ chiếm hết cả thời gian của cô. Chồng đi làm đến tối mới về, mỗi ngày của cô là chăm sóc con và khu vườn bé nhỏ của mình. Thành thói nhưng đôi khi cô cũng nhớ về tháng ngày bận rộn ở JND trước kia. Nhưng qua tuổi trẻ rồi, ai cũng muốn chọn cho mình một nơi dừng chân yên ổn và cô chưa từng hối hận vì sự lựa chọn này.

Tiếng khóc thức giấc đòi mẹ của con trai cắt ngang câu chuyện của An Nhiên. Đứa con trai bé bỏng ngày nào nay đã lớn hơn nhiều, đã biết ngồi. Nhìn hai mẹ con quần quýt Thảo Ninh thấy thật kỳ diệu. Cô cứ nhìn mãi không thôi.

- Khi bằng tuổi em bây giờ, chị không bao giờ nghĩ sẽ lập gia đình, có con, điều đó có vẻ rất xa vời. Nhưng bây giờ có con rồi, mỗi ngày nhìn con lớn lên đều thật ý nghĩa. Làm mẹ đó là một điều vô cùng tuyệt vời.

Cách An Nhiên nói chuyện tràn đầy hạnh phúc khiến Thảo Ninh thấy cuộc sống đúng như cái tên của chị, mọi thứ thật an nhiên, tự tại.

Trước khi Thảo Ninh rời đi, An Nhiên đã nhắn nhủ với cô rằng:

- Em biết không, khi những đứa trẻ lớn lên cũng đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ già đi. Thời gian trôi nhanh lắm, chẳng cho phép chúng ta đợi chờ đâu. Tuổi trẻ cũng chỉ có một lần, nếu muốn làm gì phải nhanh thực hiện, yêu ai đó thì hãy hết mình mà yêu, đừng để sau này phải hối tiếc.

An Nhiên ôm con tiễn Thảo Ninh ra tận cổng.

Thảo Ninh hiểu vì sao Winter luôn coi trọng người chị này đến vậy. Chị luôn có cách khiến người ta dù đang rối bời đến mức nào thì cũng sẽ thấy bình tâm và tìm ra lối đi đúng đắn.

Hôn tạm biệt đứa trẻ, chào từ biệt người mẹ An Nhiên, Thảo Ninh lên đường đến quê Hiếu Tùng.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vì Yêu Chỉ Là Yêu Thôi

Thảo Ninh cùng chú lái xe lên đường đi ngay trong đêm. Chú lái cả đêm vì muốn giúp Thảo Ninh sớm gặp được Winter.

Thảo Ninh bắt chợt hỏi chú về gia đình mình và nghe chú kể về họ bằng một giọng đầy tự hào. Vợ chú một người rất thảo hiền và con trai chú trước kia từng học rất giỏi, với ước mơ đi du học. Tuy mọi chuyện không như ý nhưng chú vẫn lạc quan tin rằng một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện, con trai chú sẽ khỏe mạnh như xưa.

Trong những câu nói của chú không có chút nào tỏ ra ưu phiền, hay trách móc Nam Phong khiến Thảo Ninh rất tò mò.

- Chú không oán trách người gây ra tai nạn cho con trai chú sao?

- Có oán trách cũng không thay đổi được gì. Sự việc xảy ra, có thể người ta cũng không muốn. Cảm giác day dứt và tội lỗi với lương tâm sẽ theo người đó cả đời. Đó là sự trả giá lớn nhất rồi.

Tại sao câu nói “Cảm giác day dứt và tội lỗi với lương tâm sẽ theo người đó cả đời” lại làm cô nghĩ đến Winter, đó có phải là cảm giác anh luôn mang trong người khi nghĩ đến Hạ Lan? Sự đau khổ, dần vật cứ mỗi đêm về lại xuất hiện với anh, liệu có phải vì lỗi lầm gì rất lớn anh gây ra với Hạ Lan không? Suy nghĩ này khiến cô thấy sợ, còn bao nhiêu điều trong quá khứ của anh cô còn chưa biết...

- Dậy đi cháu, ngắm mặt trời mọc nào!

Tiếng gọi của chú lái xe đánh thức cô sau một giấc ngủ vội.

Họ đang dừng xe ở một đoạn đèo. Phía xa là biển xanh ngắt, bao la tận phía chân trời. Mặt trời đang dần hé rạng, những đám mây ửng hồng, một cảnh trí không thể tuyệt vời hơn.

Thảo Ninh cứ muốn đứng nhìn mãi không thôi, không muốn giây phút này trôi qua một chút nào.

- Tiếc quá, nếu có máy ảnh cháu sẽ chụp lại cảnh đẹp này. Chú lái xe vô tư lự nói:

- Máy ảnh chỉ lưu lại hình ảnh, không thể lưu lại khoảnh khắc và cảm xúc. Không có máy ảnh thì có thể chụp mọi thứ bằng mắt, lưu lại trong tim và khắc sâu trong trí nhớ. Hình ảnh lưu lại bằng cảm xúc sẽ có sức sống mãi mãi.

Thảo Ninh tỏ ý đã hiểu. Đúng như vậy, những thứ mà chúng ta lưu giữ lại bằng cảm xúc sâu trong tim, sẽ tồn tại mãi.

Mặt trời đã lên cao, họ tiếp tục di chuyển. Thảo Ninh nhìn theo một đoàn tàu chạy xuyên qua núi. Màu khói trắng nhàn nhạt và tiếng còi tàu tạo nên một cảm giác đặc biệt.

Khi họ đến nơi, lũ trẻ chơi ở một gốc cây nghe Thảo Ninh hỏi về Hiếu Tùng ánh mắt liền rạng rỡ, anh là người mà nơi đây ai cũng tự hào. Bọn trẻ đưa nhau dẫn cô đến nhà anh.

Thảo Ninh đi bộ cùng chúng. Đi ngang một trường học khang trang, chúng hào hứng khoe đây là ngôi trường mà Hiếu Tùng đã xây cho chúng. Hàng năm đều có học bổng dành cho những học sinh khó khăn.

Nghe bọn trẻ nói về Hiếu Tùng với lòng biết ơn và ngưỡng mộ, Thảo Ninh cảm thấy thật ấm lòng. Dù có đi xa thế nào, trở thành một ngôi sao nổi tiếng anh vẫn một lòng hướng về nơi mình sinh ra.

Bọn trẻ vừa đi vừa kể đủ thứ chuyện về gia đình Hiếu Tùng, về những người thân của anh.

Chúng kể, vào một đêm mưa, khi đi kiểm tra đường tàu, trên núi lở đất, bố anh bị thương nặng, không qua khỏi. Ngày bác mất, cả thôn ai cũng khóc vì thương con người có trách nhiệm và tốt bụng.

Chỉ nghe lại câu chuyện của lũ trẻ này cũng khiến Thảo Ninh thấy bù ngùi. Đó là người cha mà Hiếu Tùng vẫn luôn nhắc đến với sự tự hào.

Đến trước nhà Hiếu Tùng, lũ trẻ hét lớn:

- Bác ơi, có bạn của anh Hiếu Tùng đến thăm này!

Mẹ anh, một người phụ nữ đang phơi lạc trước sân ngược lên nhìn Thảo Ninh, đưa tay quẹt ngang mồ hôi trên trán, cười hờn hậ. Hiếu Tùng thừa hưởng đôi mắt đẹp của mẹ anh.

Thảo Ninh liền bước gần đến cúi chào:

- Chào bác, cháu là Thảo Ninh, là người quản lý của Hiếu Tùng.

- Vào nhà đi cháu.

Mẹ Hiếu Tùng vội phui phui quần áo, đứng dậy nắm tay Thảo Ninh dẫn vào nhà.

Trong gian nhà vô cùng đơn sơ, không hề có gì khác biệt nhiều với những ngôi nhà ở miền quê. Nhìn ánh mắt lạ lẫm của Thảo Ninh, mẹ anh như đoán được suy nghĩ của cô, bà liền giải thích:

- Hiếu Tùng nó vẫn muốn mua sắm cho bác nhiều thứ, nhưng bác đều từ chối. Trước bác sống sao, giờ vẫn vậy. Ngoài căn nhà khang trang hơn, mọi vật dụng cũ bác đều muốn giữ lại. Vì nhìn nó khiến bác nhớ về bác trai, những thứ đó đã theo hai bác bao nhiêu năm và mang rất nhiều kỷ niệm, bác không muốn thay đổi chúng.

Trong đôi mắt người phụ nữ này, vẫn còn tràn đầy tình yêu thương dành cho người chồng quá cố khiến Thảo Ninh thấy xúc động. Với những người đã đi qua thời gian, niềm vui của họ đôi khi chỉ là sống với những ký ức từng có bên cạnh người mà họ yêu thương.

Câu chuyện kéo dài hơn với những câu hỏi han về Hiếu Tùng. Thời gian bên gia đình của anh không nhiều. Mỗi năm chỉ gặp nhau vài lần nên mẹ anh rất muốn biết về cuộc sống của anh. Không phải anh thành công ra sao, anh giỏi giang thế nào, mà chỉ đơn giản rằng anh sống có vui vẻ hay không thôi.

Đối với cha mẹ niềm vui thực sự của họ chỉ đơn giản là mong chúng ta được sống hạnh phúc.

Mẹ Hiếu Tùng bước ra sân, gọi một đứa nhóc lớn nhất trong đám trẻ đang ăn ngô luộc vào dặn dò nhờ dắt Thảo Ninh đi tìm Hiếu Tùng.

Thảo Ninh theo cậu nhóc đi bộ đến đường tàu trên núi. Miền quê này được phủ xanh bởi rất nhiều cây cối, không khí thoáng đãng, mát mẻ. Cô vươn tay bắt vài con cò ven đường.

- Bây em nhỏ, lớn lên em muốn làm gì? - Thảo Ninh hỏi cậu nhóc đi cùng.

- Em muốn trở thành một người tốt, giúp đỡ mọi người và được mọi người yêu mến như cha anh Hiếu Tùng.

Cậu bé hồn nhiên trả lời. Mặc dù ý Thảo Ninh muốn hỏi về nghề nghiệp cậu bé muốn làm trong tương lai, nhưng em lại trả lời theo một ý khác. Nhưng câu trả lời này lại rất ý nghĩa, làm gì không quan trọng, miễn là em có thể giúp ích cho mọi người.

- Nhất định em sẽ thực hiện được mơ ước đó của mình.

Thảo Ninh xoa đầu cậu bé. Nói chuyện với trẻ con khiến cô thấy tâm hồn mình thanh thản. Khi còn bé cô luôn mong lớn thật nhanh để thực hiện ước mơ của mình, cô luôn nghĩ người lớn sẽ hạnh phúc vì có thể làm mọi điều họ muốn. Nhưng khi lớn lên rồi mới nhận ra rằng khoảng thời gian thơ ấu đã trôi qua mới là hạnh phúc nhất, không suy tư, không vướng bận, không cần biết ngoài kia có bao nhiêu sóng gió, mỗi ngày đều có thể cười thật vui.

- Từ đây chị đi bộ một đoạn nữa sẽ tới đường tàu, không khó đi đâu ạ. Em về trước đá bóng với bọn bạn em đã chị nhé.

Đưa bé chỉ đường cho Thảo Ninh đi tiếp.

- Cảm ơn em!

Thảo Ninh tiếp tục đi dọc men theo đường tàu. Quang cảnh biển ở xa dần hiện ra, nơi này ở cao trên núi, nên có thể bao quát nhìn ra biển. Thảo Ninh chợt thấy bóng người. Người ấy cho dù chỉ thoáng qua cô cũng sẽ nhận ra đó chính là anh.

Chàng trai ấy rất cao, đang mặc chiếc áo sơ mi xanh màu trời, quay nhìn về phía biển. Anh đứng đó hòa mình vào gió núi.

Bóng lưng cô đơn đó của anh khiến Thảo Ninh cảm giác rằng dường như khi cô đơn quá lâu người ta sẽ dần trở nên nhút nhát, khi tình yêu đến cũng không dám mở lòng, hạnh phúc kề bên cũng sợ không dám chạm đến. Anh sợ nó sẽ tan biến như hạnh phúc trong quá khứ đã bỏ anh đi.

Ngay lúc này trước mặt Thảo Ninh chính là người mà cô luôn mong nhớ, cô hiểu rằng rồi một lúc nào đó trong cuộc đời mỗi chúng ta sẽ nhận ra có một người khiến mình sẵn sàng từ bỏ cả thế giới lại sau lưng.

Không băn khoăn cô chạy đến ôm anh từ phía sau. Để vòng tay này thay cho mọi nhớ mong của cô.

Cái ôm khiến Hiếu Tùng giật mình. Anh bất ngờ nhận ra người ấy là Thảo Ninh.

Cô dựa vào lưng anh, vòng tay siết chặt hơn.

- Cuối cùng cũng đã tìm thấy anh rồi, em nhớ anh nhiều lắm Hiếu Tùng à.

Giọt nước mắt nhớ nhung lăn dài sau những lời thổ lộ của cô.

Hiếu Tùng từ từ quay lại, đưa tay chạm vào khuôn mặt Thảo Ninh, lau những giọt nước mắt cho cô. Anh đang rất xúc động, anh mỉm cười, nụ cười này lâu rồi cô mới được nhìn thấy, đó là khoảnh khắc đẹp nhất mà cô mãi sẽ không quên. Nụ cười của anh đã xóa tan mọi mây mù trong lòng cô bấy lâu.

Anh ôm cô thật chặt, một cảm xúc vừa bồi rồi xen lẫn hạnh phúc.

Hiếu Tùng nắm tay Thảo Ninh đi dọc đoạn đường tàu cũ, họ thử bước đi trên đường ray và nắm tay người kia để cùng thăng bằng. Nụ cười của họ rạng rỡ hơn bao giờ hết, trong lòng đều tràn ngập sự ngọt ngào.

- Khi còn nhỏ anh hay cùng cha mình đi kiểm tra đường tàu, một đoạn đường tàu dài đều là do cha anh sửa chữa nếu như có trục trặc gì xảy ra.

Hiếu Tùng khoe với Thảo Ninh về đoạn đường họ đang đi. Mỗi lần kể về cha mình anh luôn mang một cảm giác đầy tự hào.

Nhưng tàu đã chẳng còn chạy qua đây, những đoạn đường tàu đã bị gỉ sét và hư hỏng. Cảm giác có chút tiếc nuối.

- Từ sau ngày mưa lớn xảy ra phá hủy đường tàu, cha anh mất, đường tàu đã được chỉnh lại đi theo hướng khác. Đoạn đường này giờ đây hoang tàn, mọi người không còn nghe tiếng còi tàu thân quen nữa. Bóng dáng cần mẫn của cha chỉ còn trong hồi ức.

Hiếu Tùng đang nhớ về một kỷ niệm đã ghi sâu trong tuổi thơ của anh. Cha anh ra đi và, đoạn đường tàu này cũng theo ông mà an nghỉ. Khi còn nhỏ anh luôn thắc mắc vì sao mỗi ngày cha đều đi kiểm tra đường tàu, luôn lặp lại một công việc nhàm chán. Lúc đó cha chỉ cười nói: “Đời người như một con tàu đang mãi miết đi về phía trước. Ai cũng muốn đi đến đích với một lộ trình an toàn. Nhưng chỉ cần một con ốc ở đường ray bị tuột cả đoàn tàu sẽ chệch hướng, cũng như chúng ta chỉ cần một lần sai lầm, có thể khiến cuộc đời ta rẽ sang hướng khác, không thể quay trở lại”.

Và đến khi trải qua vấp ngã anh mới hiểu ý nghĩa của lời cha.

Từ xa thấy một đám cây bụi, Hiếu Tùng chạy đến đó trước hái một ít trái và khoe với Thảo Ninh:

- Đây là sim tím, chỉ ở quê, lên núi hái mới có đấy. Khi còn nhỏ tụi anh thường đi lên đây tìm hái chia nhau.

Thảo Ninh nhận lấy một nắm những quả dại, thử ăn, vị quả hơi chát hòa lẫn vị ngọt. Hiếu Tùng cũng tự chọn cho mình một quả, hương vị của ấu thơ tràn trong miệng.

Mỗi lần trở về đây nhiều ký ức lại trở về trong anh, nhưng mỗi một lần quay lại anh đều cảm thấy càng lúc mình càng xa nơi này. Dù luôn muốn mình vẫn là một chàng trai như bao năm trước kia. Nhưng sống quá lâu ở thành phố đã khiến anh trở nên xa lạ với nơi anh sinh ra. Anh chỉ mong mỗi nơi yêu thương này sẽ vẫn tồn tại, để anh có nơi chốn quay về sau những

xô bồ, ồn ã thị thành. Một nơi anh có thể trốn tất cả để tìm lại chính mình, chút thanh thoi, yên ổn.

Anh lúc này tạm quên mình là một ngôi sao, để làm một chàng trai bình thường, bên cạnh cô gái mình yêu. Họ cứ như vậy nắm tay nhau đi dọc con đường. Chẳng cần bận tâm lo lắng gì cả, chỉ cần biết rằng lúc này họ đang hạnh phúc. Giá như thời gian ngừng lại lúc này để hai người bọn họ có thể tận hưởng những giây phút tuyệt vời này mãi.

Anh biết nếu là một chàng trai bình thường như bao người anh sẽ không đắn đo mà hứa với Thảo Ninh nhiều điều. Nhưng anh lúc này lại không thể, vì yêu anh cô sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, tình yêu này cũng phải giữ bí mật với tất cả.

- Thảo Ninh, anh xin lỗi!

- Sao lại lại xin lỗi em? - Thảo Ninh khó hiểu.

- Vì anh đã không thể cho em cảm giác an tâm để yêu anh. Anh không thể như bao người có thể tự hào nắm tay em đi khắp nơi.

Thảo Ninh nghe Hiếu Tùng nói liền lắc đầu:

- Em không bận tâm nhiều việc vậy đâu, chỉ cần bên cạnh anh là đủ, yêu đơn giản chỉ là yêu thôi.

Hiếu Tùng tay chạm vào khuôn mặt cô, kéo cô sát lại gần và đặt trên môi cô nụ hôn. Nụ hôn này anh đã muốn từ rất lâu rồi.

Bị bất ngờ, Thảo Ninh tim như muốn vỡ tung. Cô vẫn mở mắt để nhìn thật kĩ quang cảnh xung quanh, cô muốn ghi nhớ nụ hôn này.

Đôi môi Hiếu Tùng quyến luyến, ngọt ngào. Thảo Ninh dần nhắm mắt lại, cô đắm chìm trong nụ hôn đầu tiên, vụng về đáp lại.

Nghe có tiếng gió núi thổi qua những tán cây rì rào bên tai. Hình ảnh này, âm thanh này cô sẽ lưu giữ mãi mãi.

Quay trở về, cả hai đều dâng lên cảm giác hạnh phúc trong lồng ngực. Họ chẳng còn là những thiếu niên mười tám, đều đã trưởng thành, nhưng khi yêu thì vẫn sẽ si ngốc, vẫn sẽ bồi hồi.

Đến gần nhà, Thảo Ninh chủ động rút tay lại:

- Em nghĩ thời gian này chưa thích hợp, vẫn là chỉ riêng chúng ta biết thì tốt hơn.

Hiếu Tùng đồng ý nhưng anh vẫn cảm thấy chút tội nghiệp cho Thảo Ninh. Trước sân, mẹ anh đang thu dọn lặt phơi. Không nề hà gì, anh cũng xắn tay áo cùng phụ mẹ. Bỏ ngoài hình ảnh một ngôi sao, trở về với mẹ anh vẫn sẽ là đứa con trai xuất thân từ miền quê, vẫn sẽ là chàng trai xốc vác.

Hiếu Tùng ra hiệu cô đi vào gian bếp, có thể đó là nơi thích hợp để cô trở tài hơn. Bên trong gian bếp được xây riêng để tận dụng rơm, củi nấu nướng, khói nghi ngút, chị gái của Hiếu Tùng, Hiếu Mai đang chuẩn bị cho bữa tối.

Thấy Thảo Ninh muốn phụ giúp mình, chị liền ngăn lại:

- Em là khách mà, để chị nấu cho. Bếp núc ở đây sợ em không quen.

Thảo Ninh nhất quyết không chịu, cô ở lại phụ Hiếu Mai nấu nướng. Cô muốn tự mình trải nghiệm cảm giác nấu bếp củi. Hơn nữa, cô rất tự tin ở khả năng nấu nướng của mình.

Cũng giống như mẹ mình, chị Hiếu Mai hỏi han Thảo Ninh rất nhiều về Hiếu Tùng. Cô biết điều chị muốn biết cũng chỉ là những điều tốt đẹp về anh, cô lựa lời để chị có thể an tâm.

Với người khác Hiếu Tùng là một ngôi sao, một người nổi tiếng. Nhưng với gia đình anh vẫn chỉ là một người con trai, người em trai luôn được quan tâm.

Tiếng củi cháy lách tách nghe thật vui tai, mùi khói từ củi, rơm hòa vào quện cùng mùi thức ăn đem lại cảm giác đặc biệt.

Chị Hiếu Mai nói:

- Dù bây giờ nhà nào cũng đã có bếp ga cả rồi, nhưng mẹ chị vẫn thích đồ ăn nấu bằng bếp củi, chị cũng vậy. Lạ lắm nhé, đồ ăn nấu ra, đem theo cả mùi củi khô chị thấy ngon hơn hẳn đấy.

Lời chị Hiếu Mai nói ra hết như lời bà ngoại Thảo Ninh từng nói, cả đời bà chỉ thích nấu đồ ăn bằng bếp củi. Có thể chẳng phải vì hương vị món ăn khác biệt mà vì nó lưu giữ ký ức của họ ở đó, nên nó trở nên ngon hơn.

Bữa ăn tối được dọn lên đầy đủ, các món ăn đẹp mắt nhờ sự phụ giúp của Thảo Ninh. Hiếu Mai cứ tấm tắc khen ngợi cô mãi.

Tiếng xe máy và tiếng lũ trẻ cười nói râm ran từ ngoài ngõ. Chị Hiếu Anh, chị gái thứ hai của Hiếu Tùng đến, chưa vào nhà mà tiếng chị gọi Hiếu Tùng đã vang khắp nơi. Vừa thấy em trai chị đã đưa tay túm đầu, cốc vài cái:

- Sao dạo này ít về quê vậy? Có biết là mẹ nhớ em lắm không? Từ lần sau lo mà sắp xếp thường xuyên về thăm mẹ đấy. Mẹ lớn tuổi rồi, ngóng thương mỗi mình em thôi.

Mặt Hiếu Tùng méo xệch. Thảo Ninh che miệng cười vì không ngờ ở nhà Hiếu Tùng dễ bị ăn hiếp như vậy.

Thảo Ninh từ bếp lên, cúi chào chị. Khuôn mặt lem nhem nhọ nôi chưa kịp rửa.

- Bạn em đấy hả? - Hiếu Anh đưa chân đá Hiếu Tùng rồi nháy mắt đầy hàm ý.

- Dạ em là quản lý của Hiếu Tùng. - Thảo Ninh tự giới thiệu vì có lẽ chị ấy vẫn chưa biết cô thay thế chị An Nhiên.

- Không nói chị còn cứ tưởng em trai chị dắt bạn gái về chứ. Chả chỉ phụ bếp hết như con dâu nhà ta ấy nhỉ?

Thấy vậy, Hiếu Mai phải lên tiếng nhắc nhở:

- Em ấy là khách, đừng có chọc ghẹo chứ. Hiếu Anh bật cười. Hai chị gái của Hiếu Tùng một người thì điềm đạm, chín chắn hết như mẹ anh, còn một người lại cởi mở, khoáng khái, cư xử rất tự nhiên. Hiếu Tùng hình như là sự kết hợp giữa hai con người này. Lúc thì thâm trầm, lúc lại hoạt ngôn ưa trêu chọc người khác.

Bữa tối, tiếng đùa vui của lũ trẻ làm căn nhà rộn rã hơn. Chúng thi nhau quần lấy cậu mình, kể đủ điều và nhắc cậu lần sau về phải mua quà thưởng chúng vì chúng học chăm. Đứa nào đòi gì Hiếu Tùng đều dễ dãi đồng ý hết.

Chỉ đến khi mẹ chúng lừa chúng ra sân chơi, Hiếu Tùng mới có thể yên ổn ăn cơm.

Hiếu Anh nhìn sự quan tâm của em trai dành cho Thảo Ninh, thầm cười. Cô đoán chắc giữa bọn họ không phải đơn thuần chỉ là những người làm việc chung. Cô biết em trai cô, có chuyện gì vui đều không thể giấu mà thể hiện hết trên gương mặt. Lâu rồi niềm vui của Hiếu Tùng mới được thể hiện rõ vậy. Không như trước đây anh chỉ cố tỏ ra để mọi người an tâm. Nhưng trong lòng luôn có chuyện phức tạp không thể nói ra.

Bữa ăn đã kết thúc, Hiếu Tùng cùng các anh rể và chú lái xe ra mái hiên ngồi hàn huyên và nhâm nhi loại rượu nếp ngon tự tay mẹ anh cất.

Trong nhà, mẹ lục album ảnh cũ của gia đình mang ra cho Thảo Ninh xem. Trong album lưu đầy đủ những tấm hình từ ngày bé của Hiếu Tùng.

Thảo Ninh lật xem từng bức ảnh được mẹ anh lưu lại, giữ gìn cẩn thận. Chỉ là một album ảnh cũ thôi nhưng trong đó chứa cả tình cảm của gia đình theo năm tháng khi nhìn đứa con của mình dần lớn lên. Cô thấy vô cùng xúc động.

Hai chị gái của Hiếu Tùng nhìn lại những bức ảnh ngày xưa, trông vừa tằm vừa đáng yêu cũng bật cười. Họ không nghĩ có một ngày nhìn lại, những bức ảnh ngày đó lại ngộ nghĩnh đến vậy.

Hiếu Tùng để ý thấy những người phụ nữ cười rất lớn, hình như có nhắc đến mình, tò mò vào trong thì mọi chuyện đã quá muộn. Những bức ảnh ngộ nghĩnh ngày xưa của mình đều bị mẹ đem ra khoe sạch.

Hiếu Tùng đến ngồi cạnh mẹ, làm bộ trách móc:

- Mẹ này, sao lại bêu xấu con trai của mẹ vậy?

- Cái này là để nhớ lại quá trình con đã trưởng thành thế nào. Nhìn lại những ảnh này mẹ tự hào lắm, vì nuôi được các con khôn lớn thế này. - Mẹ Hiếu Tùng xoa đầu đứa con trai.

Chị Hiếu Mai và Hiếu Anh lém lỉnh kể lại những tật cũ của Hiếu Tùng cho Thảo Ninh khiến anh chỉ muốn trốn đi, còn mọi người thì cười thoải mái.

Quả thực chỉ cần bên gia đình, mỗi giây phút trôi qua đều thấy ý nghĩa. Con người ta bon chen mãi mê trên dòng đời, để cuối cùng nhận ra hạnh phúc đơn giản chỉ cần bên những người thân yêu như thế này. Gia đình không chỉ là một nơi để chúng ta quay về mà đó còn là nơi chứa đựng cảm xúc thân thương nhất.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Người Ta Chờ Đợi Một Đời Cho Hạnh Phúc

Mấy đứa cháu nhỏ đang chơi ngoài sân chạy vào nhắc mẹ, đã đến giờ chiếu phim của cậu trên ti vi. Bọn trẻ tối nào cũng thấy mẹ xem phim nên rất nhớ giờ.

Mẹ chúng liền mở ti vi, cả nhà cùng quây quần bên nhau xem phim. Phim đã đến những tập gần cuối.

Đây là lần đầu Hiếu Tùng và Thảo Ninh có thể ngồi xem trọn vẹn hết một tập phim. Những cảnh phim đẹp thế này lên sóng cảm thấy thật xứng đáng với quá trình làm phim dài và vất vả của cả đoàn phim.

Cậu bé con trai Hiếu Anh dành phần ngồi trong lòng Hiếu Tùng, vừa mút kẹo vừa hỏi cậu:

- Cô trên ti vi là người yêu cậu à?

Hiếu Tùng cười trừ, không biết giải thích sao với cậu nhóc này, mẹ nó ngồi cạnh đã giải thích hộ:

- Không phải đâu con, đây là cậu và cô ấy đang diễn thôi. Giống như con với bạn Thảo ở lớp cô giao cho đóng kịch công chúa và hoàng tử đấy.

- Nhưng mà con thích bạn Thảo mà. - Thằng bé ngây ngô đáp lại.

- Thế bạn ấy có thích cháu không? - Hiếu Tùng hỏi. Nhóc gật đầu:

- Cháu cho bao nhiêu là kẹo bạn Thỏ mới đồng ý đấy.

Cả nhà nghe hai cậu cháu đối thoại mà được một trận cười no nê.

Hiếu Tùng xoa đầu thằng nhóc hồn nhiên này. Bộ phim kết thúc là lúc thằng bé đã cuộn tròn ngủ trong vòng tay anh.

Các anh chị và các cháu đều trở về để sáng mai đến sớm chuẩn bị cho ngày giỗ của cha anh. Không khí ngôi nhà trở lại yên ắng.

Hiếu Tùng kéo tay Thảo Ninh ra bên ngoài, nói nhỏ với cô:

- Đi ngắm sao nhé! Có một địa điểm rất lý tưởng.

Anh vào trong nhà kho, lấy ra chiếc thang để họ cùng leo lên mái nhà.

Những ngôi nhà ở thôn quê đã tắt đèn, im lìm trong giấc ngủ. Ở miền quê ngày và đêm rất rõ ràng, khi đêm xuống bầu không khí tĩnh mịch, trả lại cho nó sự yên bình vốn có.

Còn thành phố về đêm, những ánh sáng rực rỡ đã cướp đi màn đêm, ồn ào hơn, hoan lạc hơn nhưng cũng khiến người ta thấy cô đơn hơn dù giữa dòng người đông đúc.

Thật kỳ lạ, từ khi nào nơi thành phố đó đã khiến mỗi chúng ta khác đi, trở thành một phần của nó để rồi nhận ra mình đã không còn như trước kia.

Cả hai ngồi dựa vào nhau ngắm bầu trời đêm đẹp tuyệt, không gian yên tĩnh, màu đen huyền ảo càng làm những vì sao thêm nổi bật. Ở đây Thảo Ninh đã thấy ngôi sao xanh lấp lánh của Hiếu Tùng, rất kiêu hãnh ở một góc trời vô cùng rõ ràng.

Mùi rơm rạ cùng mùi đất ngai ngái hòa quyện tạo nên mùi hương bình dị đặc trưng. Tiếng ếch kêu đêm cũng làm mọi thứ thêm thi vị.

- Ngày còn bé, thỉnh thoảng anh hay theo cha lên núi kiểm tra đường tàu về đêm. Anh thích được bước đi dưới một màn sao, bên tai là tiếng gió và tiếng sóng biển từ xa vọng lại, kỳ diệu vô cùng.

Hiếu Tùng hồi tưởng. Những điều tuyệt vời nhất Hiếu Tùng từng trải qua đều có hình ảnh cha anh. Người cha này đã đem đến cho anh một tuổi thơ thật đẹp, nó khắc sâu trong tâm trí anh.

- Hẳn anh rất nhớ cha mình. - Thảo Ninh nắm chặt tay Hiếu Tùng.

Anh khẽ gật đầu:

- Phải, rất nhớ, nhớ rất nhiều, thậm chí nhiều năm sau ngày cha mất anh vẫn không tin đó là sự thật.

Mỗi lần trở về đường tàu, anh luôn thấy bóng dáng cha ở đó. Và anh tin rằng ông đã hóa thành ngôi sao xanh để dõi theo anh, an ủi và bên anh dù anh có ở bất cứ đâu.

Họ yên bình ngồi bên nhau, tận thức hết những thứ giản đơn không dễ có được trong cuộc sống của họ. Rất khuya, trên bầu trời có một vệt sao băng lướt qua, Thảo Ninh vội chấp tay ước nguyện.

- Anh không ước sao? - Thảo Ninh quay sang hỏi.

Hiếu Tùng mỉm cười, vì điều ước của anh đang như hiển hiện trước mắt rồi.

Anh hôn nhẹ lên tóc cô. Đêm tối với anh giờ chẳng còn đáng sợ nữa. Gió đêm thổi mạnh, họ trở vào nhà, nhưng cứ quyến luyến nhau không rời. Tình yêu một khi đã được bắt đầu khiến hai người chẳng muốn dừng lại. Mỗi giây phút đều chỉ muốn bên nhau.

Thảo Ninh kiễng chân hôn vào má Hiếu Tùng rồi chạy vội vào trong.

Hiếu Tùng đưa tay chạm má mình, anh đứng mỉm cười ngây ngốc. Rất lâu rồi anh mới thấy bản thân hạnh phúc, anh tạm quên tất cả quá khứ. Dù tình yêu này có là mù quáng, là sai lầm anh vẫn không hối hận. Người ta sống cả đời chẳng phải đến một lúc nào đó khao khát được yêu hết lòng, bằng cả chân tình, không toan tính đó sao.

Thảo Ninh trần trọc khó ngủ. Mẹ Hiếu Tùng trở mình, quay sang vỗ về cô như con gái mình. Cả hai đều không ngủ được, nên bà nắm tâm sự cùng Thảo Ninh. Kể cô nghe về mình ngày trước, về tháng ngày thanh xuân bằng tuổi cô bây giờ, về người chồng và tình yêu của họ. Những câu chuyện cũ đầy cảm xúc đó hết như cảm giác mà Thảo Ninh đang trải qua.

Dường như những kỷ niệm đẹp sẽ vẫn cứ mãi ở đó, mỗi khi nhớ về trong lòng lại rạo rức như mới hôm qua. Nó giống như con suối nhỏ tưới mát cho tâm hồn ta giữa cuộc sống bộn bề.

Buổi sáng Thảo Ninh thức dậy sớm, bước ra sân hít thở không khí trong lành, cơ thể sảng khoái, nhẹ tênh.

Hiếu Tùng đứng vươn vai bên cạnh, anh cũng thả mình vào bầu không khí sáng sớm se lạnh. Sương mờ giăng giăng đỉnh núi phía xa, cảnh vật xung quanh đẹp vô cùng.

Các chị của Hiếu Tùng đến từ sớm, cùng cả nhà chuẩn bị nấu nướng. Tiếng cười nói, nấu nướng của những người phụ nữ rộn ràng cả gian bếp.

Ngày cha anh ra đi từng là một ngày rất buồn, nhưng giờ đây ngày giỗ sẽ là dịp để mọi người bên nhau nhớ lại những đã qua.

Thảo Ninh từng nghe ai đó nói rằng, hãy lưu giữ lại những nụ cười của những người đã đi qua đời chúng ta, đừng lưu lại nước mắt. Có lẽ nếu như thế cuộc đời này sẽ giản đơn và hạnh phúc biết bao.

Thảo Ninh cùng mẹ và các chị gái của Hiếu Tùng vừa nấu nướng vừa hàn huyên. Bên ngoài, Hiếu Tùng ngồi trò chuyện thân tình cùng họ hàng và những người hàng xóm.

Cảm giác vui vẻ đã biến mất khi Thảo Ninh nhận được điện thoại của Nancy. Thảo Ninh thấy dây thần kinh căng lên cực độ khi nhận ra chính cô cũng không xuất hiện ở công ty vào giai đoạn quan trọng này.

Giọng Nancy không câu nhưng rất đáng sợ:

"Hai người khi nào quay trở lại? Chơi đủ chưa?"

"Ngày mai, nhất định ngày mai chúng tôi sẽ có mặt ở công ty." - Thảo Ninh tự quyết định.

"Vậy được, hy vọng đúng ngày mai cô có thể đem Winter nguyên vẹn về đây để tôi còn an tâm mà sống tiếp."

Thảo Ninh thở phào khi kết thúc cuộc điện thoại, thật may là Nancy chưa phát điên lên.

Thảo Ninh đến nói nhỏ với Hiếu Tùng về cuộc gọi vừa rồi, anh chần chừ một hồi lâu rồi gật đầu. Vậy là họ sẽ phải chuẩn bị trở lại thành phố ngay sau lễ giỗ này.

Không nói gì nhưng cả hai đều thấy có gì đó luyến tiếc, thời gian ngắn ngủi họ được tự do bên nhau đã kết thúc. Trở về JND, chẳng biết điều gì đang đợi họ ở đó...

Trước lúc họ đi, mẹ Hiếu Tùng kéo Thảo Ninh ra một góc dặn dò. Không muốn để con trai thấy mình buồn, bà chỉ có thể nhờ Thảo Ninh hãy thay bà chăm sóc anh. Với mẹ, dù anh có lớn thế nào vẫn chỉ là một đứa con bé bỏng. Bà luôn sợ ánh hào quang sẽ khiến anh thay đổi.

Bà dành cho Thảo Ninh một cái ôm ấm áp. Cô thấy thật xúc động vì người mẹ này đã hoàn toàn tin tưởng giao phó việc chăm sóc con trai mình cho cô.

Kể từ nay cô không chỉ yêu Hiếu Tùng vì cảm xúc của mình, mà còn sẽ bên cạnh chăm sóc anh vì lời hứa với mẹ anh.

Yêu một người không chỉ là yêu người ấy, mà là yêu cả thế giới của người ấy nữa. Hiếu Tùng choàng tay ôm mẹ hồi lâu, hai mẹ con đều thấy buồn nhưng không ai thể hiện ra. Mẹ đưa đôi bàn tay thô ráp chạm vào khuôn mặt anh, vừa tự hào vừa xen lẫn lo lắng. Không được ở cạnh anh nên sự mong nhớ dành cho anh rất nhiều.

- Lần sau nhớ cùng về với Hiếu Tùng nữa Thảo Ninh nhé! - Chị Hiếu Mai dặn dò.

Thảo Ninh rất mong sẽ còn cơ hội trở lại đây thêm lần nữa vì cô lỡ yêu nơi đây mất rồi. Nhưng cô không rõ khi nào mới có thể trở lại.

Khó khăn lắm Hiếu Tùng mới nói được lời tạm biệt:

- Con đi mẹ nhé!

Mẹ xoa nhẹ vai anh:

- Con đi mạnh giỏi!

Xe rời bánh, mọi người vẫn nhìn theo cho đến khi xe khuất dạng. Trong xe Thảo Ninh và Hiếu Tùng cũng ngoái nhìn mãi. Cảm giác chia tay chẳng bao giờ dễ chịu. Nhìn thấy nhau đấy nhưng buộc phải rời xa.

Hiếu Tùng thoáng thấy mẹ đưa tay áo lên lau dòng nước mắt khiến tim anh như thắt lại. Lời hứa với cha sẽ bên cạnh chăm lo cho mẹ vẫn chưa

thực hiện được. Mẹ đứng nhìn theo, trời chiều dần đổ bóng mang theo nỗi thương nhớ vô tận.

Chỉ một tiếng gọi mẹ thôi cũng chạm sâu đến trái tim.

Thảo Ninh lặng đi vì xúc động. Chúng ta dù có trưởng thành, có dạn dày ngoài dòng đời thì về với mẹ, vẫn mãi luôn nguyên vẹn cảm xúc như ngày còn thơ ấu. Nơi anh sinh ra đã mãi lùi xa, Hiếu Tùng thấy lòng mình trĩu nặng, anh nhìn ra bên ngoài cửa.

Thảo Ninh đưa tay chạm nhẹ vào lưng anh, như đang vỗ về an ủi. Niềm vui bé nhỏ của anh đã ở lại phía sau. Chỉ khi người ta đi thật xa, cảm giác thèm được quay về nhà mới trở nên mãnh liệt và mỗi giây phút được yêu thương bởi gia đình đều là vô giá.

Lúc này Thảo Ninh nhớ đến một câu nói: “Người ta đợi một tuần cho thứ sáu, một năm cho mùa hè, và cả đời cho hạnh phúc”.

Hạnh phúc là điều mà người ta luôn chờ đợi, tưởng chừng luôn ở phía trước. Nhưng kỳ thực lại ở sát bên mà vô tình chẳng hề nhận ra, phải khi xa nó rồi người ta mới hiểu và chỉ có thể ngoái nhìn tiếc nuối. Chuyến đi lần này đã cho cô quá nhiều dư vị.

Cô sẽ trân trọng những gì mình đang có. Đêm xuống, cả hai tựa đầu vào nhau chợp mắt. Qua kính, chú lái xe nhìn họ, thấy an lòng. Chú đã tin rằng họ sinh ra là dành cho nhau.

Vốn dĩ chẳng ai xuất hiện trong đời nhau một cách tình cờ. Tất cả đều là do duyên số sắp đặt.

Vừa tới nơi, cả hai đã ngay tức khắc đến JND trình diện.

Gặp Nancy ở sảnh, nụ cười của cô ta như dòng điện chạy lướt qua hai người. Cô ta rất hiếm khi cười, nên nụ cười lần này của cô ta khiến cả hai sờn tóc gáy. Họ đang chuẩn bị tâm lý để giải thích lý do biến mất khỏi JND nhiều ngày qua.

- Có muốn cùng tôi đi du lịch không Thảo Ninh?

Một câu hỏi không liên quan của Nancy khiến Thảo Ninh thấy bất an:

- Ý chị là gì vậy?

- Vì hai người khiến tôi thấy căng thẳng quá, đang dự tính nếu không giải quyết ổn thỏa sẽ tự xin nghỉ việc để đi du lịch. Vậy nhất định sẽ kéo cô theo.

Mặc dù giọng điệu chẳng mấy may trách mắng nhưng rõ ràng thâm ý không thể xem thường. Thảo Ninh vội thể hiện sự biết điều:

- Để sau được không ạ? Giờ tôi sẽ đi làm việc ngay đây.

Nancy quay sang Winter. Anh cười trừ và lẳng lặng đến phòng tập mà không đôi co một lời nào cả. Hai người đi khuất, Nancy nhắc điện thoại thông báo:

- Họ đã trở về rồi.

Đồng Vỹ đang xem lại đoạn phim từ máy quay của phòng họp ngày F.I.L giới thiệu ca khúc của mình. Nhìn thái độ của Winter và Thảo Ninh khiến anh cảm thấy có điều gì bất thường xảy ra.

Anh ngay lập tức gọi điện cho Trương Lâm:

- Ngừng việc sản xuất album của F.I.L lại, tôi có việc cần bàn bạc.

Thoáng thấy Nam Phong khuất bóng ở hành lang, Thảo Ninh sức nhớ lại chuyện cô đã bắt gặp giữa anh ta và chú lái xe. Cô chần chừ không biết có nên nói với Winter hay không nhưng lại thôi.

- Là anh Nam Phong vừa đi ngang qua đúng không?

Winter vẫn chưa biết chuyện chiếc USB có liên quan đến Nam Phong nên thái độ của anh với Nam Phong vẫn chẳng khác trước đây.

- Đạo gần đây anh ấy đang xây dựng một tổ chức từ thiện hỗ trợ những người khó khăn phục hồi sau tai nạn giao thông đấy.

Nếu trước đây có lẽ Thảo Ninh đã cảm động vì những hoạt động thiện nguyện này của Nam Phong, nhưng sau khi biết được lý do thì cô hiểu điều anh ta đang thực hiện không phải là tự nhiên. Nhưng đây vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để nói cho Winter nghe những chuyện cô chứng kiến.

Vì cô muốn Nam Phong vẫn là người Winter yêu mến, cũng là cách cô giữ lại những hình ảnh tốt đẹp về Nam Phong từng có trong quá khứ. Nhìn bộ mặt đăm chiêu của Thảo Ninh, Winter buông một câu:

- Thấy anh Nam Phong em không phấn khích nữa à?

- Như thế chẳng phải sẽ có người ghen sao? - Thảo Ninh đáp lại.

Winter tỏ vẻ hài lòng, ghé tai nói nhỏ:

- Biết điều vậy là tốt.

Tuy vậy thái độ của Thảo Ninh với Nam Phong khiến Winter có chút nghi ngại. Anh nghe chú lái xe nói rằng Nam Phong lại đến tìm chú và không lâu sau Thảo Ninh xuất hiện. Có thể Thảo Ninh đã nghe thấy việc gì không nên. Anh cảm giác Thảo Ninh rất muốn hỏi anh về vụ tai nạn đó của Nam Phong nhưng rồi lại thôi.

Nếu cô có hỏi thì anh sẽ trả lời rằng Nam Phong vẫn là người mà anh tôn trọng. Vì ai cũng có sai lầm, và chúng ta không thể nào phán xét được bất cứ ai nếu như chúng ta chưa từng trải qua hoàn cảnh của họ. Anh đã từng trách Nam Phong khi biết chuyện, nhưng anh hiểu mỗi ngày Nam Phong vẫn phải trả giá, dấn vật cho lỗi lầm của mình, cuộc sống cũng chẳng hề yên ổn.

Ai cũng có một quá khứ muốn giấu đi, cũng giống như anh mỗi ngày sống đều cảm thấy có lỗi với Hạ Lan. Kể cả lúc này vẫn vậy, chưa bao giờ anh cảm thấy thanh thản.

Đồng Vỹ đã ngồi ở vị trí mà Thảo Ninh thường ngồi làm việc ở quán café sân thượng khi cô đến, vẫn cái dáng ngạo nghễ với tờ báo giấy trên tay đó. Anh ta quả là người đặc biệt, khi bao nhiêu người trẻ đều đọc báo bằng thiết bị điện tử, thì anh ta lại thích an nhàn đọc tờ báo chữ khổ to như những người lớn tuổi.

Thấy Thảo Ninh anh ta liền vẫy đến ngồi bên phía đối diện. Một lát sau anh ta nhìn đồng hồ, đảo mắt xung quanh xem mình có quên gì không rồi đứng dậy.

Anh ta cười với Thảo Ninh một cách kỳ lạ, cô đang thắc mắc ý định của anh ta là gì.

- Cô trả tiền nước giúp tôi nhé, tôi quên ví rồi.

Biểu hiện của chủ tịch JND lúc này khiến Thảo Ninh muốn ngã ngửa. Sao lại có thể là một người đăng trí như vậy chứ.

- À Thảo Ninh, thời gian này vô cùng nhạy cảm, mọi việc hãy lưu ý cẩn thận. Anh ta bỏ dở câu nói của mình và bước đi rất nhanh khiến cô cảm thấy hoang mang.

Phòng tập của Winter rất lộn xộn khi Thảo Ninh đến, các vũ công không luyện tập mà họ vây quanh anh. Khuôn mặt có chút sợ hãi.

Anh ngồi dựa tường, chân rướm máu. Thảo Ninh hốt hoảng tột độ, cô chạy đến bên cạnh anh.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Thảo Ninh hỏi xung quanh.

- Ai đó đã đổ vụn thủy tinh vào giày tập của anh ấy, có người đã đi gọi nhân viên phòng y tế rồi. - Một người trả lời.

- Không sao đâu, chỉ bị nhẹ thôi, đừng lo lắng. - Winter trấn an mọi người.

Thảo Ninh nhìn anh, bản thân không thể an tâm nổi. Rõ ràng chân đang đau rát, chảy máu vì bị những vụn thủy tinh đâm vào mà anh vẫn có thể bình tĩnh đến như vậy. Nhưng trong lòng anh đang ngầm đoán có ai đó đang nhắm vào anh, muốn phá hoại những gì sắp diễn ra.

Thảo Ninh nhớ lại bóng dáng thoáng qua của Nam Phong ở cuối hành lang, cũng chính là dãy phòng tập này, liệu lần nữa có phải là trùng hợp. Cô cảm thấy rùng mình, nếu là Nam Phong thì mục đích của anh ta là gì.

Anh ta sợ Winter sẽ soán ngôi vị số một của anh ta sao. Nếu không phải anh ta, thì là ai ngang nhiên thách thức như vậy. Đồng Vỹ vừa nhắc nhở cô, có lẽ anh ta cũng nhận ra những sự việc không ổn đang xảy ra ở JND.

Một nụ cười nhếch mép phía cuối hành lang, hẳn ta quay lưng bước đi.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tuần Kiệt Chủ Động Chia Tay

Những vận thủy tinh không đâm quá sâu nhưng để tránh nhiễm trùng nhân viên y tế yêu cầu anh không được luyện tập với cường độ mạnh và phải nghỉ ngơi trong vài ngày.

Băng chân xong, Winter không muốn nghỉ ngơi, anh vẫn tiếp tục xem các vũ công luyện tập và cố ghi nhớ động tác.

Thảo Ninh thấy rõ quyết tâm của anh lúc này, anh sẽ chứng minh rằng anh sẽ làm mọi việc tốt nhất để có liveshow thành công. Kẻ nào phá hoại cũng không đáng sợ bằng việc mất tinh thần. Chấp nhận sợ hãi sẽ thua cuộc.

Thảo Ninh luôn cảm thấy người gây ra những việc bất thường này chính là người của JND, không phải ai xa lạ.

Winter một tay dựa vào Thảo Ninh nhắc từng bước nhỏ mới có thể xuống được dưới sảnh, ra xe đi về.

Đồng Vỹ đứng cách đó không xa, anh ta vừa nghe tin Winter bị cố tình chơi xấu. Anh ta đang xem kẻ nào dám cả gan xem thường thế lực của JND. Ánh mắt anh ta không còn vẻ vô ưu, bình thản nữa.

Đã nhiều ngày nay Tuấn Kiệt không còn xuất hiện bất ngờ trước tòa soạn của Linh Phi và không nhắn tin hỏi thăm cô nữa. Đã quen với sự có mặt của anh ta nên Linh Phi thấy chút trống vắng.

Cô nghĩ lẽ nào Tuấn Kiệt đã nghĩ lại về đề nghị hẹn hò giữa họ. Linh Phi thở dài, trách mình sao không đồng ý sớm. Thích anh lâu như vậy mà đắn đo mãi. Cô rất muốn nhắc điện thoại lên gọi cho Tuấn Kiệt nhưng lại sợ anh đọc được ý nghĩ cô đang rất nhớ anh.

Gần cuối ngày, điện thoại báo tin nhắn là của Tuấn Kiệt, cô không giấu nổi vui mừng.

“Anh bị ốm rồi, những ngày này không đến gặp em thường xuyên được. Em đừng lo lắng quá nhé.”

Cô đã an tâm phần nào khi nghe Tuấn Kiệt báo lý do vắng mặt của mình. Nhưng cô cũng rất muốn thăm xem anh ốm thế nào. Không chần chừ nữa, cô nhắc điện thoại gọi điện cho Tuấn Kiệt và hỏi anh địa chỉ nhà.

Nghe tiếng chuông cửa, Tuấn Kiệt vội đưa tay làm bù xù mái tóc của mình, nhìn vào gương chỉnh nhàu nhĩ bộ đồ đang mặc để giống người đang ốm. Rồi trưng bộ mặt mệt mỏi ra mở cửa cho Linh Phi.

Linh Phi chưa kịp chào thì anh ta đã gục mặt vào bên vai cô, ủ rũ nói rằng:

- Anh đợi em mãi, cuối cùng em đã đến. Có biết là anh nhớ em lắm không?

Linh Phi không ngờ Tuấn Kiệt cũng có thể nói ra những lời ủy mị như vậy. Nó khá là buồn cười vì không hợp với Tuấn Kiệt cô quen chút nào.

Tuấn Kiệt kéo cô vào trong đến ngồi ở ghế sofa, lúc này Linh Phi mới có cơ hội nhìn kỹ căn hộ của anh. Cố gắng giữ bình tĩnh để không phải

choáng vì căn hộ cao cấp này. Cô tự hỏi liệu JND có hào phóng quá hay không mà một quản lý như Tuấn Kiệt lại có đủ điều kiện sống trong một căn hộ như thế này. Sao cô chưa nghe Thảo Ninh nói về chính sách ưu đãi của JND với nhân viên như vậy chứ.

- Đừng bất ngờ quá, thật ra anh chỉ đang ở nhờ nhà của anh trai thôi. Anh ấy buôn bán bất động sản, anh chỉ là ở tạm thôi. Nhưng nếu em thích, anh sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ để tặng em một căn như vậy.

Linh Phi gật gù:

- Ý tưởng này hay đấy, rất đáng để xem xét.

Tuấn Kiệt bật cười:

- Anh rất thích em ở điểm này, rất thẳng thắn.

Linh Phi trước khi đến nhà Tuấn Kiệt đã mua theo một số đồ, định nấu cháo cho anh. Nhưng khi đứng trong gian bếp cô cảm thấy bản thân đã quá liều lĩnh rồi vì khả năng nấu nướng có hạn của cô. Tay chân trở nên lóng ngóng, thừa thãi nhưng vì vẻ mặt mong đợi của Tuấn Kiệt cô đành liều mạng thử một lần. Nếu không ngon như Thảo Ninh nấu thì chí ít cũng mong có thể nuốt được.

Tuấn Kiệt vẫn vờ ồm nằm trên ghế sofa. Miệng cười thầm, đảo mắt liên tục về phía Linh Phi.

Anh thấy lời nói dối vừa rồi của mình có lẽ sẽ dễ dàng cho mối quan hệ của anh và Linh Phi hơn. Vì có lẽ cô không biết, đây chính là căn hộ của anh và anh là con trai út của ông trùm bất động sản ở thành phố này.

Anh đã nhờ sự quen biết trong khâu nhân sự ở JND để hồ sơ của anh không bị điều tra quá kĩ.

Anh luôn sợ danh tiếng của gia đình khiến người khác kiêng dè, cho anh ưu đãi mà không quan tâm đến tài năng của anh. Anh muốn giấu nó đi để đi làm việc bằng thực lực của chính mình.

Anh cả của anh từng đùa rằng: “Những người sinh ra trong khó khăn, đạt được ước mơ là một sự cố gắng lớn. Nhưng những người được sinh ra đã là con của những gia đình giàu có, dám bỏ đi chiếc áo nhung lụa để nỗ lực theo đuổi ước mơ riêng cũng cần quyết tâm không hề nhỏ”.

Linh Phi mở tủ tìm tạp dề mãi không thấy. Tuấn Kiệt liền rời chỗ, lấy đem đến cho cô. Anh giúp cô cột tạp dề rồi ghé sát tai cô nói:

- Có chuyện gì không biết thì cứ gọi anh nhé!

Hành động của anh ta khiến cô giật mình. Anh càng lúc càng chẳng giữ khoảng cách với cô, cư xử rất thân mật như thể họ đã là một cặp.

Linh Phi loay hoay một lúc và căn bếp sạch sẽ đã bị cô làm rối tung. Cô tự thấy thật mất mặt. Những lúc thế này mới hiểu biết nấu nướng quả là có giá trị.

Để cháo sôi tràn ra bếp, cô vội đưa tay nhắc nắp vung và bị phỏng. Gọt rau củ thì bị đứt tay. Tuấn Kiệt không thể đợi thêm nữa, anh bước tới, kéo cô lại ghế ngồi:

- Đưa tay đây. Em cũng thật là, nếu không biết nấu nướng thì cố làm gì. Những đầu ngón tay này phải luôn giữ nguyên vẹn để còn viết lách nữa chứ.

Anh lấy thuốc và băng lại mấy đầu ngón tay bị phỏng và xây xước của cô. Nhìn ánh mắt chăm chú, quan tâm của anh, và cử chỉ nâng niu khiến Linh Phi thấy rất vui.

- Ngồi yên đó đi!

Tuấn Kiệt xắn tay áo vào bếp. Hình ảnh Tuấn Kiệt đeo tạp dề, thành thực nấu nướng thật sự rất quyến rũ. Kỳ lạ là Linh Phi thấy còn bị hút hồn hơn khi anh mặc suit lịch lãm.

Anh quay nhìn cô, ánh mắt chạm nhau, anh mỉm cười. Linh Phi chợt cảm thấy bối rối.

Căn bếp trong chốc lát đã được xử lý sạch sẽ, gọn gàng như trước khi bị cô phá hoại. Anh múc cháo dọn ra và cũng khéo gạt trái cây bày ra đĩa. Tài nghệ làm bếp chẳng thua kém Thảo Ninh một chút nào khiến Linh Phi thầm thán phục.

Anh ra hiệu cho Linh Phi nếm thử, cô gật gù tán thưởng. Tuấn Kiệt chẳng buồn đụng đến món cháo của mình. Anh ngồi nhìn Linh Phi ăn, tự nhiên muốn hôn vào đôi môi đáng yêu đó.

Linh Phi đảm nhiệm công việc dọn dẹp sau bữa ăn. Về việc rửa bát đĩa cô tự tin làm rất tốt.

Tuấn Kiệt từ đằng sau ôm choàng cô từ lúc nào. Cô sửng sờ, nắm chặt chiếc đĩa trong tay.

- Anh muốn ôm em như thế này từ lâu lắm rồi Linh Phi à. Lúc này chỉ có hai chúng ta trong không gian rộng này, đầu óc anh chẳng chịu ở yên chút nào, chỉ toàn nghĩ đến những chuyện không tốt thôi. Nhưng em an tâm, anh không tùy tiện vậy đâu. Chỉ là lúc này bên cạnh em không thể kiềm lòng được thôi.

Sự thân mật này của Tuấn Kiệt khiến Linh Phi không biết phải cư xử thế nào mới đúng. Quả đúng là IQ sẽ tụt xuống số khi ở cạnh người mình thích, Linh Phi chỉ biết im lặng một cách bất động.

Tuấn Kiệt thấy thỏa mãn vì ôm Linh Phi trong tay mà chẳng hề bị cô phản ứng. Tâm trạng của anh đang rất tốt.

Anh quay hẳn người Linh Phi lại, nhìn vào mắt cô một cách tinh quái:

- Linh Phi này, anh sắp hôn em đấy.

Linh Phi hốt hoảng, cô chưa từng gặp ai mạnh động như Tuấn Kiệt.

- Không được, nếu anh làm trái lời, đừng có trách tôi.

Cô đưa chiếc đĩa lên che mặt mình. Tuấn Kiệt giật lấy, để qua một bên, miệng cười thích thú.

- Nếu hôn em mà em không đồng ý là làm việc có lỗi với em. Nhưng không hôn em, anh lại thấy hổ thẹn với chính mình. Anh thà làm việc có lỗi với em chứ không muốn hổ thẹn với chính mình. Anh đã lừa được em đến đây, đâu có dễ buông tha như vậy.

Nói là làm, Tuấn Kiệt ghé sát chạm môi Linh Phi, cô ra sức chống cự. Bộ dạng ốm yếu của Tuấn Kiệt biến đâu mất, cứ lì lợm ghì chặt cô, hôn cô không rời. Chẳng hề có ý định bỏ cuộc. Mặc cho Linh Phi có phản ứng thế nào, Tuấn Kiệt vẫn chiếm lấy môi cô một cách nhẹ nhàng, dịu dàng khiến Linh Phi chẳng còn có thể kháng cự nữa mà thuận theo một cách tự nhiên. Cô cũng dần đáp lại Tuấn Kiệt vì chính cô từ lâu cũng muốn gần anh thêm nữa. Chỉ ít phút trước đây cô với anh còn như rất xa lạ. Nhưng nụ hôn này đã kéo gần khoảng cách họ lại với nhau hơn.

Họ dừng lại, nhìn nhau trong chốc lát. Tuấn Kiệt mỉm cười hài lòng. Cuối cùng anh đã tiến thêm được một bước rất dài trong mối quan hệ này.

Linh Phi chợt nhận ra con người Tuấn Kiệt vừa tà vừa chính. Một khi đã muốn làm gì, không dễ bỏ cuộc và trái tim ngu ngốc của cô đã bị anh chinh phục mất rồi.

Tuấn Kiệt đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, anh muốn hôn cô thêm nữa, ngay từ lúc chạm vào đôi môi ngọt ngào này anh đã không muốn dừng lại.

Ghì chặt và say đắm, kéo dài thêm một nụ hôn. Thật là một đêm quá sức tuyệt vời với anh. Ngoài kia thành phố nhộn nhịp sau ánh đèn, còn anh chỉ cần ở góc này tận hưởng hạnh phúc bất tận của mình.

Dư vị ngọt ngào của tình yêu đọng lại. Nếu duyên số đã cho họ gặp nhau, thì anh sẽ là người biến duyên số đó thành định mệnh không thể thay đổi. Duyên là do trời định nhưng hạnh phúc là do chính mình tự nắm bắt.

Nghĩ đến việc Hiếu Tùng phải một mình ở ký túc xá, Thảo Ninh liền đề nghị:

- Anh đến nhà em ở đi, em sẽ dễ chăm sóc cho anh hơn.

Thảo Ninh thực sự rất quan tâm đến anh. Vì giờ giữa họ đâu chỉ là những người làm việc chung nữa mà anh đã là người vô cùng quan trọng với cô. Hơn nữa cô đã hứa với mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho anh...

Hiếu Tùng ngồi trên ghế nhìn Thảo Ninh loay hoay nấu nướng, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong anh.

Bàn ăn dọn ra với các món nóng hổi, anh cảm tưởng họ là một đôi vợ chồng thật sự. Anh trở về sau giờ làm việc và vợ anh đã chuẩn bị thật nhiều món ngon.

Cô gấp thêm thức ăn vào chén cho Hiếu Tùng. Anh nhìn cô thầm biết ơn, những khoảnh khắc bên cô thế này thật đáng giá biết bao.

Sau bữa ăn, nhìn thấy Thảo Ninh tháo mái tóc búi cao của mình và bước vào nhà tắm. Hiếu Tùng đề nghị:

- Thảo Ninh để anh gội đầu cho em nhé!

Thảo Ninh hơi bất ngờ:

- Nhưng anh đang đau mà, không tiện đâu.

- Đau chân chứ đâu có đau tay, anh muốn gội đầu cho em.

Thảo Ninh gật đầu:

- Vậy được, anh phải làm tốt đấy!

Anh từ tốn gội mái tóc dài mềm mượt vẫn thường hay cột cao của cô. Không chỉ gội đầu anh còn giúp cô sấy khô, anh nâng niu từng lọn tóc.

Thảo Ninh không thể diễn tả hết sự cảm động của mình, một sự dung dị, thân thương diễn ra giữa họ. Không phải là một sự thể hiện quá ồn ào mà giản đơn đến đặc biệt.

Tình cảm họ dành cho nhau cứ nhẹ nhàng như vậy, không cần nói ra nhưng lại đủ để người bên cạnh thấu hiểu.

Cô nhìn xuống chân Hiếu Tùng, bàn chân băng bó rướm máu, ướt nhẹp vì thấm nước từ nhà tắm. Cô liền nắm tay anh:

- Mau đến giường ngồi đi, phải băng lại vết thương cho anh thôi.

Thảo Ninh cẩn thận từng chút một. Hiếu Tùng cảm thấy thật may mắn khi cô đã xuất hiện trong cuộc đời anh, đã yêu anh khi trái tim anh cô đơn nhất.

Thảo Ninh xót xa. Hiếu Tùng thật sự rất đáng thương. Anh là một người xuất sắc trong mắt người khác, nhưng không ai hiểu được cuộc sống của anh thật vất vả bao nhiêu.

Hiếu Tùng ngồi sát lại gần Thảo Ninh, nắm lấy đôi vai cô:

- Thảo Ninh, đừng tốt với anh quá! Vì anh sợ quen với sự chăm sóc của em, sau này lỡ một ngày nào đó không còn nhận được nó nữa anh sẽ

thấy hụt hẫng lắm.

Thảo Ninh thẳng thốt nhìn Hiếu Tùng:

- Sao anh lại nói những điều này chứ?

- Anh luôn muốn nắm tay em đi đến cùng. Nhưng anh sợ ông trời đã cho anh quá nhiều, rồi một ngày lấy đi tất cả của anh.

Hiếu Tùng luôn có những dự cảm đầy bất an.

- Chuyện gì đến chúng ta không thể quyết định được đâu, nhưng lúc này chúng ta vẫn có thể quyết định cách chúng ta sống. Đừng nghĩ về tương lai còn chưa đến đó khi chúng ta còn không đủ thời gian để yêu thương.

Thảo Ninh đưa tay chạm vào vào khuôn mặt Hiếu Tùng, cô chủ động hôn anh và anh ngọt ngào đáp lại. Thứ tình yêu này khiến người ta muốn phát điên, vừa đáng sợ vừa đầy lo lắng nhưng cũng quá hạnh phúc. Chỉ cần ngay lúc này ở bên cạnh người mình yêu thương, những thứ khác đều không quan trọng.

Thế giới này dù có rộng lớn đến đâu rồi vẫn sẽ có người sinh ra dành cho bạn, họ chờ để yêu để yêu bạn.

Vẫn chiếc xe đậu trong màn đêm đen đặc một góc trước nhà Thảo Ninh. Người đàn ông vui điệu thuốc hút dở xuống đường. Cười nhạt.

- Tôi nghĩ nếu cậu ân hận có lẽ tôi sẽ miễn cưỡng tha cho cậu. Nhưng cậu lại quên mất quá khứ mà sống hạnh phúc. Tôi nhất định sẽ không nường tay, sẽ không tha cho các người. Hãy tranh thủ những giây phút ngắn

ngủ này đi vì kể từ giờ trở đi, cậu sẽ không còn nhớ cảm giác thế nào là hạnh phúc đâu.

Xe chạy vút đi trong màn đêm, ánh mắt anh ta đầy oán hận.

Một người đang khuất trong góc tối, theo sát chụp hình Khải Chi đang ôm siết lấy một người đàn ông trung niên từ trong một nhà hàng đi ra. Cả hai đã ngà ngà say, Khải Chi để cho người đàn ông đó hôn liên tiếp vào mặt, mơn trớn khắp cơ thể.

Những lời cợt nhả của ông ta, và tiếng cười của Khải Chi khiến người ta cảm giác thật rùng mình.

Tên săn ảnh vẫn theo họ cho đến khi bóng dáng cả hai khuất sau cánh cửa khách sạn. Anh ta xem ảnh và khá hài lòng với thu hoạch của mình. Anh ta bấm số của người đã thuê anh ta.

- Hẹn nhau ở chỗ cũ, nhớ mang đủ tiền. Ảnh rất đẹp!

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nạn Nhân Đầu Tiên

Sau khi nhận được thứ mình cần, người đàn ông đứng dậy rời đi cùng một nụ cười nhạt. Sẽ thế nào nếu ngày mai trên mặt báo tràn ngập những hình ảnh hấp dẫn này. Ra sao cũng là cái giá mà những kẻ đó phải gánh chịu. Những kẻ đốn mạt vẫn vui sống giả tạo.

Thảo Ninh thức dậy trong vòng tay của Hiếu Tùng. Cô lẳng lặng xuống giường trước để anh có thể ngủ thêm. Những ngày này anh là người chịu nhiều mệt mỏi nhất. Suy cho cùng nghệ sĩ cũng chỉ là con người, họ chỉ cố hoàn hảo trong mắt người khác thôi.

Hiếu Tùng bị đánh thức bởi mùi thơm của bữa sáng. Anh cố nhắc từng bước, rồi đứng dựa tường ngắm Thảo Ninh chăm chút bữa ăn cho mình. Những lúc thế này thấy cô đẹp vô cùng.

- Những lúc nấu ăn trông em rất đẹp đấy!

Nghe tiếng Hiếu Tùng cô liền quay lại đỡ anh.

- Đừng nịnh nọt nữa!

Anh choàng tay ôm chặt cô:

- Đứng im thế này nạp năng lượng cho anh.

Hiếu Tùng áp mặt vào mái tóc mềm mại của Thảo Ninh, tóc vẫn lưu lại hương thơm anh gội ngày hôm qua.

Nancy thông báo cả hai đến ngay phòng họp. Biểu hiện của Nancy rất bất an.

- Mau hủy hết những lịch diễn chung cuối cùng của Winter và Khải Chi đi. Ngay lập tức. T

hảo Ninh vẫn chưa hiểu lý do:

- Có chuyện gì nghiêm trọng vậy?

- Hai người tự xem đi.

Màn hình tin tức tràn ngập mặt báo mạng ngày hôm nay đó chính là Khải Chi. Những ảnh ôm ấp đại gia, và các hành động nhạy cảm đều đã bị cả nước nhìn thấy.

Thảo Ninh thảng thốt. Vậy là sự nghiệp của Khải Chi có thể chấm dứt tại đây. Mọi công sức cô gây dựng tan tành sau một đêm. Trước giờ công chúng đã không nhiều thiện cảm với cô, sau chuyện này lại càng không thể chấp nhận hơn nữa.

Hiếu Tùng dù biết cô ta vốn dĩ không tốt đẹp gì nhưng bị người khác phanh phui chuyện đi cửa sau, đổi tình lấy danh tiếng này, quả là không may mắn. Cô ta rốt cuộc vẫn không thể đi đến đích cuối cùng mà bản thân khao khát.

Trong showbiz vốn dĩ tàn nhẫn thì Khải Chi lúc này như đã chẳng còn lối thoát.

Mặc dù tin đồn giữa Winter và Khải Chi đã im ắng một thời gian, nhưng scandal lần này rất có thể sẽ đẩy lên nghi ngờ về những gì từng diễn ra. Sớm muộn điều tiếng cũng sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến anh.

Thảo Ninh thấy mọi chuyện xảy ra gần đây như có một bàn tay vô hình cố tình nhằm mọi việc bất lợi hướng về Hiếu Tùng. Chỉ gần một tháng nữa buổi concert sẽ diễn ra, scandal của Khải Chi lại xuất hiện. Mọi chuyện lại càng thêm rắc rối.

Bộ phim Anh không thể giữ lại tuổi trẻ của chúng ta đã trình chiếu xong, nếu không có thể nó không có cơ hội được chiếu trọn vẹn vì scandal tai tiếng này. Rất có thể mọi công sức sẽ đổ sông, đổ bể vì sự thiếu trong sạch của diễn viên. Nhưng kể từ giờ nó có thể không bao giờ được phát sóng trở lại nữa.

- Thảo Ninh cô tạm thời từ chối bình luận nếu có bất cứ báo đài nào liên hệ với chúng ta và ngưng tham gia các chương trình trong thời gian này.

Nancy dặn dò vì lo sợ cánh truyền thông sẽ nhanh đánh hơi lợi dụng Winter để xuyên tạc nhiều chiều trong scandal này. Nancy quay sang Winter:

- Cậu cứ tiếp tục luyện tập, có gì thay đổi chúng tôi sẽ bàn bạc lại. Chuyện này xảy ra quá đột ngột. Thời gian này cần hết sức cẩn trọng, tỉnh táo trước mọi tin tức.

Nancy nhận được cuộc gọi của Đồng Vỹ: “Cô cho người âm thầm theo bảo vệ Winter. Tôi nghĩ có người trong công ty cố tình phá hoại”.

Bước ra khỏi phòng họp, Thảo Ninh hết sức hoang mang, cảm thấy không thể đoán trước được điều gì. Scandal nổ ra, chưa cần biết đúng sai,

danh tiếng nghệ sĩ đã bị xấu đi ngay lập tức. Cho dù ngày hôm trước người ta tung hô như thần thánh thì hôm sau đã quay ra chỉ trích.

Có thể nổi tiếng sau chỉ một đêm thì cũng có thể mất tất cả chỉ sau một đêm.

Cô có chút cảm thương cho Khải Chi, vì cô ta làm tất cả cũng chỉ để theo đuổi sự nghiệp. Có những điều tốt chưa chắc người ta đã nhớ nhưng phạm một sai lầm sẽ bị nhắc suốt đời. Vì ở môi trường cạnh tranh này một khi đã vấp ngã rất có thể sẽ không bao giờ đứng lên được nữa.

Thảo Ninh rời khỏi công ty, đến gặp Lam Tinh. Cô không biết việc gặp quản lý của Khải Chi lúc này có đúng đắn hay không. Nhưng cô thực sự cô thấy lo cho Lam Tinh.

Cô đến gặp Lam Tinh ở một quán café vắng vẻ. Khuôn mặt Lam Tinh thất thần, nỗi sợ hãi bao quanh.

- Khải Chi cô ấy nhất mình trong nhà, hiện tại không ai liên lạc được.

Lam Tinh đang rất lo cho Khải Chi. Cô ta cực kỳ tham vọng, chuyện này xảy ra chẳng khác nào đã đánh sập tất cả. Lam Tinh sợ cô ta sẽ nghĩ không thông mà tuyệt vọng.

Người khôn ngoan quá chưa hẳn đã hay. Khải Chi dùng nhan sắc, tuổi trẻ dẫn thân vào cạm bẫy tiền - tình để tìm kiếm hậu thuẫn, chỗ đứng trong showbiz.

Chung quy tất cả cũng là vì hai chữ “danh tiếng”, nhưng kết cục nhận lại là một vết nhơ cả đời. Danh tiếng hết như chiếc áo không vừa nhưng người ta luôn khao khát được mặc, dù nặng nề nhưng không đủ can đảm tháo xuống.

Nhận được một cuộc điện thoại, Lam Tinh mặt tái nhợt, vội vã đi khỏi cuộc hẹn. Khải Chi nhảy lầu từ tự, từ tầng cao của tòa nhà, chưa biết sẽ sống chết ra sao.

Thảo Ninh thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Thế giới giải trí này thật quá đáng sợ. Càng dần thân càng khiến người ta kinh hãi. Những vẻ đẹp phù hoa mà nó khoác lên mình dần bị xé toạc, trơ trọi còn lại chỉ là sự giả dối khủng khiếp. Cô sợ nếu biết thêm nhiều thì mọi chuyện sẽ càng tệ hơn, cô sẽ mất tất cả niềm tin.

Mimi bị chính những chị em tốt của mình hãm hại. Nam Phong vì giữ hình tượng đẹp đẽ đã che giấu lỗi lầm không thể dung tha. F.I.L ngang nhiên tự nhận một ca khúc không phải của mình. Khải Chi vì khao khát nổi tiếng mà không ngại bán rẻ phẩm giá của mình. Đổi lại tất cả họ có được gì chứ?

Có lẽ ước mơ đơn thuần ban đầu của tất cả đều tốt đẹp, nhưng họ lại bị tham vọng làm mờ mắt. Họ sẵn sàng bước vào con đường đầy rủi ro, không lối thoát. Bọn họ đều là nạn nhân của danh vọng, những kẻ đáng thương, nhưng cũng thật đáng trách.

Ngoài đường kẹt xe, không khí ngột ngạt vô cùng, hết như tình trạng rối ren lúc này. Tiếng còi xe inh ỏi, ai cũng muốn vượt trước, không muốn nhường người khác. Người người, xe xe khiến một buổi chiều trở nên bế tắc.

Tài xế taxi khéo léo băng vào một con đường tắt để tránh ùn tắc giờ cao điểm. Trên đường đi, có một khu đất trống, nơi hiếm hoi trong thành phố lũ trẻ con có thể thả diều vô tư lự.

Thảo Ninh nhờ tài xế dừng lại để bước ra ngoài hít thở chút không khí thoáng đãng.

Trên trời rợp cánh diều đủ màu sắc, đám trẻ nhỏ hăm hở chạy nhảy thả bay cao những ước mơ của mình.

- Lũ trẻ này chắc chỉ vui cười được một thời gian nữa thôi. Khu đất này nay mai sẽ xây dựng rồi. Thật là tội nghiệp. - Người lái xe tiếc rẻ.

Lời của anh ta khiến Thảo Ninh thấy chột buồn dù nơi này chẳng hề liên quan đến cô. Cô thấy buồn vì những niềm vui nho nhỏ sẽ sớm kết thúc.

Thành phố rộng như thế nhưng chỗ cho tinh thần sao quá chật hẹp. Đến một nơi để tâm hồn khuây khỏa cũng không có.

- Ta đi thôi!

Thảo Ninh quay lại xe.

Cô vẫn nhìn ra bên ngoài, một cậu bé đang khóc vì con diều của cậu đã đứt dây, bay đi mất.

Thảo Ninh chột nghĩ cuộc đời của những người muốn nổi tiếng hết như cánh diều, nếu may mắn gặp gió sẽ bay lên cao. Nhưng có bay cao thì sự điều khiển vẫn nằm trong tay người thả. Nếu đứt dây, sẽ bay đi xa và rồi lạc lối, không có kết cục tốt đẹp.

Khải Chi đã là con diều lạc, và kết cục thật quá đau lòng. Thảo Ninh thấy tiếc cho một tuổi trẻ, cho tương lai của cô gái xinh đẹp.

Các nhân viên đội bảo vệ đang kinh sợ khi bị Đồng Vũ đến kiểm tra những băng ghi hình cũ. Họ không thể trả lời được lý do máy quay hành lang ngày Winter bị thương ở chân đã bị hỏng nhưng đến hôm nay họ mới nhận ra.

Sự chú quan của những nhân viên này và sự việc bất thường xảy ra khiến Đồng Vũ thêm chắc chắn rằng kẻ gây chuyện là một người nắm rất rõ về JND. Nhưng mục đích thật sự của hắn là gì vẫn còn là một dấu hỏi lớn.

- Tôi cho các anh một cơ hội cuối tìm hiểu rõ việc này, kẻ nào đã phá hoại camera và gây chuyện. Nếu không tìm ra thì tự động rời khỏi đây. Tôi không dư tiền làm từ thiện cho những kẻ vô dụng. - Đồng Vũ nhìn họ nghiêm nghị.

Các nhân viên như sắp thở không nổi, bắt đầu chia nhau nghiên cứu lại các đoạn băng cũ, sớm hy vọng tìm được lời giải đáp.

Ở một góc, người đàn ông nhìn theo Đồng Vũ. Anh ta biết Đồng Vũ đang cố điều tra gì đó. Anh ta quay bước đi, ánh mắt lạnh băng, nụ cười nhếch mép:

- Có là anh hay là ông trời tôi cũng chẳng bận tâm. Vì khi tôi đã muốn thì đừng hòng kẻ đó được yên.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bí Mật Phía Sau Hào Quang

Khải Chi đã chết. Tin tức này đã làm rung động giới giải trí. Một nạn nhân của dư luận độc ác và của truyền thông. Rốt cuộc cô đã không thể vượt qua được sự tàn nhẫn của cuộc chơi.

Cô ta chết một cách cô độc, mới hôm nào cô thật đẹp, kiêu sa, người ta phải ngoái nhìn ngưỡng mộ. Vậy mà, giờ đây người ta chỉ còn nhớ đến cô ta vì những gì đáng xấu hổ.

Người con gái trẻ trung, xinh đẹp như bông hoa nở rộ vào thời điểm đẹp nhất sẽ khiến bao người yêu thích, say mê nhìn ngắm, khao khát ngắt lấy giữ cho riêng mình. Qua đi rồi, âm thầm héo tàn, ũ rũ chỉ một mình. Thế giới cạnh tranh này quả vô cùng bạc bẽo.

Hiếu Tùng lặng người khi đọc tin tức này, anh thở dài. Xét cho cùng Khải Chi cũng chỉ là nạn nhân của sự tham vọng, cái giá phải trả là quá lớn. Cuộc đời này rất công bằng, anh biết rằng một ngày nào đó cũng sẽ đến lượt anh phải đối diện và trả giá cho những gì anh gây ra trong quá khứ.

Anh từng rất căm ghét Khải Chi nhưng chưa bao giờ muốn cô ta chết. Khải Chi chọn cái chết để giải thoát cho bản thân khỏi mọi áp lực. Cô ta rất kiêu hãnh, rồi sẽ phải sống ra sao khi tất cả đều quay lưng, đều cười nhạo.

Hiếu Tùng và Thảo Ninh yên lặng ngồi bên nhau, chẳng nói nên lời. Thảo Ninh dựa vào vai Hiếu Tùng, cô đang rất sợ nếu như một ngày điều gì

đó ập đến với anh. Cô sợ khi mọi người biết chuyện của họ, cô liệu có đủ can đảm đối mặt với dư luận.

Sức mạnh của dư luận quả là ghê gớm. Những lời chỉ trích, phê phán tiêu cực từ những cá nhân nhỏ gộp lại tạo nên luồng sóng lớn có thể vô tình “giết chết” một con người. Công chúng, dư luận thường bám riết vào những sai lầm để ghét bỏ một người đẩy họ đến đường cùng. Nhưng rồi chẳng ai phải chịu trách nhiệm cho những tổn thương mà họ gây ra, vì tất cả chỉ là những cá nhân vô danh lẫn vào đám đông.

Không khí những ngày này ở JND vô cùng trầm lắng. Không riêng gì JND mà cả showbiz biết bao người cũng đang thu mình. Cái chết của Khải Chi như hồi chuông cảnh báo khi truyền thông và công chúng đã phát giác ra bộ mặt phía sau đầy đen tối của giới giải trí.

Hiếu Tùng và Thảo Ninh muốn đi đâu đó để giải tỏa những căng thẳng, họ cùng chạy xe ra vùng ngoại ô, thoát khỏi những ngôi nhà cao tầng san sát.

Thành phố vẫn luôn luôn căng thẳng, chật hẹp vậy mà người ta lại không thể rời xa nó. Có lẽ vì một niềm tin từ khi bước chân đến đây rằng sẽ thành công, và rồi tình yêu với nó lớn dần mà người ta không nhận ra.

Họ đến một vùng núi cao, cây cối bao phủ quanh năm mát mẻ. Trời dần về chiều. Không gian tĩnh lặng. Từ đây họ ngắm nhìn về thành phố ở phía xa.

Hoàng hôn dần buông, nhuộm đỏ một góc trời. Họ đứng dựa vào nhau cùng nhìn về phía xa. Với họ, mỗi khoảnh khắc bên nhau đều trở nên thật ý nghĩa, thật diệu kỳ như thiên nhiên lúc này.

Dù thế nào thì trái đất vẫn quay, điều gì đến sẽ đến. Nếu đã yêu thì hãy yêu hết lòng và đã sống thì hãy sống thật hạnh phúc.

Tuấn Kiệt đến đón Linh Phi khi cô tan sở, họ chọn một nhà hàng nhỏ để ăn tối. Suốt bữa ăn Linh Phi cứ bần thần, Tuấn Kiệt đoán có điều gì không ổn.

- Em đang lo nghĩ gì sao?

- Anh có nghĩ những nhà báo như em, những người săn tin và giới truyền thông là những kẻ độc ác không?

Nghe Linh Phi nói câu này Tuấn Kiệt hiểu cô đang nói đến chuyện của Khải Chi. Những ngày gần đây, cái chết của cô ta thật sự đã khiến bao người kinh sợ. Và Linh Phi thấy rằng những người đưa tin, những người hưởng dư luận đến nhận thức tiêu cực cũng đã gián tiếp gây nên chuyện này.

- Khó có thể nói được là lỗi của ai. Nhưng những người nghệ sĩ một khi họ đã bước vào con đường nổi tiếng họ phải chấp nhận điều tồi tệ sẽ đến. Họ biết truyền thông, dư luận có thể mang đến danh tiếng cho họ thì cũng có thể cướp đi tất cả. - Tuấn Kiệt phân tích vấn đề.

- Nhưng em vẫn cảm thấy sợ hãi. Chuyện này làm em nhớ lại chuyện của Mimi. Khi đó em rất sợ Mimi sẽ không chịu đựng được mà làm chuyện không hay. Nếu điều đó xảy ra, chắc em sẽ ân hận mãi.

Linh Phi nghĩ đến khoảng thời gian scandal diễn ra cô đã từng bị trầm cảm.

- Việc gì cũng có hai mặt cả. Khải Chi cô ấy trước đây luôn dựa vào truyền thông để đánh bóng tên tuổi cho mình, nhưng không ngờ một ngày lại là người bị hại. Giống như nuôi một con rắn độc để cắn kẻ khác, nhưng rốt cuộc một ngày lại bị nó cắn chết. Làm việc gì cũng vậy, miễn sao em có chính kiến, sống đúng lương tâm thì chẳng có gì phải hối hận cả.

Tuấn Kiệt nói rất đúng. Nhưng có lẽ về sau mỗi khi viết báo cô sẽ phải suy xét nhiều hơn vì chỉ một vài câu chữ cũng có thể phá nát cuộc đời của một con người.

Tuấn Kiệt nhìn thấy có người đàn ông đi về phía mình, nhận ra ngay đó là thư ký của cha anh. Ông đang tươi cười vì bắt gặp anh ở đây, muốn đến chào hỏi. Tuấn Kiệt liền ra hiệu để ông ta rời đi, tránh để Linh Phi nghi ngờ.

Dưới tầng hầm để xe, Tuấn Kiệt liền đến chào người đàn ông ban nãy.

- Xin lỗi chú, ban nãy cháu đi cùng bạn nên không tiện.

Ông ta xoa tay không vấn đề gì.

- Lâu lắm rồi không thấy cậu về nhà. Công việc của cậu vẫn ổn chứ?

- Vẫn ổn. Dạo này cha mẹ cháu thế nào?

Tuấn Kiệt rất lâu rồi chưa về nhà, mỗi khi về mẹ thường bắt anh đi xem mắt và cứ cảm râm mãi cái việc sao anh không chịu phụ việc cùng cha mà lại đi làm bên ngoài.

- Anh trai cậu đã trở thành trợ thủ đắc lực cho cha, quản lý mọi việc rất giỏi. Ai cũng tiếc vì sao cậu không cùng họ xây dựng sự nghiệp. Hà có phải ở bên ngoài làm khổ mình như vậy. - Người thư ký than thở thay Tuấn Kiệt.

- Nhưng cháu thấy được làm công việc mình yêu thích mới ý nghĩa. Cháu mà làm chung với hai con người xuất sắc đó lại thấy bản thân hổ thẹn lắm. Mà chú đừng có nói là đã gặp cháu nhé, mẹ cháu lại tra hỏi chú nữa. - Tuấn Kiệt dặn dò khi nhớ tới vẻ mặt lúc nào cũng tò mò và suy diễn đủ thứ của mẹ.

Người thư ký gật đầu, ông quay sang hỏi chuyện khác:

- Cô ấy có phải bạn gái cậu không? Trước giờ chưa từng thấy cậu đi ăn riêng với cô gái nào như vậy?

Tuấn Kiệt mỉm cười, lộ rõ sự hạnh phúc. Anh chẳng nói gì thêm, cúi chào và đi trước.

Tuấn Kiệt đưa Linh Phi dạo quanh thành phố. Anh mở cửa xe để gió lùa vào, cả hai ngắm thành phố kiêu sa trong đêm với hàng ngàn ánh đèn.

Trời về khuya, Tuấn Kiệt dừng xe trước dòng sông chảy quanh thành phố. Hứng làn gió mát lạnh từ sông thổi vào. Anh muốn để Linh Phi thấy thoải mái. Cả hai đứng dựa mũi xe, nhìn về ánh sáng loang loáng trên sông. Đêm khuya mọi thứ đã yên tĩnh hơn.

Tuấn Kiệt kéo sát Linh Phi về phía mình.

- Nay em có thật sự thích anh không vậy?

Linh Phi nhìn Tuấn Kiệt thắc mắc.

- Em không chủ động thể hiện tình cảm gì với anh cả.

Tuấn Kiệt trong câu nói có ý trách móc.

- Vậy phải như thế nào mới được?

- Hôn anh đi!

Tuấn Kiệt không ngại ngần bày tỏ ý muốn. Linh Phi không ngờ anh cũng có mặt trẻ con này. Cô hôn vội má anh.

- Không được, phải hôn môi chứ.

Anh liên tục đưa tay chỉ vào môi mình.

Linh Phi hết sức kiên nhẫn trước chiêu trò đòi hỏi của Tuấn Kiệt. Cô lại hôn nhẹ vào môi anh. Chớp lấy cơ hội, anh nhanh chóng ôm sát eo Linh Phi. Một tay luồn vào sau gáy cô kéo về phía mình, hôn đắm đuối. Chỉ có thể này anh mới cảm thấy được đền bù xứng đáng.

Hiếu Tùng ngồi trong phòng ngủ của Thảo Ninh, mượn một vài cuốn sách để đọc trong khi cô dọn dẹp.

Điện thoại của Thảo Ninh có tin nhắn, là An Nhiên gửi ảnh cậu con trai đang tập đi cho Thảo Ninh xem, cô rất thích thú vì đứa bé đáng yêu vô cùng.

Hiếu Tùng ngồi bên cạnh thở dài:

- Cứ xem ảnh con nhà người khác, sao không tự mình có lấy một đứa nhỉ?

- Ý anh là gì vậy chứ?

Thảo Ninh nhìn anh một cách dè dặt, từ từ đứng dậy.

Hiếu Tùng nhanh tay kéo cô xuống giường. Tay chân cô quẫy đạp liên tục, khiến anh ngã xuống đất.

- Anh thua rồi, không đùa nữa, sẽ bị em đánh chết mất. Anh sẽ cố gắng giữ thân, không quyến rũ em thêm nữa. Anh biết em bị hấp dẫn bởi sự phong độ, đẹp trai của anh, nhưng chúng ta cứ từ từ thôi. Đừng có đốt cháy giai đoạn, anh tiếp nhận không kịp đâu. - Hiếu Tùng cười nham hiểm.

Nghe vậy Thảo Ninh liền đứng dậy đẩy anh ra ngoài:

- Để em không bị mang danh kẻ háo sắc, anh mau ra ngoài sofa ngủ đi.

Thảo Ninh đóng chặt cửa, mặc cho Hiếu Tùng gọi liên tục. Cô cười hả hê, thả mình xuống chiếc giường êm ái.

Một người đàn ông vừa bước ra khỏi công ty, anh ta cô đơn nhìn lên bầu trời đêm thâm nghĩ:

"Trời hôm nay thật đẹp. Nhưng trời quang đãng thế này là dấu hiệu của những bão dông đang đến. Khi đang hạnh phúc, người ta sẽ mất cảnh giác. Đó chính là thời điểm thích hợp để ra đòn chí mạng."

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nụ Hôn Dưới Trời Pháo Bông

Đám tang Khải Chi được lặng lẽ tổ chức ở quê nhà, Hiếu Tùng và Thảo Ninh âm thầm đến viếng. Không gian lạnh lẽo, chỉ số ít những người thân thiết đến tiễn đưa cô. Khải Chi thực sự không có nhiều bạn trong giới giải trí. Giờ cô nằm đó, dưới nền đất lạnh khiến người ta xót xa về khoảng thời gian huy hoàng cô từng có. Trẻ trung, xinh đẹp, kiêu hãnh và được bao nhiêu người theo đuổi. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ.

Người ta rất khó giữ mình trước sự mê hoặc của ánh hào quang. Nếu không đủ can đảm sẽ dễ đánh mất bản thân.

Sau cái chết của Khải Chi, Lam Tinh gặp cú sốc tinh thần lớn, cô xin nghỉ việc và ngừng liên lạc với tất cả vì muốn tìm cho mình khoảng thời gian yên ổn. Những gì mà cô đã trải qua khác xa với những gì cô theo đuổi. Có lẽ cần một thời gian nữa cô mới có thể bình tâm trở lại.

Scandal của Khải Chi chưa dừng lại ở đó khi một tờ báo giải trí đã đăng lên bản hợp đồng địa ngục của cô với công ty của mình. Trong đó có những điều khoản vô lý tới mức bất thường. Khải Chi phải nộp % thu nhập của mình cho công ty, và một điều khoản ngầm nữa là sẽ thực hiện những cuộc gặp gỡ theo yêu cầu. Bản hợp đồng này đã được người ta phát hiện khi cảnh sát đến khám nhà cô.

Mọi người vỡ lẽ, Khải Chi hóa ra cũng chỉ là một nạn nhân tội nghiệp bị lợi dụng vì mong muốn nổi tiếng. Công chúng vội chĩa búa rìu về phía cô, mà không biết cô còn bị chi phối bởi một thế lực phía sau.

Nhiều người tiếc nuối vì lẽ ra cô đã có một tương lai tốt hơn nếu không vướng vào con đường lăm thị phi này. Nhưng mọi thứ không thể thay đổi được nữa, Khải Chi đã chẳng thể làm lại từ đầu.

Khải Chi đã phải trốn mình quá kỹ sau vỏ bọc, sau lớp mặt nạ để có thể tồn tại trong một thế giới cạnh tranh tàn nhẫn. Có lẽ khi còn sống cô cũng chẳng dễ dàng gì. Có những nỗi khổ mà không thể giải bày cùng ai, đã rơi nước mắt, đã tủi hờn nhưng phải im lặng để rồi chọn cái chết để thoát khỏi tất cả.

Buổi concert của Winter đã phải dời lại vì scandal của Khải Chi. JND không muốn tổ chức một concert hoành tráng sau một sự việc đau lòng như vậy, hơn nữa Winter và Khải Chi còn từng hợp tác chung một bộ phim và các chương trình. Giữa họ còn có tình đồng nghiệp.

Đồng Vỹ cho người giám sát mọi việc chặt chẽ hơn, vì anh ta tin rằng càng đến ngày quan trọng thì kẻ phá hoại sẽ làm nhiều điều khó lường hơn. Những việc trước đây chỉ là hấn cố tình rung cây dọa khỉ, còn nếu hấn thật sự ra tay e rằng Winter không đơn giản chỉ bị thương ở chân.

Nam Phong hạn chế xuất hiện ở công ty và khoảng thời gian này mọi chuyện với Winter cũng không hề xảy ra điều gì bất thường. Dù không muốn nghi ngờ nhưng mọi chuyện dường như có gì đó trùng hợp kỳ lạ.

Linh Phi thông báo cho Thảo Ninh rằng cô đang hẹn hò với Tuấn Kiệt và muốn có một bữa ăn ra mắt. Thảo Ninh không khỏi ngạc nhiên vì mọi

chuyện quá bất ngờ. Nhưng ngẫm lại thì giữa họ đã có một mối liên hệ từ khá lâu, có lẽ từ cái ngày Linh Phi hỏi cô về Tuấn Kiệt và sau đó giúp anh ta trong scandal của Mimi.

Hai con người này quả thật rất hợp nhau. Họ đều thông minh, cá tính và thẳng thắn. Nếu không phải Tuấn Kiệt thì chẳng biết ai mới có thể chinh phục bản lĩnh của Linh Phi..

Tối thứ bảy, Hiếu Tùng mặc lên mình bộ suit thật đẹp đến đón Thảo Ninh. Anh sẽ cùng cô đến gặp Tuấn Kiệt và Linh Phi theo lời mời ăn tối của họ.

Thảo Ninh cũng chọn cho mình một bộ đồ thật ưng ý. Khi cô vừa bước ra, Hiếu Tùng đã phải định thần trong giây lát vì cô trở nên quá xinh đẹp. Hoàn toàn không phải là một Thảo Ninh đáng yêu, năng động mà đã trở thành quý cô quyền rũ. Mái tóc xõa, gọn nhẹ, đôi môi đỏ mọng cùng bộ váy ôm sát, hở vai trần.

- Sao em có thể giấu kín sự quyền rũ của mình lâu đến thế cơ chứ?

Thảo Ninh vén nhẹ một lọn tóc, tự tin trả lời:

- Chẳng phải không cần thể hiện thì cũng đã đủ sức mê hoặc anh rồi sao?

Quả đúng như Thảo Ninh nói, anh đã bị thu hút bởi sự giản dị, đáng yêu và sự quan tâm cô dành cho anh, hoàn toàn không vì nhan sắc khuynh đảo. Nhưng Thảo Ninh trước mắt anh lúc này quả thật rất hoàn hảo.

Hương nước hoa nhẹ nhàng của Thảo Ninh trong xe làm Hiếu Tùng hồi hộp. Hôm nay anh cầm lái, muốn tự mình đưa Thảo Ninh đi gặp bạn bè như những cặp đôi khác. Hiếu Tùng vừa lái xe, vừa quay sang Thảo Ninh nhắc nhở:

- Hứa là chỉ được xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ thế này thôi đó. Anh sợ người khác nếu nhìn thấy em đều yêu thích em mất. Anh muốn ích kỷ giữ riêng cho mình.

Thảo Ninh bật cười, vờ ngoan ngoãn gật đầu.

Linh Phi từ trong căn hộ của Tuấn Kiệt nghe có người bấm chuông, liền nhanh chóng ra mở cửa, chắc chắn rằng Thảo Ninh đã đến. Cô ra hiệu cho Tuấn Kiệt dọn đồ ăn ra bàn.

Linh Phi vừa mở cửa khuôn mặt liền biến sắc, giọng điệu trách móc:

- Chỉ là một bữa ăn thân mật thôi, hai người giống đi dự thảm đỏ quá!

Tuấn Kiệt thấy Linh Phi cứ đứng mãi ở cửa, anh đến khoác vai cô:

- Sao không mời bạn em vào nhà đi?

Nhưng khi nhìn thấy Hiếu Tùng và Thảo Ninh, anh liền hiểu cảm giác của Linh Phi.

Bàn ăn được dọn những món ăn ngon do chính Tuấn Kiệt nấu. Linh Phi vẫn còn ảm ức nhìn Thảo Ninh, còn cô thì vờ như vô tội.

- Nào hai người mau tuyên bố lý do đi chứ?

- Chúng tôi thân mật lắm rồi không cần tuyên bố lý do nữa.

Tuấn Kiệt đưa tay choàng vai Linh Phi vô cùng tự nhiên. Cô đưa tay huých mạnh anh:

- Khi nào chứ?

Cả Thảo Ninh và Hiếu Tùng đều bật cười.

- Mà khoan. Không phải là hai người cũng...?

Tuấn Kiệt nhìn họ tra xét. Hiếu Tùng gật đầu:

- Tôi đã tỏ tình với Thảo Ninh và cả hai đã hẹn hò được một thời gian.

- Tôi đoán fan hâm mộ nữ của anh sẽ phát điên lên khi biết tin này đó. Họ sẽ khóc cạn nước mắt, sau đó tìm cách để thủ tiêu Thảo Ninh để cứu thần tượng của mình khỏi lưới tình.

Thảo Ninh thấy rùng mình khi nghe Tuấn Kiệt diễn tả. Anh quay sang nói nhỏ với Linh Phi:

- Có nên dùng tin này để viết báo không nhỉ? Sẽ là tin đình nhất!

- Nếu cậu dám mình sẽ giết chết cậu! - Thảo Ninh nhìn Linh Phi đe dọa.

- Vậy còn phải xem hai người đối xử với mình ra sao. Mà nếu đúng ra cậu cũng nên tổ chức một bữa ra mắt đi chứ. - Linh Phi bắt bẻ.

- Đợi sau buổi concert được không? Sẽ mời hai người một bữa.

Hiếu Tùng ngó ý. Linh Phi và Tuấn Kiệt đều gật đầu đồng ý.

Bốn người cùng nhau trò chuyện rất vui vẻ. Từ những người xa lạ, thành phố này đã gắn kết họ lại với nhau bằng những sợi dây tình cảm đặc biệt và tạo nên cho họ những tình cảm đáng trân trọng.

Sau bữa ăn, Hiếu Tùng muốn đưa Thảo Ninh đến một nơi đặc biệt. Xe rời xa thành phố, vòng lên núi. Buổi tối này cho họ cảm giác được hẹn hò thật sự. Không bị xen ngang bởi công việc và không bị cảm giác phải che giấu mọi người chi phối.

Hiếu Tùng luôn muốn có thể tự tin nắm tay Thảo Ninh đi ngoài phố như bao cặp đôi khác. Muốn đưa cô đến những nơi thật đẹp để lưu giữ kỷ niệm khi họ còn trẻ nhưng tất cả đều không thể thực hiện được vì anh là một người nổi tiếng. Anh chỉ có thể tận dụng mọi giây phút ở bên nhau để tạo nên điều ý nghĩa cho cô.

Trên đỉnh núi ban đêm gió lùa lạnh mát. Đây là địa điểm Hiếu Tùng từng cùng những người bạn khi còn là thực tập sinh đến để ngắm pháo hoa những dịp giao thừa. Cùng đón những năm mới xa gia đình.

Ra khỏi xe Thảo Ninh vô thức bước về phía trước, đôi mắt cô bị vẻ diễm lệ phía xa mê hoặc, miệng không ngừng xuýt xoa. Từ vị trí này này có thể bao quát toàn bộ thành phố đang lấp lánh với những ánh điện rực rỡ.

- Anh biết em sẽ thích mà!

Hiếu Tùng bước lại gần vòng tay ôm Thảo Ninh từ đằng sau. Anh mở rộng cánh áo của mình để trùm lấy cánh tay đang se lạnh của cô.

Anh nghiêng nhẹ đầu chạm vào mái tóc cô, cảm giác mới dễ chịu làm sao. Những lúc thế này anh chỉ ước thời gian ngừng lại.

Phía trước mắt họ một thành phố bao la chìm trong đêm với ngàn ánh đèn, mỗi đêm khoác lên mình bộ váy áo kiêu sa, dưới màn đêm huyền ảo trở nên đẹp lung linh. Một thành phố hàng ngày họ sống trong đó, có đủ sự ồn ào, ngọt ngào, vội vã. Nhưng ở một góc khác và vào một thời điểm khác nó lại đẹp đến nao lòng.

Cũng giống như cách chúng ta đánh giá ai đó, nếu chỉ xét ở một góc độ thì vẫn sẽ là thiếu sót. Muốn hiểu bất kỳ ai hay việc gì đều phải có cái nhìn nhiều chiều. Vì biết đâu những điều tốt đẹp nhất luôn xuất hiện ở những góc mà chúng ta không ngờ đến.

Hiếu Tùng khoác áo của mình cho Thảo Ninh. Anh quay lại cốp xe, mang một tấm thảm rộng trải xuống nền cỏ, hình như anh đã có chuẩn bị cho lần hẹn hò này từ trước.

Anh mang theo một chiếc chăn nhỏ để Thảo Ninh có thể che chân cho bớt lạnh. Sự chu đáo này làm Thảo Ninh phải khen ngợi:

- Anh hiểu tâm ý phụ nữ quá nhỉ?

Hiếu Tùng thản nhiên trả lời:

- Anh không hiểu về phụ nữ lắm đâu. Anh chỉ hiểu mình em thôi.

Anh ôm đàn guitar, ngồi bên cạnh cô.

- Anh định hát cho em nghe sao? Ngày hôm nay sao trở nên đặc biệt quá vậy?

- Chỉ cần được ở bên em mỗi ngày đều trở nên đặc biệt.

Hiếu Tùng càng lúc càng dẻo miệng, biết nói những câu lấy lòng Thảo Ninh khiến cô cười mãi.

Gió đêm nhẹ nhẹ len qua những tán cây rì rào trên núi khiến âm thanh từ tiếng đàn của Hiếu Tùng trở nên hay vô cùng. Tiếng đàn mang những âm thanh mới lạ dần trở nên quen thuộc. Thảo Ninh chợt nhận ra, đây chính ca khúc đã bị lấy mất một cách bí ẩn.

Anh hát những câu hát ngọt ngào hết như lời tỏ tình, như tâm ý anh dành cho cô. Lúc này cô mới hiểu rằng thì ra ca khúc đó ngay từ đầu anh đã muốn dành tặng cho cô.

Anh là Winter, là thần tượng của biết bao cô gái, là ngôi sao kiêu hãnh trên sân khấu với tiếng hò reo của người hâm mộ. Nhưng lúc này đây, anh chỉ hát cho mình cô nghe, lời thủ thỉ, dịu dàng.

“...Anh yêu em đơn giản chỉ vì em là cô gái đặc biệt nhất trong trái tim anh...”

Kết thúc bài hát, đặt guitar xuống, anh đến đốt hai cây pháo bông mà anh đã chuẩn bị từ ban nãy rồi mau chóng chạy đến ngồi cạnh Thảo Ninh.

Sau hai tiếng “phụt” liên tiếp hai cây pháo bông bắn lên trời, tạo nên khung cảnh vô cùng đẹp mắt. Thảo Ninh thích thú vỗ tay. Pháo bông tạo ra nhiều vòng rực rỡ trên nền trời đen.

Đêm tối vốn dĩ không đáng sợ như chúng ta thường nghĩ. Có nhiều thứ dưới màn đêm vẻ đẹp thật sự mới được bộc lộ. Cũng như phải đợi đêm xuống những vòng hoa ánh sáng của pháo bông mới trọn vẹn.

Pháo bông tuy chỉ bùng sáng trong giây lát nhưng cũng đủ ghi dấu sâu sắc trong lòng người nhìn ngắm.

Trong giây lát, đôi mắt Thảo Ninh mơ màng dưới ánh sáng của pháo bông, Hiếu Tùng không thể bỏ lỡ khoảnh khắc này, anh đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm.

Nụ hôn ngọt ngào và phút giây tuyệt đẹp này sẽ mãi in sâu đậm trong lòng cả hai. Khoảnh khắc đẹp nhất, họ đã có nụ hôn dưới trời pháo bông đang rực sáng.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hạnh Phúc Chỉ Là Phút Giây Ngắn Ngủ

Mẹ và hai chị gái của Hiếu Tùng đã được đón lên thành phố để có mặt trong liveshow của anh.

Hiếu Anh nhìn cách quan tâm lẫn nhau của em trai và Thảo Ninh khiến cô thêm chắc chắn về suy đoán của mình. Từ lúc Thảo Ninh về quê tìm Hiếu Tùng cô đã luôn thấy giữa họ rất thân thiết. Không đơn giản chỉ là quan hệ giữa quản lý và nghệ sĩ.

- Hai em đến khi nào mới nói cho mọi người biết về mối quan hệ của mình vậy?

Hiếu Tùng chột dạ. Ánh mắt thành thật với chị gái đã thú nhận tất cả.

- Bọn em định một thời gian nữa sẽ báo cho mọi người.

Hiếu Anh không ngờ chỉ một câu khơi mào em trai đã dễ dàng thú thật mọi chuyện như vậy. Quả thật con người có ba thứ không thể giấu giếm được đó là ho khan, say rượu và yêu một ai đó.

Mẹ Hiếu Tùng nắm lấy tay Thảo Ninh, nhìn cô bằng ánh mắt đầy yêu thương:

- Cảm ơn cháu vì đã vì đã dành tình cảm tốt đẹp cho Hiếu Tùng, hai đứa hãy luôn bên cạnh nhau nhé.

Thảo Ninh cũng nắm chặt đôi bàn tay của bác, cảm thấy xúc động.

Một cuộc gặp mặt những người thân yêu nhất, đây chính là món quà quý giá với Hiếu Tùng trước sự kiện quan trọng trong cuộc đời anh.

Đưa Thảo Ninh về, anh tặng cô một chiếc hộp quà lớn, được gói khéo léo.

- Đợi anh đi khỏi rồi hãy mở ra.

Anh kéo cô lại gần, ôm chặt và đặt một nụ hôn trên trán cô trước khi rời đi. Càng gần cô, anh lại không hề muốn xa cô một chút nào, chỉ mong thời gian trở nên dài vô tận.

Món quà bên trong chiếc hộp là bộ váy màu hồng được may rất tinh tế cùng một tấm thiệp xinh xắn.

“Thảo Ninh à, Đây không phải là lần đầu anh tặng quà cho em nhưng là lần đầu tiên kể từ khi chúng ta yêu nhau. Anh chưa từng nghĩ lựa một chiếc váy cho người yêu mình lại thú vị đến vậy, anh đã chọn bộ váy mà ngay khi nhìn thấy nó anh đã ngay lập tức nghĩ đến nụ cười thật đẹp của em.

Hãy mặc nó vào đêm concert của anh nhé! Anh muốn được nhìn thấy cô gái của anh sẽ trở thành người đẹp nhất, người anh luôn hướng mắt về.

Yêu em.

Nguyễn Đông Hiếu Tùng”

Thảo Ninh cảm động, không phải vì chiếc váy đẹp mà vì Hiếu Tùng đã đặt hết tâm ý nghĩ đến cô.

Cô lên sân thượng ngắm bầu trời đêm thật yên tĩnh, quang đãng. Mọi thứ diễn ra quá êm xuôi lại khiến cô lo lắng vì trước khi bão tố ập đến bầu trời thường rất đẹp.

Hiếu Tùng đang xem lại những tấm ảnh ít ỏi từng chụp chung với Thảo Ninh, và những tấm ảnh anh lén chụp cô. Anh khẽ cười. Lẽ nào đó chính là tình yêu thực sự khiến trái tim nguội lạnh của anh có thể ấm áp trở lại, ác mộng đã không còn tìm đến anh. Dù anh biết vẫn sẽ không thể quên những chuyện trong quá khứ nhưng được yêu đã khiến anh đủ can đảm để đối mặt với những bất trắc sẽ xảy ra.

Thảo Ninh mặc chiếc váy được tặng, thấy mình trở nên thật xinh đẹp. Đưa tay chạm vào sợi dây chuyền ngôi sao xanh lấp lánh trên cổ, cô tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Thảo Ninh xuất hiện ở phòng chờ với vẻ ngoài lộng lẫy còn hơn những gì mà Hiếu Tùng mong đợi.

Anh bước đến gần cô, cười mãn nguyện hết như anh đang chiêm ngưỡng tác phẩm của mình. Anh dang rộng hai tay ôm cô vào lòng. Thảo Ninh dựa vào anh, tay vỗ nhẹ lưng anh:

- Hôm nay hãy thật tỏa sáng nhé!

Cô kéo bàn tay anh, vẽ vào lòng bàn tay hình cỏ bốn lá, và gập tay anh lại, mong muốn đem đến may mắn cho anh. Như có người tiếp thêm động lực, toàn bộ nhiệt huyết bao lâu nay trong anh đang như một dòng chảy mạnh mẽ chỉ chờ để bùng nổ.

Sân khấu hoành tráng của Winter's concert lấy màu xanh bạc làm chủ đạo. Đó là màu của mùa đông tuy giá lạnh nhưng rất đẹp, là sự mạnh mẽ và những khát vọng.

Fandom SNOW của Winter đã đến từ rất sớm, họ đã chờ đợi rất lâu để đến thời khắc đặc biệt này. Họ mặc màu áo xanh bạc lấp lánh khán đài, trên tay cột dải ruy băng xanh bạc có in tên anh và tên fandom. Những người trẻ này họ thật sự xem Winter là một điều đặc biệt cho tuổi trẻ rồi sẽ đi qua của họ.

Chẳng ai biết được trường thành sẽ khiến người ta phải thay đổi ra sao, vậy thì hãy cứ để tuổi thanh xuân của hôm nay được phép tự do.

Thảo Ninh như thấy chính mình trong đám đông người trẻ. Cho dù hôm nay nhiều bộn bề và thực tế đã làm cái nhìn của cô trở nên khô khan nhưng những ký ức về ngày thanh xuân đã qua luôn tồn tại ở một góc nhỏ trong tim. Nó như một cơn gió nhẹ thổi mát những ngọt ngào và cô sẽ mỉm cười bước về phía trước.

Mẹ và các chị của Hiếu Tùng ngồi ở một góc khán đài trên cao để có thể ngắm toàn bộ sân khấu ước mơ của anh bằng ánh mắt đầy tự hào. Thảo Ninh ngồi cạnh mẹ anh, hôm nay cô cũng sẽ là một khán giả, một người chứng kiến thành quả không chỉ của riêng anh mà còn là quá trình cố gắng và hy vọng của cô. Lòng cô cũng thấy đầy rạo rức.

Toàn bộ đèn sân khấu đã tắt, một biển màu xanh bạc huyền ảo từ lightstick của SNOW xuất hiện, trải rộng khắp, ấn tượng như hàng ngàn ngôi sao xanh lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Giọng nói của anh từ từ vang lên:

“Mẹ sinh tôi ra vào một ngày lạnh giá nhất của mùa đông, không có tuyết rơi nhưng cái giá lạnh đó thấu tận tim gan. Mẹ nói tiếng khóc của tôi như đã xua tan đi cái giá lạnh u ám mùa đông ấy. Ra đời trong thời gian khắc nghiệt nên cha tôi luôn tin rằng lớn lên tôi sẽ sống thật mạnh mẽ. Cũng bởi niềm tin đó đã thôi thúc tôi không ngừng nỗ lực cho một giấc mơ lớn lao. Và ngày hôm nay nó đã trở thành sự thật...”

Những hình ảnh lúc nhỏ của anh hiện lên trên màn ảnh. Trong những bức ảnh đó, cha anh vẫn còn bế anh trên tay với ánh mắt tràn yêu thương.

Mẹ Hiếu Tùng ngồi bên cạnh, mắt rưng rưng. Thảo Ninh đưa tay nắm lấy đôi tay gầy guộc của bác. Cô chợt hiểu ra một điều, không ai hạnh phúc hơn cha mẹ khi nhìn thấy con cái mình đạt được mơ ước.

Rồi một ngày chúng ta sẽ nhận ra thế giới bao la bên ngoài kia không đâu bằng mái ấm bé nhỏ nơi luôn tràn ngập tình yêu thương, lúc nào cũng chờ chúng ta quay về.

Những vết chân chim trên đôi mắt cha mẹ và những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua không chỉ ghi dấu thời gian, mà còn chứa cả tình thương và những lo lắng chất chứa in hằn theo năm tháng chúng ta lớn lên.

Chính nhờ cuộc đời không đẹp đã dạy cho chúng ta hiểu thế nào là giá trị của những hạnh phúc bé nhỏ.

Màn hình vẫn tiếp tục chạy những hình ảnh cho tới khi Hiếu Tùng trở thành thực tập sinh. Những tháng ngày luyện tập ròng rã, gian nan và khốc liệt nhưng đôi mắt của anh vẫn sáng rõ quyết tâm. Đó chỉ là một góc nhỏ trong tất cả những vất vả trên hành trình mà anh đã trải qua, vì có lẽ không ai có thể hiểu hết.

Sau tất cả những cố gắng đó, hôm nay sân khấu này chính là món quà xứng đáng cho anh.

Màn hình dần khép lại với câu nói của anh:

“Tôi đã từng nhiều lần tự hỏi, liệu rằng con đường mình đang đi rồi sẽ dẫn đến đâu, nhưng cho dù con đường ấy có lắm chông gai thì bản thân tôi sẽ không bao giờ hối hận. Tôi sẽ sống hết mình cho đam mê và tuổi trẻ, để về sau nhìn lại chặng đường mà mình đã đi qua, tôi có thể tự hào nói rằng, à thì ra tuổi trẻ của mình tuyệt đến thế.”

Màn hình vụt tắt, một màn pháo rực sáng. Phía giữa sân khấu Hiếu Tùng xuất hiện, người ta thấy anh đặt một tay lên tim và ngược nhìn lên bầu trời như một ám hiệu. Đó là lời nhắn gửi của anh đến hai con người đặc biệt trong cuộc đời anh. Anh tin cha anh và Hạ Lan đang nhìn anh từ phương xa nào đó.

Ngay sau đó cùng với cây guitar điện hát vang ca khúc Hành trình của giấc mơ. Cả sân vận động đều cuồng nhiệt hát theo. Họ reo lớn tên Winter, nó như một câu thần chú khiến mọi thứ với họ trở nên tuyệt vời hơn.

Tiếp theo những ca khúc sôi động là lời hát ý nghĩa trong ca khúc Tuổi thanh xuân của mẹ. Ca khúc anh dành tặng riêng cho mẹ mình.

“...Chẳng ai biết mẹ chúng ta từng là một cô gái đẹp dịu dàng với nụ cười thanh xuân... Mẹ đã dành cả tuổi xuân ấy bằng tình yêu dành cho con chẳng hề tiếc nuối...

...Bao năm tháng trôi qua con chợt nhìn lại, nét phong sương bạc trên mái đầu theo thời gian con lớn khôn...

...Thế giới ngoài kia bao sóng gió, nhưng về bên mẹ thật yên bình...

...Vũ trụ này kỳ quan tuyệt vời nhất chính là trái tim của mẹ...

...Cảm ơn người vì đã là mẹ của con.”

Lời của ca khúc đã khiến người nghe thổn thức. Trong cuộc đời này tình yêu của mẹ vẫn không gì có thể thay thế được, một tình yêu chỉ cần cho đi không cần nhận lại.

Ca khúc kết thúc với tiếng vỗ tay giòn giã. Nhiều bạn trẻ đã khóc vì xúc động. Thời gian thực sự rất tàn nhẫn, nó sẽ rồi cướp đi tất cả những người yêu thương bên cạnh chúng ta. Nếu không trân trọng thì rồi một ngày chỉ còn lại hối tiếc.

Hiếu Tùng cùng mọi người đi qua tất thảy những cảm xúc, sôi nổi, nhiệt huyết, ngọt ngào và cả sự sâu lắng. Tất cả mọi thứ hòa quyện rất tự nhiên, đó cũng như là những thăng trầm, những vui buồn mà anh đã từng trải qua.

Tiếng reo hò của người hâm mộ, họ gọi tên Winter không ngớt. Anh dừng lại sau những ca khúc, dang rộng đôi tay, nhắm mắt lại như đang bay. Anh đang muốn lưu giữ lại giây phút này mãi mãi, mọi việc đang diễn ra hết như một giấc mơ.

Một lần đứng dưới ánh hào quang rực rỡ này, dù cơ thể mệt rã rời nhưng trái tim lại nồng cháy niềm hạnh phúc. Đã từng rơi nước mắt, đã từng đau đớn và tuổi trẻ đã phải trả giá quá nhiều để có thể đứng trên sân khấu này. Anh như đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp, anh muốn ôm tất cả, muốn níu tất cả thật lâu.

Ca khúc Tình đầu chỉ dành cho em cũng đã được anh hát lại. Nó làm rung động trái tim những thiếu nữ, giai điệu như dành tặng riêng cho họ. Lời ca thật buồn, nó gợi nhớ đến bộ phim Anh không thể giữ lại tuổi trẻ của chúng ta và nhắc nhớ đến Khải Chi, cô đã chết trong thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ. Cả sân khấu như có một khoảng lặng sâu thẳm.

Khi ca khúc lên cao trào, màn hình phía sau lưng bắt đầu chạy một đoạn hình. Ở đó biển xanh, trời xanh, một cô gái xinh đẹp, vẻ đẹp mong manh với nụ cười trong veo. Mái tóc cô bay bay theo làn gió biển, cô mặc chiếc váy trắng, đưa tay hướng về máy quay. Một bàn tay đưa ra nắm lấy tay cô.

Thảo Ninh giật mình nhận ra bàn tay đó là của Hiếu Tùng và đây cũng không phải là hình ảnh trong MV từng quay. Hình ảnh ở đây chất lượng thấp hơn hẳn. Thảo Ninh linh tính có điều gì bất ổn.

Hiếu Tùng vẫn say sưa hát cho đến khi bất chợt anh nghe tiếng nói:

“Hiếu Tùng em yêu anh!”

Anh quay lại màn hình phía sau, nó dừng ngay đôi mắt buồn cô ấy nhìn anh. Khuôn mặt anh chấn động, và tiếng hát đã chẳng còn rõ ràng, tâm trí anh trở nên rối loạn. Anh ngã quy trên sân khấu. Nhưng rồi anh cố gắng đứng dậy trong tiếng vỗ tay, vì ai cũng nghĩ anh đang nhập tâm vào ca khúc và đang diễn rất đạt.

Cơ thể anh đang đứng đây, tỏa sáng trước bao người, nhưng tâm trí anh đã không còn tỉnh táo nữa. Đôi mắt anh nhòe đi trước biển ánh sáng xanh bạc.

Thảo Ninh vội rời khỏi hàng ghế khán giả, cô nơm nớp lo sợ. Cô cảm giác rõ ràng cô gái trong màn chính là Hạ Lan. Chỉ có thể là cô ấy mới khiến Hiếu Tùng không thể kiểm soát được cảm xúc như vậy.

Ca khúc đã khép lại buổi concert trong mơ của anh bằng một ác mộng anh đã cố kìm nén trong lòng. Sóng gió của anh lúc này mới thực sự bắt đầu, một cái kết không trọn vẹn cho những gì anh từng hy vọng.

Khán giả, fan hâm mộ đã rời buổi concert với nhiều dư âm và hình ảnh thật đẹp. Nhưng người ở lại sẽ đối mặt với bao bộn bề.

Đồng Vỹ cảm giác như vừa bị một kẻ nào đó chơi xỏ. Lần này anh đã có thể khẳng định chắc chắn hẳn ta là người của JND mới nắm rõ hệ thống chương trình. Hẳn ta rõ ràng đang cố tình khinh thường anh và cả JND này. Dù mục đích hẳn là gì, nhất định anh sẽ không để yên.

Hiếu Tùng đã ngất ngay khi bước vào trong hậu trường.

Một kẻ vừa đi khỏi buổi concert. Trong một góc khuất, anh ta nhả những làn khói trắng, cay đắng một mình. Nụ cười của cô ấy đã làm tan nát trái tim anh ta, nụ cười ấy từng khiến anh ta nguyện đánh đổi cả đời để bảo vệ.

Cô ấy đã từng rất muốn được một lần nhìn thấy Hiếu Tùng tỏa sáng như ngày hôm nay. Nhưng đã mãi chẳng có cơ hội.

Anh ta rơi nước mắt, sau bao năm đã cố gắng gói ghém nỗi đau, giấu sâu trong lòng, hôm nay tất cả trào dâng. Anh ta nhìn thấy chiếc xe cấp cứu đưa người mà anh căm ghét đi, quản lý của kẻ đó đã thay thế vị trí của Hạ Lan một cách thật ngốc nghếch. Cô ta cũng như Hạ Lan trước kia, đều là những phụ nữ yếu đuối, dành tình yêu cho một kẻ không xứng đáng.

Vùi điều thuốc xuống đất, bóng dáng cô độc bước đi. Anh ta sẽ chưa dừng lại cho đến khi Hiếu Tùng trả giá đủ cho những gì đã gây ra.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hạnh Phúc Mà Cô Ấy Đã Dùng Cả Tuổi Thanh Xuân Để Gìn Giữ

- Hiếu Tùng, mau đến đây ngắm hoa đi!

Hạ Lan dịu dàng vẫy tay với anh. Họ cùng đi bộ trên con đường rợp sắc hoa đèn lồng vàng.

Cơn mưa rào chợt đến, họ chạy vội lên chiếc xe buýt, phủi vội những hạt mưa dính trên tóc nhau. Hạ Lan đưa tay tinh nghịch vẽ những vòng tròn lên cửa sổ đầy hơi nước.

Hạ Lan chợt nghĩ tình yêu thật giống những cơn mưa. Vội vàng đến và ra đi không hẹn trước. Không thể nào nắm lấy những cơn mưa, nó cứ như thể trôi qua tay, cũng như tình yêu sẽ khiến lòng người nuối tiếc.

Những ngày gần đây, người từ công ty JND liên tục đến tìm Hiếu Tùng sau khi vô tình xem phần biểu diễn của anh ở một cuộc thi dành cho sinh viên. Họ đã đề nghị anh đến thử giọng nhưng anh lờ đi, vì anh chỉ muốn tập trung vào việc học của mình.

Kéo tay anh ra sau sân vận động của trường, Hạ Lan có vẻ rất giận:

- Sao anh không nói cho em biết những người từ JND đến tìm anh?

- Anh cảm thấy chuyện này không quan trọng.

- Đừng bỏ qua cơ hội quý giá này. Anh không hề nhận ra mình vốn dĩ đã là một người rất đặc biệt, hãy để tài năng của anh được bộc lộ. Biết đâu đó mới chính là con đường mà cuộc đời đã chọn cho anh. Em sẽ ủng hộ anh. Em muốn được một lần nhìn thấy anh tỏa sáng.

Hiếu Tùng đã từng dẫn đo rất nhiều, nhưng vì sự động viên và hy vọng của Hạ Lan, anh sẽ thử thách bản thân một lần. Biết đâu nó đúng như lời cô nói, đó mới chính là con đường anh nên đi.

Hiếu Tùng đã dễ dàng vượt qua buổi thử giọng ở JND. Người chọn anh ngày hôm đó chính là Đồng Vỹ, anh ta có một linh cảm rằng chàng trai này rồi sẽ trở thành vật báu của JND, sẽ thành ngôi sao hàng đầu.

Nhận được kết quả lại khiến Hiếu Tùng cảm thấy khó xử, vì kể từ lúc này anh phải chuyển vào ký túc xá, chính thức bắt đầu cuộc sống của một thực tập sinh. Việc ra ngoài sẽ bị hạn chế. Sẽ không có nhiều cơ hội gặp Hạ Lan nữa.

Nhưng cô lại luôn lạc quan, và vững lòng tin rằng họ sẽ có thể cùng vượt qua quãng thời gian khó khăn đó.

Hạ Lan che chiếc ô đứng trước cổng ký túc xá đợi Hiếu Tùng. Anh đã trở thành thực tập sinh được vài tháng, số lần gặp nhau của họ dần ít hơn.

Xa Hiếu Tùng, cô chẳng còn thích những cơn mưa như ngày xưa, vì không có anh những chiều mưa trở nên u ám và buồn bã. Dạo gần đây, mỗi lần mưa cô lại thấy mệt mỏi hơn, chứng bệnh của cô đang tái phát, cô thường xuyên phải đem theo thuốc bên người.

Từ xa Hiếu Tùng thấy bóng dáng bé nhỏ của Hạ Lan, cô đứng dưới mưa, tay cầm chiếc ô, bóng dáng cô đơn khiến anh chạnh lòng. Anh chạy nhanh trong mưa để đến bên cạnh cô.

Mái tóc anh ướt nhẹp, Hạ Lan vội đưa chiếc ô về phía anh, giọng trách móc:

- Anh ướt cả rồi này!

Anh mỉm cười, vòng tay ôm chặt cô để vơi đi nỗi nhớ mong.

Mưa đã tạnh, họ cầm tay nhau chạy dưới những ngọn đèn đường vàng cho tận đến khuya rồi thả người ngồi dưới hè phố. Hạ Lan dựa vai Hiếu Tùng, họ cùng hàn huyên về những ngày trôi qua không được bên nhau.

Tuổi trẻ với họ rất đẹp, mỗi khoảnh khắc trôi qua họ đều trân trọng, nhưng có một nỗi lo lắng vô hình dường như lớn dần. Họ không chắc có cùng nhau đi đến cuối hạnh phúc hay không.

Quá trình đào tạo trong môi trường thực tập sinh của Hiếu Tùng đã bước vào giai đoạn khắc nghiệt. Những người luyện tập chung với anh phải cạnh tranh với nhau để giành vị trí duy nhất trở thành ca sĩ solo.

Ai cũng đều có thể mạnh, đều có quyết tâm mãnh liệt nhưng JND sẽ chỉ trao cơ hội cho người xuất sắc nhất.

Hiếu Tùng đã vui đến mức muốn hét lên khi nghe thông báo mình lọt vào top . JND đã cho những thực tập sinh xuất sắc này có cơ hội nghỉ ngơi ba ngày trước khi đợt tuyển chọn cuối cùng diễn ra.

Vừa nghe tin này, anh đã ngay lập tức thông báo cho Hạ Lan, anh muốn dành khoảng thời gian này cùng cô đến biển. Cô luôn muốn cùng anh

đến đó.

Hạ Lan dựa vào vai anh trên đoạn đường dài đến biển. Những ngày gần đây mỗi đêm cô đều ngủ rất ít. Giấc ngủ thường không trọn vẹn kèm những mộng mị. Cô cảm thấy rõ bệnh của mình càng lúc càng nặng hơn.

Vai Hiếu Tùng rất ấm và rộng. Không hiểu sao một suy nghĩ không tốt đẹp hiện lên trong đầu cô, liệu đây có phải chuyến đi cuối cùng của họ. Bất giác cô thấy buồn vô hạn, vì con đường để trở thành nghệ sĩ của anh dẫn đi đến đích nghĩa là thế giới của anh sẽ càng xa cô hơn. Cô thấy phía trước mình mờ mịt, bàn tay của cô đã không đủ sức giữ anh bên cạnh. Cô không đủ can đảm, đủ mạnh mẽ nuôi hy vọng cho tình yêu này đến mai sau. Nhưng cô sẽ ghi nhớ những phút giây này, từng chút, từng chút một.

Sau một chặng xe dài, họ đã đến biển. Họ lặng yên nắm tay nhau và nhìn về phía chân trời khi hoàng hôn buông xuống.

Những năm tháng ấy, Hiếu Tùng từng tin rằng anh có thể nắm tay đi cùng Hạ Lan mãi mãi...

Nắng rạng rỡ, biển xanh ngắt hòa màu trời và bãi cát vàng ấm nóng.

Hạ Lan mặc chiếc váy trắng chạy đùa trên bãi cát, cô cười rất tươi. Cô đưa chân đùa nghịch từng đợt sóng. Hiếu Tùng cầm chiếc máy quay ghi lại khoảnh khắc này.

Cô hướng tay về phía anh, và anh đưa tay mình nắm lấy đôi tay mềm mại ấy, gió thổi vờn qua mái đầu làm rối những lọn tóc. Hạ Lan dừng lại, nhìn về phía Hiếu Tùng, đôi mắt mang nặng ưu tư:

- Hiếu Tùng, em yêu anh!

Hiếu Tùng bất giác thẫn thờ trước câu nói này. Anh tắt máy quay.

- Hiếu Tùng à, nếu một ngày ước mơ đã thực hiện được, khi mọi ký ức đều đã trở thành quá khứ, liệu anh có nhớ đến ngày hôm nay, có nhớ về em nữa không?

Hạ Lan quay về phía biển, cô thực sự không dám đối diện với anh khi hỏi điều này. Trong lòng cô lúc này rất bất an.

Hiếu Tùng nắm tay cô, anh định nói với cô lòng mình nhưng cô đã ngăn lại:

- Đừng trả lời, Hiếu Tùng. Em chỉ có một mong muốn là được nhìn thấy anh tỏa sáng trên sân khấu một ngày không xa. Hứa với em sẽ thực hiện nó nhé.

Hạ Lan đưa ngón tay út giao kèo với Hiếu Tùng và anh đã đồng ý. Thực ra mơ ước của anh đơn giản chỉ là được hạnh phúc bên cô. Nhưng vì lời hứa này, anh tự nhủ sẽ phải cố gắng, anh sẽ tỏa sáng và để cô nhìn thấy.

Nhưng anh không biết rằng lời hứa đó mãi về sau vẫn khiến anh luôn day dứt.

Hiếu Tùng đã trở thành thực tập sinh cuối cùng được JND thông qua. Anh sẽ sớm được ra mắt với nghệ danh Winter.

Tin này nhất định anh phải thông báo với Hạ Lan đầu tiên. Chắc chắn cô sẽ rất vui. Nhưng nụ cười Hạ Lan đã vụt tắt khi cô buông điện thoại xuống, vậy là đã đến lúc cô nên để anh tự do đi trên con đường của mình. Cô sẽ không để anh vướng bận thêm nữa.

Thật trùng hợp khi tin vui này lại đến đúng vào ngày sinh nhật của Hiếu Tùng. Cô sẽ đến gặp anh đón sinh nhật lần cuối cùng anh, và rồi ra đi khỏi cuộc đời anh. Cô yêu anh rất nhiều, nhưng không thể ích kỷ giữ anh cho riêng mình, vì anh sẽ là người của công chúng. Người ta sẽ khó chấp nhận một nghệ sĩ có người yêu. Giữ bí mật chuyện tình cảm sẽ khiến đôi bên bị tổn thương.

Cô đã đấu tranh rất nhiều khi nghĩ đến quyết định này. Nhưng đó là cách tốt nhất cô có thể làm cho anh. Cô sẽ nhớ mãi những tháng ngày đã qua giữa họ vì đó là thời gian đẹp nhất.

Hiếu Tùng hứa là sẽ đến đón cô. Lòng cô háo hức muốn gặp anh, cho dù cô biết đây có thể sẽ là lần hẹn cuối. Cô vẫn muốn đến chờ anh như đã từng chờ anh trước đây.

Hiếu Tùng vừa ra khỏi ký túc xá, anh chỉnh trang lại bộ trang phục anh vô cùng vừa ý. Anh đi bộ đến trạm đợi xe buýt. Chưa đi được bao xa thì một chiếc xe sang trọng đỗ trước mặt anh, bên trong một cô gái đẩy cửa bước ra, cô ta đã ngà ngà say, cô ta dùng những lời lẽ nặng nề chỉ trích người bên trong xe. Đoán là một cặp tình nhân đang giận dỗi, Hiếu Tùng cố tình tránh đi.

Nhưng cô gái đó lại loạng choạng ngã vào người anh khi anh vừa bước tới. Trong cái giá lạnh của mùa đông mà cô ta chỉ mặc chiếc đầm ngắn, để lộ bờ vai, khuôn mặt trang điểm kỹ càng.

Hiếu Tùng lịch sự đỡ cô ta đứng dậy và toan bước đi tiếp nhưng cô ta đã ghì chặt lấy cổ anh cười bông đùa. Dường như là cố tình thử thách lòng kiên nhẫn của người trong xe.

- Đẹp trai quá! Lại còn thơm tho nữa chứ. Khác hẳn mùi vị đáng kinh tởm của những người đàn ông khác.

Cô ta dựa vào ngực anh nũng nịu. Anh bối rối thật sự không biết xử lý sao với tình huống này. Vì anh còn một cuộc hẹn rất quan trọng.

- Cô à, mau vào xe đi! Bên ngoài rất lạnh.

- Không những đẹp trai mà giọng nói của anh mới ấm làm sao. Tôi thích anh mất rồi.

Miệng cô ta khê cười rồi nhanh đến mức Hiếu Tùng không nhận ra cô ta ghì chặt lấy anh và hôn anh điên cuồng. Cô ta quá chủ động, mọi thứ diễn ra quá bất ngờ khiến Hiếu Tùng không kịp xử trí. Anh đẩy mạnh cô ta ra khỏi mình.

Trong giây lát, anh thấy một hình bóng bé nhỏ phía xa vừa bỏ chạy. Linh tính đó chính là Hạ Lan. Anh vùng đuổi theo, chỉ cầu mong sao cô không hiểu lầm chuyện vừa rồi.

Người trong xe không chịu nổi với trò dai dẳng của Khải Chi. Anh ta đóng cửa xe lại và chiếc xe lao vút đi trong đêm, bỏ mặc cô co ro trong giá lạnh và giọt nước mắt rơi cay đắng. Anh ta chẳng thềm quan tâm đến cảm nhận của cô, trơ mắt nhìn cô hôn người khác mà không máy may tức giận. Cuối cùng, cô nhận ra rằng cô cũng chỉ như một món đồ chơi khiến người ta hứng thú vào phút đầu và mau chóng vứt bỏ khi đã chán chê. Chẳng một ai yêu cô thật lòng.

Lẽ nào tình cảm chân thành cô từng nghĩ không hề tồn tại. Cô gạt nước mắt, đứng dậy, liêu xiêu bước đi trong đêm. Cô tuyệt đối sẽ không yếu đuối vì bất kỳ ai nữa. Phố đêm thực sự rất lạnh, nhưng trái tim cô còn lạnh gấp nhiều lần...

Một hộp quà rơi trên con đường, cầm nó trên tay mà Hiếu Tùng lo lắng vô cùng. Chắc hẳn Hạ Lan đã nhìn thấy việc vừa diễn ra. Anh phải nói cho cô ấy nghe mọi chuyện, anh chưa từng làm việc có lỗi với cô ấy.

Anh vừa chạy vừa gọi tên Hạ Lan, anh chạy như một tên điên suốt con đường trong đêm tối.

Hạ Lan nấp sau một gốc cây, lặng người, cổ giấu để tiếng nấc nghẹn ngào. Trái tim cô như hàng ngàn mũi dao đâm, mọi cảm xúc đều vỡ vụn, tan nát.

Anh tiếp tục chạy cho đến khi không còn sức và gục ngã trên con đường, trên tay vẫn còn cầm món quà Hạ Lan đánh rơi.

Lòng anh tự nhiên nổi lên nỗi căm hận đối với cô gái xa lạ ban nãy. Nếu như có chuyện gì xảy ra với Hạ Lan anh sẽ không tha thứ cho cô ta và cả bản thân mình.

Hạ Lan biến mất như một cơn gió, Hiếu Tùng mất hẳn liên lạc với cô. Suốt nhiều ngày dài anh như kẻ mất hồn trốn mình trong ký túc xá và ôm hộp quà cô đã đánh rơi.

Đó sẽ là một đêm tuyệt đẹp của họ nếu không vì sự xuất hiện không báo trước của cô gái kia.

Không có Hạ Lan, hành trình để trở thành ca sĩ của anh còn gì ý nghĩa nữa. Chẳng phải anh cố gắng đến lúc này chỉ vì một lời hứa cô dành cho anh hay sao.

- Hạ Lan mất rồi. Cho đến trước khi ra đi cô ấy chưa bao giờ thôi yêu cậu.

Hiếu Tùng nhận được một điện thoại lạ sau hai tuần. Giọng của người đàn ông trong điện thoại đầy nghẹn ngào.

Không thể tin vào tai mình, anh cuống cuống gọi điện cho những người bạn của Hạ Lan và được xác nhận đó đúng là sự thật.

Anh thấy mắt mình như nhòe đi, anh cố cho rằng mọi chuyện vừa rồi chỉ là ác mộng. Nhưng bằng cách nào thì anh vẫn không thể thoát ra khỏi điều khủng khiếp đó. Vì lý do gì mà cô ấy ra đi đột ngột như vậy. Cô ấy không cho anh cơ hội được giải thích.

Nụ cười của Hạ Lan trong bức ảnh ở đám tang như bóp nghẹn trái tim anh. Anh ngỡ như mình đã chết vì mọi thứ với anh giờ trở nên vô nghĩa.

Nhìn thấy người mẹ đơn thân của Hạ Lan khóc ngất trong đám tang đứa con gái duy nhất, Hiếu Tùng cắn phần bản thân. Anh đinh ninh rằng chính mình đã khiến cô phải chết. Anh muốn xin lỗi, nhưng ngàn vạn lần lời xin lỗi nói ra đều không được chấp nhận nữa.

Không ai cho anh nhìn Hạ Lan lần cuối vì đó là di nguyện của cô, cô muốn rằng trong ký ức của anh cô sẽ mãi là Hạ Lan tươi vui, xinh đẹp. Đến phút cuối cô vẫn luôn nghĩ về anh bằng những gì tốt đẹp nhất.

Cuộc tình này cô ấy nhẹ nhàng bước đến chiếm trọn trái tim anh rồi nhẹ nhàng ra đi không một lời từ biệt, để lại bao nhiêu vụn vỡ theo anh đến trọn đời.

Ngoài trời đang mưa, anh ghét mưa vì từ giờ những cơn mưa chỉ lưu lại những ký ức buồn. Phảng phất đâu đó là nụ cười của cô, những lời ước hẹn trước kia cũng không thể mang theo nổi cô đơn ra đi. Mọi ký ức đã vỡ tan, họ đã không thể chờ đến đoạn kết hạnh phúc.

Trở về thành phố với một thân xác tiêu tụy, anh cảm thấy mình đã trải qua hàng trăm năm cô độc, trái tim bị giày vò đến vô cùng. Đêm hôm đó, lần đầu tiên anh tìm đến rượu, lê lét ngoài những con phố một mình và cười ngây dại.

Anh muốn lao đầu ra kia và kết thúc tất cả mọi sự vô nghĩa này. Chiếc ô tô đang đến gần, anh cười nhạt nhìn trời và thầm nói lời vĩnh biệt. Một bàn tay đã lôi anh trở lại với một cái tát trời giáng.

- Cậu muốn tôi trở thành quản lý cho một kẻ đã chết rồi à? Nực cười, ngay khi còn chưa chính thức trở thành ca sĩ, cậu đã muốn trở nên nổi tiếng rồi sao?

Cái tát của An Nhiên khiến anh bừng tỉnh.

- Cậu không hề tiếc những năm tháng cố gắng và nghĩ đến gia đình mình sao? Đồ ngu ngốc!

An Nhiên dù biết Hiếu Tùng vừa trải qua một chuyện rất đau lòng, nhưng an ủi cậu ta lúc này chỉ giống như xui khiến cậu ta nghĩ về những ký ức tổn thương.

Thật sự lúc này lắng nghe những lời tàn nhẫn như vậy mới khiến Hiếu Tùng chợt nhận ra đã từng hứa với cha sẽ chăm sóc mẹ, lời ah anh đã hứa với Hạ Lan sẽ tỏa sáng trên sân khấu vẫn chưa thực hiện được. Vậy mà anh lại hành động nông nổi như một tên mất trí.

Mọi chuyện đã chẳng thể quay lại như trước, nhưng lời hứa đã nói ra sao có thể lãng quên. Anh phải sống để theo đuổi những mơ ước Hạ Lan đã luôn tin tưởng ở anh, dù trái tim anh có lẽ mãi không thể lành lại.

Một hộp giấy lớn được gửi đến cho Hiếu Tùng. Bên trong là toàn bộ những kỷ vật của Hạ Lan, là những món quà mà cô trân trọng, gìn giữ. Anh run run mở phong thư có nét chữ của cô.

“Hiếu Tùng, chàng trai mà em yêu nhất.

Khi anh đọc lá thư này có thể em đã không còn nữa. Xin lỗi vì em không thể bên cạnh anh, không thể đi chung con đường đến với ước mơ

của anh. Không thể một ngày nhìn thấy anh tỏa sáng trên sân khấu.

Em đã may mắn được đi cùng anh trên một đoạn đường, dù ngắn ngủi nhưng em thật sự đã rất hạnh phúc vì tình yêu của anh chính là ký ức tuổi trẻ đẹp nhất.

Em không thể cố gắng đến cùng, nhưng anh đừng bao giờ từ bỏ. Anh hãy mạnh mẽ tiến về phía trước. Em sẽ luôn dõi theo anh ở một nơi rất xa.

Từ nay hãy chôn sâu những kỷ niệm của chúng ta và hãy bước đi hành trình mới. Những gì đã qua hãy hãy để nó ra đi. Hãy quên em. Sau này hãy yêu một cô gái tốt với anh, để cô ấy thay em chăm sóc anh.

Cảm ơn anh vì đã yêu em. Tạm biệt anh và tình yêu của chúng ta.

Hạ Lan”

Hiếu Tùng ôm lá thư vào lòng và khóc như một đứa trẻ. Bắt anh phải quên cô làm sao anh có thể làm được.

Vì sao cô ra đi anh vẫn không thể biết. Đến cuối cùng cô vẫn chỉ dành tình yêu cao thượng cho anh mà không hề oán trách.

Hiếu Tùng mê man trong những ký ức anh từng chôn giấu. Những lời hứa với Hạ Lan không thực hiện được nó như nút thắt gút chặt tâm tư, khiến anh đau nhói.

“Hạ Lan! Hạ Lan!”

Mỗi tiếng gọi Hạ Lan trong cơn mê của Hiếu Tùng khiến Thảo Ninh cay đắng nhận ra dường như người con gái ấy vẫn mãi ở đó, trong tim anh. Anh chưa bao giờ quên cô ấy.

“Hạ Lan, đừng đi!” Anh nắm chặt bàn tay Thảo Ninh.

Hiếu Tùng bừng tỉnh, anh như vừa thức dậy sau bao nhiêu ngày ngủ vùi. Anh nhìn giọt nước mắt lăn dài trên mắt Thảo Ninh cảm thấy chua xót. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, cô ngăn lại:

- Anh vẫn còn yếu lắm, đừng cử động!

Hiếu Tùng nhận ra hình như trong cơn mê sáng anh đã gọi tên Hạ Lan, điều này đã làm tổn thương Thảo Ninh.

- Anh đã tỉnh rồi, để em đi báo với mọi người.

Thảo Ninh đứng dậy.

Hiếu Tùng nắm lấy tay cô:

- Thảo Ninh, anh xin lỗi!

Thảo Ninh lắc đầu cố tỏ ra không sao. Cô vội quay bước đi. Hiếu Tùng nhìn theo cô, lòng ngổn ngang.

Thảo Ninh ngồi một góc suy nghĩ về lời bác sĩ vừa nói với mình. Trước đây Hiếu Tùng đã bị chấn động tâm lý rất nặng và cố khép lại nó bằng cách tự vượt qua. Với bản thân mỗi người tổn thương tinh thần như vậy rất nguy hiểm, không nên để nó tái diễn một lần nữa.

Những tạp niệm về quá khứ của Hiếu Tùng, Thảo Ninh sẽ không nghĩ thêm. Cô sẽ dẹp bỏ những ích kỷ trong lòng để bên cạnh anh. Cô chưa từng gặp Hạ Lan, nhưng cô biết chắc rằng cô ấy là một cô gái tốt, đã từng hết lòng yêu Hiếu Tùng. Thảo Ninh đã đón nhận hạnh phúc mà Hạ Lan dùng cả tuổi thanh xuân để gìn giữ. Cô sẽ hết sức trân trọng.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Yêu Một Người Là Tha Thiết Cho Đi

Người đàn ông ấy, sau khi quay lưng đi khỏi show diễn của Hiếu Tùng, trái tim anh ta chết lặng vì nụ cười của Hạ Lan sẽ chẳng bao giờ dành cho anh.

Anh ta tuyệt vọng ngắm những bức ảnh của cô. Tình yêu anh dành cho cô không bao giờ được hồi đáp. Và trái tim anh đã chết từ ngày cô ra đi. Tất cả còn lại chỉ là nỗi căm hận.

Hiếu Tùng sẽ không bao giờ biết được sự cô đơn, sự lo lắng cố giấu đi của Hạ Lan. Nhưng anh thì thấu hiểu tất cả, anh chỉ biết âm thầm bên cô, nhìn cô cố tỏ ra vui vẻ phía sau ánh mắt buồn bã.

Hạ Lan đã từng rất nhiều lần đứng trước ký túc xá của Hiếu Tùng, nép một góc chỉ để nhìn thấy bóng dáng của cậu ta rồi ôm nỗi nhớ nhưng, cô đơn ra về. Những lúc như vậy, anh thấy thật xót xa.

Nhưng Hạ Lan chưa bao giờ biết rằng còn một người yêu thầm cô. Ngay từ đầu, anh chỉ là người đứng ngoài hạnh phúc của cô.

Anh là một người bạn lắng nghe tâm sự của cô. Anh từng ngốc nghếch hy vọng rồi một ngày anh sẽ có cơ hội nói ra lòng mình.

Nhìn những bức ảnh trong tay, anh càng chua xót vì nó đều là những bức ảnh anh lén chụp cô. Họ chưa từng có chung một bức ảnh, chưa từng

đứng chung một thế giới. Nhưng anh chưa bao giờ hối hận về tình cảm của dành cho cô.

Anh nghĩ mình sẽ thành tâm cầu mong điều tốt đẹp đến với Hạ Lan và quên đi mối tình này nếu như cô hạnh phúc. Nhưng anh không thể ngờ anh lại mất cô mãi mãi. Đến cuối cùng cô vẫn yêu Hiếu Tùng, dù người đó đã tổn thương cô.

Đêm đó, anh cũng có mặt và đã chứng kiến hành động đê tiện của Hiếu Tùng và Khải Chi.

Hạ Lan có thể tha thứ, nhưng anh thì không. Anh đã tự hứa với lòng sẽ khiến họ phải nhận giá đấng.

Đến tận lúc này, tình yêu cho Hạ Lan chưa khi nào nguôi ngoai. Với anh, cảm giác đau lòng nhất không phải là yêu đơn phương mà là khi người con gái đó cho dù không tồn tại nữa vẫn sống trong trái tim anh, mãi mãi.

Trở về từ bệnh viện, Hiếu Tùng thấy thật khó để trở lại bình thường như trước kia. Thảo Ninh rất trầm lắng, khuôn mặt cô thoáng buồn. Có một khoảng cách vô hình giữa họ.

Hiếu Tùng bước đến ôm cô từ đằng sau:

- Anh xin lỗi vì đã khiến em phải buồn vì anh.

Thảo Ninh lặng yên một lúc lâu, cô quay người nhìn anh.

- Hạnh phúc là có thể cùng nhau trải qua những dư vị dù là ngọt ngào hay cay đắng. Đừng nói lời xin lỗi, mọi chuyện từ nay hãy cùng nhau cố gắng.

Những câu nói này của Thảo Ninh thật sự khiến Hiếu Tùng nhận ra rằng, một khi đã yêu thì hãy tin tưởng cùng nhau trải qua những khó khăn, đừng chỉ chịu đựng một mình.

Anh ôm chặt cô, hôn lên trán cô. Bằng mọi giá anh sẽ bảo vệ tình yêu của họ đến cùng.

Dưới sân ký túc xá, Tuấn Kiệt đợi đón Thảo Ninh theo lời dặn dò của Linh Phi.

Linh Phi đứng ở cổng nhà đợi Thảo Ninh. Tuấn Kiệt bước xuống xe, liền cởi áo khoác, khoác lên cho Linh Phi.

- Mặc vào đi, trời lạnh đấy.

Linh Phi ngoan ngoãn mặc vào và ôm chặt chiếc áo một cách thích thú:

- Cảm ơn anh đã đưa Thảo Ninh về. - Nói rồi liền vẫy tay chào Tuấn Kiệt và khoác tay Thảo Ninh đi vào trong.

Thảo Ninh luôn cảm thấy biết ơn vì sự quan tâm mà Linh Phi dành cho mình. Cô cảm thấy những người bạn luôn giữ một vai trò quan trọng. Đôi khi họ sẽ thẳng thắn chỉ ra những sai lầm nhưng họ biết khi nào chúng ta cần họ nhất. Cho dù là bất cứ việc gì, có họ kề bên chúng ta sẽ không bao giờ thấy sợ hãi.

Suốt đêm Linh Phi nằm bên cạnh cứ dặn dò Thảo Ninh hết chuyện này đến chuyện khác hệt như một bà mẹ. Thảo Ninh hiểu Linh Phi đang lo lắng thay cho cô. Nhưng chuyện gì đến sẽ phải đến. Vì chúng ta đều không ai tránh được định mệnh của mình, chỉ có thể bình thản đón nhận, không thể thay đổi.

Tiếng chuông điện thoại Hiếu Tùng reo giữa đêm khuya tĩnh lặng. Một số lạ, anh lơ đi, vì sợ rằng sẽ có người làm phiền. Khoảng thời gian này, anh không muốn dính đến những chuyện rắc rối thêm nữa.

Nhưng số điện thoại đó vẫn liên tục gọi đến, và Hiếu Tùng giật mình nhận ra, số điện thoại này là ngày tháng năm sinh của Hạ Lan.

Linh tính có chuyện liên quan đến những bí mật của mình, lần này anh đã nghe máy.

“Gặp nhau đi, tôi sẽ chờ cậu ở sân thượng!”

Người gọi đến giọng rất bình tĩnh.

Giọng nói này, không thể lẫn vào đâu được, chính là anh ta. Nhưng vì sao một người không liên quan gì đến Hạ Lan lại gọi cho anh giữa đêm bất thường như vậy. Và dùng một số điện thoại mang nhiều ẩn ý.

Có lẽ anh sắp có câu trả lời cho những bí ẩn xảy ra thời gian qua.

Người đàn ông đó đứng quay lưng về phía Hiếu Tùng, anh ta trầm ngâm nhìn về phía đêm. Nghe tiếng bước chân của Hiếu Tùng, anh ta ném điếu thuốc đang hút dở vùi dưới chân, quay lại:

- Tôi đã phải chờ rất lâu cho đến giây phút này.

- Tại sao anh lại gây ra những chuyện này với tôi, mục đích của anh là gì vậy Minh Khoa? Chúng ta chẳng phải là bạn bè tốt sao?

Hiếu Tùng không muốn tin đó là nhạc sĩ Minh Khoa, người bạn hiền lành suốt bao năm anh quen biết. Anh ta cười khẩy:

- Bạn ư? Nực cười? Cậu là người tôi khinh bỉ nhất. Nếu cậu còn chưa biết nguyên nhân thì tôi sẽ nói cho cậu nghe. Tôi chính là người yêu Hạ Lan nhất trên đời, cô gái vì tình yêu mù quáng với kẻ như cậu mà đau lòng. Và cậu không có quyền được sống hạnh phúc.

Hiểu Tùng không thể ngờ Minh Khoa lại thầm yêu Hạ Lan và lại là người đồng hành cùng anh suốt nhiều năm qua ở JND. Anh đã luôn coi anh ta là bạn. Hiểu Tùng linh tính Minh Khoa biết nhiều chuyện trong quá khứ. Anh bước đến gần Minh Khoa.

- Hạ Lan vì sao cô ấy ra đi? Mau nói cho tôi nghe.

Hiểu Tùng như muốn hét lên. Minh Khoa đẩy mạnh anh ngã xuống đất, nhìn anh khinh miệt:

- Điều này cậu phải rõ hơn tôi chứ. Đúng là người ta toàn quên đi những điều bất lợi cho mình. Cậu và Khải Chi làm chuyện bí ối còn phải hỏi tôi ư? Các người đã hưởng thụ cuộc sống vui vẻ quá lâu rồi. Những gì mà các người nhận được đó chính là quả báo cho sự giả dối của cả hai.

Vậy ra đêm hôm đó không chỉ Hạ Lan mà Minh Khoa cũng đã chứng kiến mọi chuyện.

- Giữa chúng tôi chỉ là hiểu nhầm thôi. - Hiểu Tùng cố gắng giải thích.

- Nếu đó là hiểu nhầm sao cậu không tìm Hạ Lan mà giải thích. Vấn đề tôi từng nghĩ nếu Hạ Lan bên cạnh cậu mà hạnh phúc, tôi sẽ cam tâm chúc phúc cho hai người.

Nhưng cậu chỉ đem lại đau thương cho cô ấy. Tôi nghiệp cô ấy đã từng yêu cậu hơn cả sinh mệnh. Tôi đến đây không phải để nghe những lời giảo biện của cậu sau bao nhiêu năm, mà để nói cho cậu biết kể từ giờ phút này tôi quyết không nương tay cho đến khi cậu nhận đủ đau đớn cậu gây ra

cho Hạ Lan. Và cả những kẻ liên quan đến cậu, sẽ không ai được quyền sống yên ổn.

Minh Khoa quay mặt bước đi cùng một tràng cười lớn, rùng rợn và cô độc.

Đã có câu trả lời cho tất cả mọi chuyện, Hiếu Tùng cảm thấy kinh sợ bộ mặt thật được giấu kín suốt bao năm qua của Minh Khoa. Vậy ra Khải Chi cô ấy cũng là nạn nhân của anh ta.

Hiếu Tùng đứng giữa khoảng không trống vắng, anh nhớ về Hạ Lan. Anh lo sợ cho tình yêu với Thảo Ninh. Những lời đe dọa của Minh Khoa không phải là lời nói đùa. Anh ta sẽ làm hại đến cả cô ấy.

Màn đêm u tối chỉ có gió lạnh ngắt. Tình yêu mà anh nghĩ sẽ thật đẹp sao mong manh quá, vỡ tan ngay trong khoảnh khắc người ta chạm vào.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trở Về Xa Lạ

Hiếu Tùng có một chương trình ghi hình ở đài truyền hình. Khi anh xuất hiện trước mặt Thảo Ninh cô thấy chút bất an, đôi mắt anh trũng sâu, thần sắc rất kém.

- Tối qua anh không ngủ được sao?

Hiếu Tùng mỉm cười gượng gạo, nhìn cô đầy lo lắng:

- Một chút thôi. Với anh giờ có nhiều chuyện để lo nghĩ, anh sợ hãi sẽ mất đi Thảo Ninh. Anh từng muốn nắm chặt tay cô, bình thản mà vượt qua tất cả, nhưng có lẽ không thể nữa rồi.

Mới sáng thành phố đã đón cơn mưa, những giọt mưa tạt vào cửa kính xe. Thảo Ninh quay nhìn một thành phố nhòa sau những giọt nước mưa đẹp như một bức tranh màu nước vẽ vội vã.

Cô đưa tay vẽ từng vòng tròn lên ô cửa thắm đầy hơi nước, khẽ cười. Hiếu Tùng liếc nhìn, thói quen đó của cô và Hạ Lan thực sự rất giống nhau.

Nếu như không vào JND làm việc, nếu như không gặp anh, không bước vào thế giới toàn mặt nạ này cô sẽ mãi mãi giữ được nụ cười vô tư. Chính anh đã kéo cô vào những rắc rối của mình. Nếu cứ tiếp tục sẽ khiến cô chịu tổn thương.

Cả hai đi chung một chiếc ô vào trường quay. Hiếu Tùng cảm thấy như đó là lần cuối họ cùng sánh bước. Thật sự giờ đây anh rất muốn mặc kệ tất cả kéo Thảo Ninh bỏ chạy khỏi thành phố này, quên hết họ từng là ai, chỉ cần bên nhau là đủ. Nhưng thực tại không hề dễ dàng như vậy.

Hiếu Tùng trong chương trình tự tin trả lời những câu hỏi của người dẫn chương trình. Không ai nhận ra sự bất thường mà anh đang cố giấu giếm. Nhưng Thảo Ninh lại thấy có gì đó rất lạ, vì anh thường xuyên nhìn về phía cô. Việc này càng khiến cô cảm giác như một biến cố gì sắp xảy ra đến với họ.

Kết thúc chương trình, Hiếu Tùng đột nhiên đứng dậy cúi chào và nói đôi lời rất chân thành:

- Cảm ơn tất cả mọi người đã luôn theo sát và ủng hộ Winter thời gian qua. Cảm ơn vì đã luôn tin tưởng và xem tôi là một nguồn động lực cho dù tôi không phải là một người hoàn hảo như các bạn đã nghĩ. Xin cảm ơn vì đã cho tôi cơ hội quý giá chạm đến ước mơ, cảm ơn vì đã yêu thương tôi, tôi sẽ luôn trân trọng những tình cảm này mãi mãi.

Những lời này khiến trường quay đột nhiên yên ắng. Nó chẳng hề giống lời cảm ơn đơn thuần. Nó giống như một lời tạm biệt của một người sắp đi xa.

Nói ra được lời cảm ơn này khiến anh thấy nhẹ lòng hơn. Anh không biết liệu sau này còn có cơ hội cảm ơn họ, không biết liệu hình ảnh Winter trong họ còn nguyên vẹn sau tất cả.

Lúc này anh nhìn về phía Thảo Ninh, cảm thấy cô đơn bao trùm. Cô đơn giữa bao nhiêu người, đó không phải do ngoại cảnh mà chính là sự trống rỗng trong tâm hồn.

Trời bên ngoài vẫn mưa rả rích, Hiếu Tùng cầm ô che cho Thảo Ninh khi họ bước xuống xe để vào ký túc xá. Cô nép sát vào dáng người cao lớn của anh.

Họ đi được một đoạn, đột nhiên Hiếu Tùng dừng lại:

- Thảo Ninh, anh xin lỗi!

- Sao tự nhiên lại xin lỗi em? Không phải em đã nói là không quan tâm đến những chuyện cũ của anh rồi sao?

Mỗi khi Hiếu Tùng nói lời xin lỗi, trong tâm can cô đều cảm thấy sợ. Vì cô biết chắc anh vì đang nghĩ cho cô nên sẽ nhận về mình những điều không đáng có.

- Thảo Ninh, chúng ta chia tay đi!

Hiếu Tùng không dám nhìn thẳng mặt Thảo Ninh. Anh sợ nếu nhìn khuôn mặt cô, lời tàn nhẫn này không thể nói ra.

- Anh đang nói gì vậy? Anh đùa không vui đâu.

Thảo Ninh cố nghĩ đây chỉ là một câu chuyện đùa, nhưng tâm trí cô rất hoang mang.

- Thời gian qua anh đã ngộ nhận về tình cảm này, vì cô đơn quá lâu nên cho rằng đó là tình yêu, thực ra anh chưa bao giờ quên được Hạ Lan. Hãy bước ra khỏi cuộc đời của anh, hãy trở về xa lạ.

Hiếu Tùng cảm giác giá buốt, đau nhói cứ dâng lên trong lòng ngực. Anh sợ nhìn thấy khuôn mặt tội nghiệp của Thảo Ninh lúc này. Anh đặt ô vào tay cô, bước hẳn ra ngoài trời mưa.

Anh biết cô sẽ đau lắm, nhưng thà để cô đau một lần rồi từ bỏ anh đi. Còn hơn để cô phải chịu những bất công do anh gây ra, để cô trở thành nạn

nhân chỉ vì yêu anh. Anh biết Minh Khoa sớm muộn gì cũng làm hại đến cô nếu họ còn yêu nhau.

Hiếu Tùng dứt khoát bước đi, Thảo Ninh cảm thấy mọi thứ xung quanh như sụp đổ. Cô đã đặt hết tâm trí vào tình yêu này, nhưng anh lại chưa từng hết lòng yêu cô sao. Họ từng tin vào ngày mai, ngày mai luôn có những điều tốt đẹp. Nhưng chẳng thể ngờ chính ở cái ngày mai đó họ chẳng còn bên nhau như những gì họ nghĩ.

Thảo Ninh ném ô xuống đất, chạy theo vòng tay ôm anh từ đằng sau:

- Chẳng phải chúng ta từng hứa với nhau rất nhiều điều sao? Còn bao điều chưa thực hiện được, sao anh có thể từ bỏ. Em nhất định không tin đâu.

Thảo Ninh như đã vứt đi tất cả tự trọng của mình khi nói ra những lời này. Trong cuộc đời, cô chưa từng cầu xin ai một thứ gì, nhưng lúc này, tình yêu này khiến cô không thể rời bỏ.

- Sai lầm lớn nhất của em chính là xuất hiện trong cuộc đời anh và trao tình yêu lầm người. Con người ta thật sự rất ích kỷ, ai cũng nghĩ cho lợi ích của bản thân nên em đừng ngây thơ mà nuôi hy vọng vào tình yêu không có kết quả này nữa. Anh đã cho em cơ hội để rời xa anh, nhưng em vẫn ngoan cố, người cuối cùng đau khổ sẽ vẫn chính là em thôi.

Hiếu Tùng hất tay Thảo Ninh ra khỏi mình, bước đi rất nhanh. Thảo Ninh cô đơn dưới mưa, mọi niềm tin của cô theo nước mưa trôi sạch. Nước mắt hòa vào nước mưa mang theo cả vị mặn đắng.

Trên đời thứ khó hiểu nhất chính là lòng người và thứ người ta không thể lường trước là sự đổi thay.

Giờ thì cô đã hiểu được sự khôn lường của cuộc sống này. Chúng ta luôn trao cho người mà mình yêu thương nhất quyền và cơ hội làm tổn

thương chúng ta.

Hiếu Tùng như muốn gục ngã, anh không dám quay đầu lại, anh sợ không kiềm nổi lòng mình mà chạy đến ôm Thảo Ninh. Đây là cách duy nhất anh có thể làm cho cô, chỉ mong cô có thể trở lại như xưa, một Thảo Ninh vô ưu, sống một cuộc đời đơn giản.

Anh đã từng tổn thương Hạ Lan, và đến lúc này cả những ký ức tốt đẹp dành cho Thảo Ninh cũng không thể giữ được. Anh nhắc điện thoại gọi cho chú lái xe.

Chú lái xe lật đật mở cửa xe, bật ô chạy vào bên trong sân. Thảo Ninh đang đứng thần thờ dưới mưa, ướt sũng.

Chú vội vàng kéo Thảo Ninh vào trong ô:

- Sao cháu ngốc quá vậy? Có chuyện gì cũng phải nghĩ cho sức khỏe của mình trước tiên chứ!

Thảo Ninh cảm giác như vừa mất đi cả thế giới. Vậy ra người mà chúng ta gặp sai thời điểm chính là người không nên gặp. Vốn dĩ họ đã là những người không nên gặp, duyên số thật độc ác.

Người từng yêu thương trở thành xa lạ sau một cái buông tay.

Hiếu Tùng nhìn theo chiếc xe chạy khuất dạng trong mưa. Tự muốn một lần buông bỏ tất cả.

Thế giới này đã khiến anh phải đeo mặt nạ, giấu kín sự cô đơn, nước mắt và cả cảm xúc của mình. Nhưng khi nó rơi xuống, anh không thể tồn tại.

Chú lái xe lấy một chiếc khăn quăn cho Thảo Ninh rồi tức tốc đưa cô về nhà. Trên đường đi chú không hỏi thêm điều gì, chú biết rằng chỉ có khi còn trẻ người ta mới dám điên, mới dám sống hết mình vì tình yêu.

Cũng vì nó mà sẵn sàng đau khổ, sẵn sàng oán hận. Chú chỉ mong những chuyện xảy ra giữa Hiếu Tùng và Thảo Ninh chỉ là nhất thời. Thảo Ninh dựa vào cửa. Bên ngoài cửa kính xe mưa vẫn trút mạnh. Vẫn là thành phố thân quen, vẫn là ngọn đèn vàng thân thuộc nhưng họ đã trở thành người lạ.

Những nụ cười, những mộng tưởng, những hy vọng đều đã tan biến. Chú đưa lạnh lẽ gọi điện cho Linh Phi theo lời dặn của Hiếu Tùng.

Đang ở cùng Tuấn Kiệt, sau khi nghe cuộc điện thoại từ chú lái xe, Linh Phi liền cùng Tuấn Kiệt đến nhà Thảo Ninh. Trên đường cô cứ hồi thúc Tuấn Kiệt vì sợ có gì không hay đã xảy ra với Thảo Ninh. Cô cảm thấy bất an như những gì mình đã nghĩ. Ngay khi mọi chuyện bắt đầu cô đã luôn lo sợ Thảo Ninh sẽ gặp

nhều trở ngại vì một cô gái đơn giản sẽ không hiểu nổi thế giới phức tạp mà Hiếu Tùng đang sống. Linh Phi chạy vội vào nhà, chạy đến ôm Thảo Ninh vào lòng:

- Có mình ở đây rồi, đừng cố chịu đựng nữa. Có gì ảm ức hãy nói ra hết đi!

Thảo Ninh lặng im đến đáng sợ, cô thậm chí còn không rơi một giọt nước mắt nào cả, chỉ cười nhạt một cái:

- Tất cả kết thúc rồi!

Chưa bao giờ Linh Phi thấy Thảo Ninh biểu hiện kỳ lạ như vậy, cố tỏ ra không sao. Có thể chuyện vừa xảy ra đã tác động rất lớn đến tâm trí Thảo Ninh, cô hẳn đã chịu đả kích rất lớn.

Linh Phi cho Thảo Ninh uống một viên thuốc an thần, giúp cô nghỉ ngơi. Bên ngoài Tuấn Kiệt vẫn đợi cô. Cô đến ngồi dựa vai anh, trong lòng cảm thấy hoang mang.

- Liệu rằng tình yêu sẽ thay đổi phải không anh?

Tuấn Kiệt lắc đầu:

- Tình yêu vốn dĩ không hề thay đổi, chỉ có con người là thay đổi thôi. Nhưng những người yêu nhau rồi sẽ tìm về bên nhau nếu tình yêu đủ lớn. Nếu họ đã sinh ra dành cho nhau thì rồi không gì có thể ngăn cách được đâu.

Lời nói của anh như một khẳng định chắc chắn. Anh tựa đầu vào Linh Phi, ngắm những giọt mưa còn đọng lại dưới mái hiên. Cuộc sống này vốn chẳng dài lâu, tốt nhất đừng nghĩ quá nhiều về ngày mai, hãy chỉ sống thật ý nghĩa cho từng phút giây hiện tại.

Khi xe Tuấn Kiệt rời đi, anh nhìn từ phía xa hình như một chiếc xe cũng rời đi. Anh lơ mơ nhận ra trong chiếc taxi đó là ai. Đúng như những gì anh nghĩ, Hiếu Tùng không hề vô tâm, hẳn phải có một lý do nào đó khiến Hiếu Tùng phải làm như vậy...

Có thể không bên cạnh Thảo Ninh, nhưng tình cảm của Hiếu Tùng vẫn chỉ hướng về phía cô.

Có lẽ đây là lần cuối cùng anh ghé qua nơi đây. Một góc nhỏ ấm áp nơi anh đã từng có nhiều kỷ niệm. Một nơi từng cho anh cảm giác của một gia đình giữa thành phố phồn hoa nhưng lạnh lẽo và cô đơn này.

Hiếu Tùng nhìn thấy ánh đèn bên cửa sổ đã tắt. Anh rời xe đi nhưng lòng vẫn muốn ngoái lại, níu giữ chút ký ức ấm áp cuối cùng.

Giữa đêm khuya, cả người Thảo Ninh nóng ran, sốt cao. Linh Phi ngay lập tức gọi cho Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt vội vã rời nhà. Đường phố khuya trống trơn, mọi người đều đang ngon giấc, thành phố quay lại sự yên bình vốn có. Khác với Hiếu Tùng, Thảo Ninh và Linh Phi, Tuấn Kiệt là người gắn bó với thành phố này lâu nhất vì anh sinh ra và lớn lên ở đây. Thành phố này đã như một phần máu thịt trong anh. Từng con đường, từng hàng cây đều có ý nghĩa rất lớn với anh.

Bên ngoài cửa xe là những công trình lớn, những tòa nhà cao tầng nó đã khiến thành phố hoa lệ và sang trọng hơn hẳn. Nhưng nó lại khiến anh cảm thấy thành phố của anh dần mất đi, tất cả đã bị thay thế, những ký ức đẹp đẽ chỉ còn trong hoài niệm.

Sự từ tốn xưa kia cũng chẳng còn, có chăng chỉ trong thói quen của những người lớn tuổi. Vì giờ người ta sống nhanh hơn, vội vã. Thậm chí người ta còn không có thời gian dừng lại để nhận ra những đổi thay về ngoại cảnh lẫn chính bản thân mình.

Dẫu biết không ai có thể thay đổi được quy luật phát triển của cuộc sống, cái mới sinh ra thay thế cái cũ. Không ai quay ngược được thời gian, nhưng có những thứ sẽ không đổi thay. Đó là những hình ảnh đẹp về ngày xưa in sâu trong trái tim mỗi người, nó cứ thế mà đi theo người ta đến suốt cuộc đời dù có bao nhiêu biến đổi theo năm tháng đi chăng nữa.

Vào bệnh viện, bác sĩ báo Thảo Ninh chỉ bị sốt cao, không có gì đáng ngại. Sau khi lo cho bạn xong. Linh Phi ra ngồi bên ngoài hành lang với Tuấn Kiệt. Tuấn Kiệt thật sự rất ngưỡng mộ tình bạn giữa Linh Phi và Thảo Ninh. Tình cảm dành cho nhau không hề toan tính, một thứ tình cảm thật đẹp giữa cuộc sống quá bận bịu.

Tuấn Kiệt đưa tay kéo Linh Phi dựa vào vai mình:

- Chợp mắt xíu đi! Linh Phi ngoan ngoãn dựa vào vai Tuấn Kiệt.

Cô cũng chẳng biết từ lúc nào một Linh Phi bản lĩnh, chẳng sợ trời đất là gì lại thấy mình bé nhỏ khi bên cạnh anh, muốn được che chở. Tuấn Kiệt lúc này cảm thấy bản thân trở nên mạnh mẽ, đôi khi không cần phải làm gì to tát mà đơn giản chỉ là cái nắm tay động viên hay bờ vai để người đó dựa vào khi mệt mỏi.

Tuấn Kiệt khẽ chỉnh lại những lọn tóc rối đang xõa trên mặt cho Linh Phi, cố ngồi yên lặng để cô ngủ.

Anh tranh thủ nhắn tin cho Hiếu Tùng.

“Thảo Ninh bị sốt cao, phải nhập viện, nhưng mọi chuyện đã ổn. Tuy không biết chuyện gì giữa hai người nhưng hãy suy nghĩ cho kỹ, cuộc đời rộng lớn này không dễ tìm được người có thể toàn tâm toàn ý yêu chúng ta. Đừng để cô ấy rời đi, dù mọi chuyện có tồi tệ thế nào đi nữa.”

Nhận được tin nhắn của Tuấn Kiệt, Hiếu Tùng chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. Anh vội chạy đến bệnh viện.

Anh nhắn cho Tuấn Kiệt: “Tôi đến rồi.”

Tuấn Kiệt gọi Linh Phi dậy, rủ cô đi ăn gì đó, để Hiếu Tùng đến thăm Thảo Ninh được tự nhiên. Hiếu Tùng bước vào phòng bệnh, cả người anh như tê dại khi Thảo Ninh chỉ sau một đêm mà đã như mất đi hết sức sống.

Anh không biết làm gì ngoài việc bước đến nắm đôi tay cô, hôn nhẹ lên đôi tay đã trở nên gầy guộc ấy.

Có một giọt nước mắt ấm nóng rơi trên tay Thảo Ninh, cô mơ hồ cảm nhận được điều đó. Một cảm giác thân quen, nhưng đó cũng chỉ là những hồi ức cô tự an ủi mình. Hiếu Tùng rời đi, anh lái xe như một tên điên trong đêm. Tất cả mọi ánh sáng đêm vụt qua đôi mắt. Anh mở cửa kính để gió mạnh thổi vào, anh muốn tỉnh táo, anh muốn hét to để mọi uất ức cứ thế được cuốn trôi. Tại sao anh lại trở nên bất lực trước tình yêu của mình thế này?

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Làm Thế Nào Để Thôi Yêu Một Người

Thảo Ninh tỉnh dậy, cảm thấy như vừa có ai nắm chặt tay mình. Cô cảm nhận được hơi ấm nhưng xung quanh chỉ là căn phòng với rèm trắng, vắng tanh và sự mùi thuốc sát trùng. Cô thấy được ở bàn tay mình còn vương giọt nước mắt ấm nóng. Không thể nào là anh, chỉ là cô tự huyền hoặc mà thôi.

Tự nhiên một dòng nước mắt lăn dài. Anh ấy cũng chẳng thể quên người từng yêu rất sâu nặng, còn cô thì không thể buông bỏ được anh.

Thảo Ninh trở lại JND sau nhiều ngày dưỡng bệnh. Chỉ vài ngày, mọi chuyện xung quanh cô đã đổi khác quá nhiều. Cô đã suy nghĩ thấu đáo, cô sẽ rời JND, không còn lý do gì ở lại khi tình cảm đã không còn nguyên vẹn, làm việc chung sẽ trở nên gượng gạo.

Đã đến lúc dừng lại hành trình này. Cầm trên tay lá đơn xin nghỉ việc của cô Nancy chần chừ một lúc lâu.

- Tôi biết thời gian qua làm ở vị trí này cô chịu nhiều áp lực. Tôi sẽ cho cô một khoảng thời gian nghỉ phép. Hãy nghĩ kỹ về những gì cô từng làm. Đừng quyết định vội vàng.

Nancy rất thiện chí nhưng cô ấy không hiểu những gì đã diễn ra. Điều khiến Thảo Ninh rời JND không phải vì vất vả, vì lịch làm việc dày đặc hay

vì áp lực mà vì tất cả những cố gắng đó giờ đây không hề còn ý nghĩa nữa.

Thảo Ninh đứng dậy, bắt tay Nancy lần cuối. Nói với cô ta lời cảm ơn. Nancy chính là người đầu tiên đã tạo cho cô cơ hội đến với JND. Là bước ngoặt khiến cuộc đời cô thay đổi. Rồi khỏi JND, Thảo Ninh có cảm giác nhẹ nhõm hơn thật nhiều, cô quay lại nhìn tòa nhà này lần cuối. Cảm giác hồi hộp, háo hức ban đầu như vẫn còn đâu đó trong lồng ngực.

JND là nơi ghi dấu một khoảng thời gian tuổi trẻ của cô, nơi cô hăng say với đam mê, nơi cô đã có tình yêu của mình và rồi mất nó. Có những thứ trong cuộc đời khi trải qua rồi mới biết vốn dĩ không hề hoàn hảo và đẹp đẽ như chúng ta nghĩ. Như những vì sao nhìn từ xa thật đẹp nhưng nó cũng chỉ là những khối vật chất sần sùi lơ lửng giữa ngân hà.

Người chúng ta từng yêu dù bao lâu vẫn không thể hiểu hết được trái tim của họ. Một khi đã yêu dù khoảng cách có xa xôi cũng không là trở ngại, nhưng một khi tình cảm đã không còn thì dù sát bên nhau cũng như vô hình mà thôi.

Cuộc đời này có tan vỡ mới thấu hiểu những gì đã từng có. Tất cả những đến và đi đều nên cảm ơn vì giúp chúng ta trưởng thành.

Một đôi mắt dõi theo bóng dáng bé nhỏ của Thảo Ninh từ trên tầng cao. Anh biết nếu như anh do dự anh sẽ mất cô, nhưng nếu không họ sẽ mãi đau khổ. Tình yêu quả là thứ tình cảm khiến người ta không thể buông bỏ, lại không thể cưỡng cầu, dù có cố gắng thế nào chưa chắc mọi thứ đã được toại nguyện và dù có cố rời bỏ thì vẫn không thể quên đi được người từng yêu.

Mất đi người yêu thương đã là một nỗi đau, nhưng không thể nói cho họ hiểu vì sao rời xa họ lại khiến chúng ta đau hơn nữa. Anh đưa tay chạm lấy cô qua khung kính bé nhỏ. Ngay ở trước mắt nhưng thật sự đã rất xa.

Cô quay bước đi, tình yêu giữa họ trở thành dĩ vãng.

Thảo Ninh bước thật chậm. Đã tự dặn lòng nhưng cô vẫn muốn được nhìn thấy anh dù chỉ một lần. Chỉ cần anh nói “anh sai rồi” cô có lẽ sẽ vứt bỏ cả tự trọng mà yêu anh.

Nhưng cô biết điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Một chiếc xe đỗ trước mặt Thảo Ninh.

- Em có muốn đi nhờ không? - Minh Khoa hạ cửa kính xe.

- Không tiện đường đâu. Cảm ơn ý tốt của anh. - Thảo Ninh từ chối.

- Sao biết không thể tiện đường? Vì anh đang rảnh, cứ nói nơi em muốn đi, anh sẽ đưa em đến.

Đây có lẽ lần cuối cô nói chuyện với ai đó đến từ JND. Không hiểu sao câu nói của Minh Khoa lúc này khiến cô không thể từ chối. Cô đồng ý lên xe anh.

Xe chạy ngang qua khi Đồng Vỹ vừa đến JND. Anh thoáng thấy Thảo Ninh bước vào xe Minh Khoa. Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại. “Được rồi, tôi đang đến!”

Vì không an tâm những chuyện xảy ra ở JND thời gian qua, Đồng Vỹ đã phải thuê một thám tử để điều tra tất cả những nghi ngờ của anh. Sau khi nắm rõ toàn bộ thông tin, Đồng Vỹ thật không thể ngờ ẩn sau bộ mặt hiền lành đó lại là một bí ẩn đáng sợ.

Đồng Vỹ giật mình nhận ra điều bất ổn.

- Giúp tôi rà soát vị trí của chiếc xe này. - Đồng Vỹ đưa biển số xe Minh Khoa cho thám tử.

Nancy thông báo là Thảo Ninh vừa nộp đơn xin nghỉ việc. Việc này khiến Đồng Vỹ càng thêm lo lắng khi Minh Khoa xuất hiện rất đúng thời điểm để đưa Thảo Ninh đi.

Liệu anh ta có đang lợi dụng cô cho mục đích gì đó liên quan đến Winter?

Thảo Ninh nhìn thành phố xa dần qua cửa kính xe. Mọi thứ trôi qua đôi mắt cô. Hiện tại của cô vô định. Xe dần rời thành phố, lạc vào con đường vào núi với cỏ dại ven đường và đi ngang một dòng sông nhỏ. Không khí khoáng đãng hơn hẳn.

Minh Khoa hạ cửa kính xe, tắt máy lạnh để không khí ùa vào. Thảo Ninh lúc này mới chợt nhận ra cô đang ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm. Nhưng chưa kịp thắc mắc anh ta đã mở cửa xe bước ra bên ngoài.

- Đây là nơi anh rất thích đến. Rất hợp để giải tỏa căng thẳng.

Minh Khoa mở cửa kính xe giúp Thảo Ninh.

Thảo Ninh có chút khó hiểu vì Minh Khoa như đọc được tâm trạng của cô. Nhưng quả thực bầu không khí này sẽ giúp cô giải tỏa sau những ngày tưởng chừng dài vô tận.

Cô đi dọc về hướng con sông. Cô nhớ những khi đi cùng Hiếu Tùng, cảnh vật dù có bình thường đến đâu đều rất đẹp. Còn lúc này mọi thứ trước dù mắt rất đẹp nhưng cô lại không có hứng để nhìn ngắm.

Hóa ra mọi thứ trở nên đẹp đẽ trong mắt chúng ta là vì khi đó trái tim chúng ta đang vui. Minh Khoa lấy điện thoại chụp Thảo Ninh từ đằng sau với dáng vẻ cô đơn. Anh ta liền gửi cho Hiếu Tùng bức ảnh này kèm dòng tin nhắn: “Cô ấy mới đáng thương làm sao. Đừng nghĩ để cô ấy ra đi tôi sẽ buông tha cho cả hai. Quá muộn rồi.”

Anh ta bước đến từ phía sau, dùng chiếc khăn tắm thuốc mê áp chặt vào mặt Thảo Ninh.

- Đừng trách tôi, có trách thì hãy trách cô đã yêu nhầm người!

Nhận tin nhắn từ Minh Khoa. Hiếu Tùng không thể ngồi yên được nữa. Nếu Thảo Ninh xảy ra chuyện gì anh không thể nào tha thứ cho bản thân mình. Anh bấm gọi số gọi cho Minh Khoa nhưng hẵn ta đã tắt máy. Và điện thoại của Thảo Ninh không liên lạc được.

Hiếu Tùng cố trấn tĩnh, vì hoảng loạn lúc này sẽ chẳng giúp ích được gì. Anh nhìn kỹ bức ảnh, khung cảnh xung quanh khiến anh liên tưởng đến một nơi. Nếu không nhầm đó chính là nơi mà anh và Minh Khoa từng nhiều lần đến. Anh điên cuồng lao ra xe với hy vọng Thảo Ninh sẽ bình an.

Xe Minh Khoa chạy đi trong chốc lát thì Đồng Vỹ cùng thám tử bắt đầu đi vào hành trình đó. Theo phán đoán của Đồng Vỹ thì anh ta đang dùng Thảo Ninh để uy hiếp Winter.

Nếu phán đoán của anh không sai, thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Anh quay sang nhắc thám tử hãy cho xe nhanh tăng tốc.

Minh Khoa bế Thảo Ninh quay lại xe và đưa cô vào sâu trong núi. Anh nhận ra mình đã chẳng còn là một Minh Khoa tốt bụng mà Hạ Lan yêu

mến nữa, không còn xứng đáng với tình yêu thuần khiết anh dành cho cô. Nhưng mọi việc đã đi quá xa, đã chẳng thể dừng lại được nữa.

Xe dừng trước một ngôi nhà hoang. Minh Khoa bế Thảo Ninh ra khỏi xe, cột chặt cô vào một chiếc ghế, đốt một đồng lửa trong ngôi nhà hoang vắng, lạnh lẽo này. Châm một liều thuốc chờ đợi Hiếu Tùng đến.

Thuốc mê đã hết một phần tác dụng, Thảo Ninh mơ màng tỉnh dậy. Cả người không cựa quậy được, cô lơ mơ thấy một người đăm chiêu nhìn vào đồng lửa trước mặt. Thảo Ninh dần nhận ra xung quanh là một căn nhà hoang âm u, tối tăm. Còn người đàn ông ngồi trước mặt là Minh Khoa, ánh mắt đầy sát khí, u uất khiến cô cảm thấy sợ hãi.

- Tỉnh rồi sao?

Anh ta quay nhìn cô, cười nhếch mép. Một cảm giác rợn người chạy dọc sống lưng Thảo Ninh. Thảo Ninh cố vùng vẫy khỏi sợi dây cột chặt cô.

- Anh làm gì tôi thế này?

- Đừng cố thoát ra, chẳng ích gì đâu, sẽ tự làm đau bản thân mình đó. Hiếu Tùng đang đến cứu cô đấy. Đừng vội!

Thảo Ninh đã hiểu ra được mục đích anh ta cho cô đi nhờ xe lúc đầu:

- Anh đang cố tình bắt tôi để đe dọa Hiếu Tùng đúng không?

Minh Khoa rút liều thuốc cầm trong tay và phả ra làn khói trắng nhạt:

- Thật ngây thơ. Cô hệt như Hạ Lan, yêu một người đến mù quáng. Hẳn phải bội Hạ Lan, bỏ rơi cô ấy đau khổ một mình. Cuộc đời đúng là khốn nạn, vậy mà hẳn lại có tất cả, sự nghiệp và tình yêu. Còn Hạ Lan của tôi thì sao? Ai trả lại cô ấy cho tôi, ai trả lại cho Hạ Lan tuổi thanh xuân đẹp nhất?

Minh Khoa đột nhiên ngồi thụp xuống nền đất, khuôn mặt đờ đẫn. Thảo Ninh thấy có gì đó thật tội nghiệp. Hóa ra anh ta bế tắc trong tình yêu sâu nặng nhưng chẳng được đền đáp. Hiếu Tùng chưa kể hết cho cô nghe về quá khứ của anh. Nhưng cô biết anh từng rất yêu Hạ Lan.

Cô hiểu được những đau khổ mà Hiếu Tùng phải chịu đựng. Giữa Hiếu Tùng, Hạ Lan, Minh Khoa hẳn có hiểu nhầm tai hại dẫn đến những dẫn vật kéo dài đến tận hôm nay mà không có cơ hội tháo gỡ.

Hiếu Tùng dù có nhẫn tâm với cô nhưng cô biết anh sẽ không phải người tệ bạc. Những gì anh đã dành cho những người mình yêu thương và tình cảm tốt đẹp đã từng có giữa họ khiến cô biết anh không phải là một người xấu xa như những gì Minh Khoa luôn nghĩ.

Còn Minh Khoa trước mặt cô lúc này giống như cây xương rồng, cố tạo cho mình vẻ ngoài gai góc, xù xì nhưng bên trong lại rất yếu mềm. Nếu không phải vì rơi vào tình huống trở trêu này cô hẳn vẫn muốn làm bạn với anh ta. Vì chính tình yêu dành cho Hạ Lan khiến Thảo Ninh tin chắc anh ta từng là người lương thiện.

- Anh chưa từng nói ra tiếng lòng mình với Hạ Lan đúng không? Nếu một lần anh thổ lộ cho cô ấy nghe, có lẽ anh đã không day dứt nhiều đến vậy.

Minh Khoa chợt nhận ra những gì anh luôn nuối tiếc bấy lâu là vì chưa bao giờ nói ra được lòng mình. Giá như anh đủ can đảm nói anh yêu cô ấy thì sẽ không phải ôm khư khư những đau thương đến tận hôm nay. Sẽ không vì thế mà oán hận.

- Vì tôi sợ nói ra tôi sẽ mất cô ấy, sẽ không còn cơ hội làm bạn với cô ấy nữa.

- Trái tim dễ bị tổn thương vì những điều không được nói ra. Nếu như cô ấy biết còn có một người hết lòng vì cô ấy hẳn cô ấy sẽ rất vui. Giống

như tôi, dù tôi biết Hiếu Tùng là người tôi không nên yêu. Nhưng tôi vẫn không hối hận. Ít nhất tôi đã sống đúng với cảm xúc của mình. Vì đó chính là tình yêu khiến người ta cam tâm ngốc nghếch, cam tâm hồ đồ.

Minh Khoa dần dần nhớ lại cái đêm Hạ Lan nhìn thấy Khải Chi ôm hôn Hiếu Tùng. Anh nhớ rõ đêm đó anh đã điên cuồng chạy đi tìm cô. Anh tìm thấy Hạ Lan khi cô nằm co ro trên nền đất lạnh. Sự việc đó quá chấn động khiến cơn hen suyễn của Hạ Lan tái phát.

Minh Khoa đưa cô vào bệnh viện, ôm chặt cô trong tay và liên tục cầu nguyện cô sẽ bình an.

Anh yêu thầm Hạ Lan từ khi họ còn là những thiếu niên. Ngay từ lần đầu nhìn thấy cô, anh đã tự nhủ cả đời này anh sẽ chở che cho cô. Nhưng Hạ Lan chỉ xem anh là một người bạn, chưa từng biết đến tình cảm của anh.

Anh luôn bên Hạ Lan nhưng chưa từng có dũng khí nói cho cô ấy biết anh yêu cô. Anh đã từng muốn chấm dứt thứ tình cảm đơn phương này nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện từ bỏ, nụ cười của cô lại khiến anh hy vọng. Và anh lại giấu đi tất cả để âm thầm bên cô.

Dần quên mất đi hạnh phúc của chính mình là gì, chỉ đơn giản nghĩ rằng nếu cô ấy vui thì đó chính là hạnh phúc. Dãy hành lang dài, mình anh ngồi chờ đợi. Một nỗi sợ vô hình cứ chiếm lấy anh, anh sợ mất Hạ Lan. Anh không biết nếu một ngày không còn nhìn thấy cô cuộc đời anh sẽ như thế nào. Chỉ cần cô sống, dù cô yêu ai, bên ai anh đều chấp nhận.

Bác sĩ trở ra từ phòng cấp cứu, dù Hạ Lan đã ổn nhưng khuôn mặt ông vẫn đầy áy ngại vì bệnh tình của cô ấy ngày càng trở nặng, khó lòng duy trì lâu được nữa. Một buổi chiều, Hạ Lan tự mình đến vườn cây của bệnh viện.

Anh đã rất hốt hoảng chạy đi tìm. Khi anh tìm thấy cô, tóc cô đang buông dài, mơ màng dưới nắng, trên tay đang viết gì đó.

Cô yên bình như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Khi đó cô rất đẹp, tựa hồ một nụ hoa mong manh. Anh vừa muốn ngắm cô vì sao chẳng biết quan tâm đến sức khỏe của mình nhưng lại muốn ngắm cô lâu hơn khoảnh khắc an yên này. Anh từ tốn đến ngồi cạnh, khoác thêm cho cô chiếc áo. Hạ Lan mỉm cười, cố tỏ ra bình thường nhưng trong người cô đang rất mệt.

Cô đã dự cảm được điều gì đó đang đến với mình.

- Em có muốn anh gọi điện cho mẹ và.... Ngập ngừng một hồi lâu anh mới có thể nói ra cái tên "...Hiếu Tùng không?".

Hạ Lan lắc đầu:

- Đừng gọi anh ấy, anh ấy sắp trở thành ca sĩ. Em không muốn cản trở công việc của anh ấy.

- Em không trách cậu ta đối xử không tốt với em sao? Sao em có thể chỉ nghĩ cho người khác thôi vậy?

Có lẽ yêu một người là không hề suy tính, chỉ nghĩ những điều tốt đẹp cho họ. Giống hệt như anh lúc này cũng vậy, dẫu có buồn, dẫu có đau vẫn sẽ cam tâm. Vì yêu là tha thiết muốn cho đi.

- Chẳng có gì đáng trách móc cả. Những gì tốt đẹp đã em đã từng trải qua bên anh ấy đều nên cảm ơn. Nếu đã hết duyên không nên oán hận. Không thể vì cái kết không trọn vẹn mà hủy đi cả chặng đường từng cố gắng. Dù thế nào em sẽ luôn nghĩ về những gì đẹp nhất. Em vẫn mong Hiếu Tùng sẽ sống thật hạnh phúc.

Nụ cười yếu ớt của Hạ Lan khiến Minh Khoa thấy tim mình buốt nhói. Điều gì cô ấy nói cũng đều rất ý nghĩa. Nhưng anh không thể cao thượng

được với những gì đã nhìn thấy. Nếu đã thật lòng yêu Hạ Lan, Hiếu Tùng sẽ phải làm tất cả để chứng minh tình yêu của mình, sẽ không để Hạ Lan tổn thương, và không bao giờ để cô ấy ra đi dù thế nào đi nữa.

- Em mệt quá, dựa vào vai anh một lát nhé!

Hạ Lan nhẹ dựa vào vai anh, bình ngủ trên vai anh, gió thổi nhẹ nhẹ, trời chiều dần buông. Chưa bao giờ anh có thể bên cạnh Hạ Lan trong một quang cảnh đẹp như vậy. Nếu như chưa từng có những điều đáng buồn xảy ra, nếu như Hiếu Tùng chưa từng xuất hiện, có lẽ bờ vai này sẽ là nơi Hạ Lan tin tưởng tựa vào.

Anh sẽ có cơ hội là người mà cô ấy yêu thương. Nhưng mộng tưởng đó mãi chỉ là một bộ phim dài không có hồi kết mà anh suy diễn.

Hạ Lan đã ngủ quá lâu. Anh đánh thức cô nhưng cô hoàn toàn không tỉnh dậy. Mặc cho anh có hét tới mức nào cô vẫn ngủ yên bình. Quãng thời gian tuổi trẻ của anh chỉ mong được bên cô, yêu cô, một lần nắm tay cô.

Tất cả thực sự kết thúc rồi sao. Anh cay đắng nhận ra đến cuối cùng, thứ mà trong tay cô cầm vẫn chỉ là tấm ảnh của Hiếu Tùng, là lá thư với những lời tha thứ dành cho người đã bội bạc, đã tổn thương cô.

Anh đã khóc nghẹn, anh ôm cô chạy lên từng bậc thang bệnh viện, đợi ngoài phòng cấp cứu và điên dại vì cô đã ra đi. Hạ Lan để lại một bầu trời thương nhớ trong anh, và những nỗi đau sẽ không bao giờ lành lại.

Anh từ một sinh viên trường nhạc với bao hoài bão đẹp đẽ, theo đuổi đam mê âm nhạc đích thực đã âm thầm rẽ hướng khác. Thi tuyển vào JND và tiếp cận Hiếu Tùng, lấy được sự tin tưởng của cậu ta và chờ cho đến ngày hôm nay.

Chờ đến một ngày phá hết tất cả những gì thuộc về cậu ta.

Minh Khoa không hiểu sao anh có thể trái lòng về tất cả với Thảo Ninh, có lẽ vì anh tìm được sự đồng cảm và một nét gì đó của Hạ Lan. Thảo Ninh nghe hết câu chuyện và nhận ra Minh Khoa thật đáng thương.

Anh ta là một nhạc sĩ tài hoa, những ca khúc đẹp đẽ anh ta viết ra không thể nào xuất phát từ một tâm hồn u tối, độc ác. Chỉ vì tình yêu với Hạ Lan quá lớn. Đến khi cô ra đi anh ta chơi với, không biết bầu vùi vào đâu dành cho mình một lý do là do chính Hiếu Tùng gây nên mọi chuyện.

Dựa vào việc trả thù để giúp an ủi bản thân, có lý do để tồn tại khi không có Hạ Lan. Có đèn xe chiếu qua ngôi nhà hoang. Minh Khoa sắc mặt liền biến đổi, anh ta mất đi vẻ yếu lòng lúc trước. Đứng dậy với ánh mắt sắc lẹm đáng sợ, anh ta dùng băng keo dán miệng Thảo Ninh lại khiến cô hoảng hốt, cô đã ngỡ anh ta từ bỏ mục đích của mình, nhưng không phải vậy.

Hiếu Tùng vừa dừng xe, thấy trong ngôi nhà hoang có ánh lửa. Anh ngay lập tức chạy vào trong, chạy đến bên cạnh Thảo Ninh và không hề nhận ra Minh Khoa từ góc nhà lao đến đánh mạnh vào đầu anh. Minh Khoa kéo lê Hiếu Tùng về phía cây cột, dùng dây trói chặt lại. Có vẻ như anh ta rất hài lòng với mọi chuyện diễn ra như đúng kế hoạch.

Minh Khoa tát liên tiếp vào mặt Hiếu Tùng, cố làm cho anh tỉnh lại.

- Cuối cùng mày cũng đến. Mày không đành lòng bỏ rơi Thảo Ninh. Vậy mà trước kia vẫn luôn miệng nói sẽ không có hạnh phúc khi không có Hạ Lan, rằng cả đời này không quên được cô ấy. Tao thấy mày vẫn yêu người khác đó thôi, dối trá, tất cả là dối trá. Mày đã quên Hạ Lan từ lâu rồi.

- Minh Khoa ngược mặt cười ngạo nghễ.

- Anh không có quyền phán xét về tình cảm tôi dành cho Hạ Lan, tôi chưa từng làm gì hổ thẹn. Nhưng những gì anh đang làm, mang việc trả thù

vì cô ấy chỉ để che đi sự yếu đuối của mình mới đáng khinh.

Những lời của Hiếu Tùng khiến Minh Khoa phát điên, anh ta đá liên tiếp vào người Hiếu Tùng. Thảo Ninh cố vùng vẫy thoát ra. Cô cảm phần khi Hiếu Tùng bị Minh Khoa hành hạ.

- Mày đã hại chết Hạ Lan, người tao yêu thương nhất. Giờ thì chống mắt mà xem tao hại người con gái của mày. Vừa dứt câu Minh Khoa bước về phía Thảo Ninh. Hắn tới gần chậm chậm cời trói cho cô và đẩy mạnh cô xuống nền đất.

Hắn đưa tay tháo băng keo ở miệng của cô ra.

- Hét lên đi, càng hoảng sợ, càng đau đớn thì tên kia sẽ càng đau lòng, sẽ càng bị tra tấn.

- Anh muốn gì cứ hành hạ tôi, buông tha cô ấy ngay. Hay cứ xử như những người đàn ông. Đừng kéo cô ấy vào chuyện giữa chúng ta. Cô ấy không có lỗi. - Hiếu Tùng giận dữ.

Minh Khoa trợn mắt:

- Không có lỗi ư? Lỗi là cô ta đã yêu mày. Nếu mày không yêu ai mà cứ thế sống cho đến cuối đời thì có thể tao đã bỏ qua mọi chuyện mà tin rằng trên đời có tồn tại thứ tình yêu vĩnh cửu, tin rằng mày sẽ mãi chỉ yêu một mình Hạ Lan. Vậy thì cô ấy đã có được tình yêu cao đẹp nhất. Nhưng mày rồi cũng phản bội lời hứa mà yêu người khác. B

Ở mặc lời nói của Hiếu Tùng, Minh Khoa tiếp tục chơi trò vờn đuổi với Thảo Ninh, hắn đang muốn giở trò bỉ ổi với cô. Hiếu Tùng cố giật tay ra khỏi sợi dây mạnh đến mức hai cổ tay rướm máu.

Điều thôi thúc anh lúc này là thoát ra, lao đến che chở cho Thảo Ninh.

Thảo Ninh giãy giụa, dùng hết sức đập mạnh vào bụng Minh Khoa. Cô cầm lấy chiếc dao găm hắt làm rơi dưới đất chạy về phía Hiếu Tùng.

Minh Khoa lồm cồm bò dậy, vội cầm ngay thanh củi đang cháy, bỏ chạy ra ngoài, ném cây củi về phía căn nhà. Toàn bộ căn nhà bùng cháy.

- Tác hợp cho các người, chết cùng nhau đi!

Minh Khoa đã tẩm xăng quanh căn nhà, khiến ngọn lửa bốc lên nhanh chóng.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tình Yêu Chưa Từng Đổi Thay

Thảo Ninh cầm con dao trong tay ra sức cắt đứt dây trói cho Hiếu Tùng. Cô chạm vào gương mặt anh.

- Cảm ơn vì anh đã đến! Và rồi ngắt đi.

Minh Khoa nhìn cảnh tượng trước mắt, cười ngây dại. Ngôi nhà hoang đổ bùng cháy giữa vùng núi vắng vẻ. Hắn ta bỏ chạy ra chiếc xe đã giấu ở một góc và định bỏ trốn.

Hắn ta bị Đồng Vỹ chặn lại. Anh cùng người thám tử giữ chặt hắn.

- Thảo Ninh và Hiếu Tùng đâu?

Đồng Vỹ tra hỏi hắn vì từ xa anh đã thấy chiếc xe của Hiếu Tùng. Minh Khoa ánh mắt ngây dại nhìn về phía ngôi nhà. Toàn bộ ngôi nhà gỗ hoang cũ kỹ, lửa bốc lên nhanh chóng. Hiếu Tùng ôm sát Thảo Ninh vào người mình.

Anh vô cùng bình tĩnh, quan sát hướng lửa và nhìn thấy một khoảng trống phía trước. Anh bế xốc Thảo Ninh trong tay mình lao ra ngoài. Những lưỡi lửa lướt qua người nóng rực. Lúc sống chết cận kề, toàn bộ tâm trí anh chỉ nghĩ cho cô. Anh không hề chần chừ, chỉ cần bảo vệ được cô, những điều khác không còn quan trọng nữa.

Anh lao ra bên ngoài, trong tay vẫn ôm chặt Thảo Ninh và ngã khuỵu xuống đất. Đồng Vũ nhìn thấy họ, anh thở phào. Anh sợ sẽ đến muộn, sẽ không kịp cứu họ. May mắn họ đã tự thoát khỏi được nguy hiểm. Phía sau lưng ngôi nhà đổ sập xuống, chìm trong biển lửa ngun ngút, rục một góc trời đêm.

Tại bệnh viện, sau khi cấp cứu, tình trạng họ đã ổn định trở lại. Trên người Thảo Ninh không có nhiều vết thương, vì Hiếu Tùng đã che chắn cho cô rất kĩ càng. Cô chỉ bị ngất đi do ngạt hơi, và mái tóc bị cháy sém đôi chỗ. Vết thương của Hiếu Tùng nặng hơn do xông pha với ngọn lửa.

Tuấn Kiệt và Linh Phi đang túc trực trong bệnh viện. Linh Phi nhận ra tình yêu của Hiếu Tùng dành cho Thảo Ninh là thật sự, không phải chỉ thoáng chốc như cô từng nghĩ. Anh đã không tiếc thân mình bảo vệ Thảo Ninh. Một hành động hơn vạn lời nói. Lúc này cô chỉ cầu mong những điều yên ổn sẽ đến với họ. Hiếu Tùng lơ mơ tỉnh dậy.

Anh cố đưa tay nắm lấy tay Thảo Ninh nhưng cảm giác bỏng rát dọc hai cánh tay. Thảo Ninh đang ngủ rất ngon, chẳng hề giống với người vừa đối mặt với hiểm nguy. Đồng Vũ đến bệnh viện, ngang qua phòng Hiếu Tùng, thấy hai người bọn họ khá ổn, anh cũng đã an tâm phần nào. Thấy Tuấn Kiệt với Linh Phi đang vô cùng ngọt ngào ngồi ở hành lang, anh đưa tay lên miệng, vờ ho vài tiếng:

- Hai người thật là khiến cho người ta chướng mắt quá đi! Linh Phi vội ngồi thẳng dậy.

Còn Tuấn Kiệt thì không ngại ngần mà đáp trả:

- Chủ tịch à, anh chưa có người yêu cũng không thể ganh tị với người khác ra mặt vậy chứ. Nghe hai tiếng “chủ tịch” phát ra từ chính miệng Tuấn Kiệt khiến Linh Phi có chút giật mình.

Đây là vị chủ tịch trẻ tuổi, tài năng của JND Entertainment trong lời đồn đó sao. Ngoại hình quả không tầm thường.

Đồng Vỹ cố tỏ ra đĩnh đạc:

- Vì sự nghiệp và tương lai của nhân viên tôi không thể nghĩ riêng cho lợi ích cá nhân được. Nhưng hôm nào cậu cũng nên chỉ tôi cách lấy lòng phụ nữ, tôi toàn được theo đuổi thôi nên không biết cách lấy lòng một cô gái là thế nào. - Đồng Vỹ khuôn mặt rất nghiêm túc tỏ ý nhờ vả.

Trước giờ làm mọi chuyện Đồng Vỹ đều rất tự tin, riêng đối với chuyện yêu đương là anh ta cả thấy lúng túng nhất. Vì anh ta không nắm rõ sở thích của phụ nữ, nên thay vì yêu phụ nữ anh ta chọn yêu công việc.

- Việc này tôi không giỏi đâu, tôi cũng vất vả lắm mới lấy lòng được một người. Tốt nhất anh hãy tự mình tìm hiểu.

Đồng Vỹ buông tiếng thở dài. Hóa ra còn có việc khó hơn cả điều hành công ty đó chính là lấy lòng phụ nữ. Nancy xuất hiện với dáng vẻ rất vội vã ở hành lang.

Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy liền đùa:

- Bên cạnh anh lúc nào cũng có một cô gái còn độc thân, tài giỏi sao anh không nhận ra nhỉ.

Đồng Vỹ bật cười, quả là đúng như Tuấn Kiệt nói, Nancy mọi mặt đều xuất sắc nhưng trước giờ anh nào đâu có để ý, vì giữa họ chỉ có công việc mà thôi. Vẻ mặt nghiêm túc của Nancy đã mau chóng xóa đi bầu không khí bông đùa của Tuấn Kiệt và Đồng Vỹ.

Vì nhận ra Linh Phi là nhà báo nên cô có chút khựng lại muốn Đồng Vỹ tránh đi. Nhưng anh xua tay:

- Cứ trình bày ở đây luôn đi!

- Báo chí đã phát giác ra chuyện tình cảm của Winter và Thảo Ninh. Những chuyện về người yêu cũ trong quá khứ cũng bị đào xới. Tất cả là do Minh Khoa đã tính toán trước. Anh ta đã gửi toàn bộ những tin tức quan trọng, chỉ ngày mai thôi sẽ tạo nên một khủng hoảng lớn không chỉ với Hiếu Tùng mà với cả công ty chúng ta.

Nancy thực sự đã không còn kiểm soát được những gì sắp diễn ra. Đồng Vũ yên lặng một lúc lâu như đang suy tính gì đó. Khuôn mặt vẫn nguyên vẻ bình tĩnh, chẳng chút hoang mang. Đồng Vũ quay sang Tuấn Kiệt:

- Tạm thời đừng để Hiếu Tùng và Thảo Ninh biết chuyện. Việc này tôi sẽ tìm cách giải quyết chu toàn. Mọi người giúp tôi chăm sóc họ. Chúng ta về công ty thôi!

Đồng Vũ nhanh chóng rời bệnh viện cùng Nancy. Đến lúc này khí chất của một người đứng đầu công ty lớn JND mới xuất hiện. Biểu hiện chẳng chút gì nao núng mà như luôn sẵn sàng đối đầu với sóng gió. Đồng Vũ cảm thấy từ khi anh nhận chức chủ tịch của JND, đã có nhiều scandal xảy ra hơn.

Sự chu toàn, kín kẽ của JND đã đôi chút bị ảnh hưởng. Nhưng vì anh và những người làm việc cùng đều là những người trẻ tuổi, khó tránh những sai lầm. Anh không thể như những người tiền nhiệm dùng những biện pháp quá khắt khe với những người nghệ sĩ vì họ có tâm hồn nhạy cảm.

Đồng Vũ nghĩ điều quan trọng là những người trẻ họ có bản lĩnh và sự nhiệt huyết để vượt qua khó khăn. Cần một sự chân thật trong thế giới showbiz đã có quá đủ những điều giả dối.

Minh Khoa đã bị giao cho cảnh sát để luật pháp xét xử những việc anh ta gây ra.

Kết thúc mọi việc đều hết như ý muốn. Nhưng anh ta chẳng hề cảm thấy vui vẻ, không phải vì giờ đây anh ta đã mất đi tự do, mà vì sau tất cả những gì gây ra anh ta cảm thấy bản thân mình khốn nạn. Gần ấy thời gian anh cứ bám khư khư vào sự căm ghét Hiếu Tùng chỉ vì sợ nếu ngừng lại anh lại đối diện với nỗi đau của chính mình.

Báo chí sau khoảng thời gian lắng xuống kể từ cái chết của Khải Chi lại một phen chao đảo với hàng loạt sự việc liên quan đến Winter.

Đồng Vỹ chẳng thể bưng bít cả làng báo, chỉ có thể để những thông tin được biết đến theo cách đúng đắn nhất. Dùng uy tín của mình để hạn chế những gì sai lệch, và cái nhìn phiến diện mà Minh Khoa đã phóng tác nên từ cái nhìn cực đoan.

Nhưng có làm thế nào công chúng cũng mất niềm tin, quá mệt mỏi với thế giới giải trí đầy rối ren, thị phi. Chỉ sau một đêm Winter chẳng còn vừng vàng ở vị trí độc tôn. Sẽ chẳng còn những lời tung hô, là con người lý tưởng truyền cảm hứng đam mê cho giới trẻ.

Tất cả đều bàng hoàng vì có những điều bí mật đã bị giữ kín quá lâu. Quá khứ và tình yêu của anh là một đòn giáng mạnh với những người hâm mộ.

Những phản ứng tiêu cực, căm phẫn, thất vọng của người hâm mộ như một lẽ tất yếu. Họ kỳ vọng quá nhiều ở một thứ hoàn hảo chưa từng tồn tại. Họ không hề hiểu rằng Winter cũng chỉ là một con người bình thường.

Anh vẫn mắc sai lầm, yêu và đau như họ. Vẫn có quá khứ muốn được khép lại và một tình yêu cần được bảo vệ. Dù là ai thì chúng ta cũng có

quyền được tôn trọng cuộc sống riêng. Chúng ta không thể buộc người khác phơi bày những nỗi đau khi bản thân chúng ta lại chọn cách giấu thật kỹ.

Hiếu Tùng tỉnh dậy và cảm thấy đã đỡ hơn rất nhiều. Thảo Ninh đã được chuyển đến phòng bệnh thường, không cần nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt nữa. Ở một góc anh thấy Tuấn Kiệt đang ngủ quên, có lẽ vì đã túc trực chăm sóc cho anh. Anh và Tuấn Kiệt đều chẳng phải là những người bạn thân thiết, nhưng có lẽ vì sống trong một thế giới quá khắc nghiệt khiến họ cảm thông cho nhau.

Anh cố gắng di chuyển trong yên tĩnh để tránh đánh thức Tuấn Kiệt. Anh lặng lẽ bước ra ngoài. Anh ngồi ở một góc sân bệnh viện, đón từng đợt gió mát lạnh.

Từ một góc những tiếng rì rầm của một vài bệnh nhân nữ ngồi cùng nhau. Anh cảm nhận được họ đang hướng về phía mình. Một nữ bệnh nhân tiến về phía anh.

- Anh là Winter đúng không ạ? Mọi chuyện những ngày qua trên báo về anh có đúng không? Em là một người rất hâm mộ anh, em không tin những chuyện này là thật đâu. Xin anh hãy nói là tất cả đều là sai đi ạ!

Những lời của cô gái này khiến Hiếu Tùng thấy như anh đã gây ra một lỗi lầm gì rất lớn. Nhưng đó là điều gì anh không thể rõ. Cô ấy đưa tờ báo đang đọc về phía anh, hình ảnh của anh và Thảo Ninh đang ở trang đầu tiên.

Vậy là những ngày qua anh đã trở thành chủ đề để người ta bàn tán. Vậy là những cố gắng của anh thời gian dài qua chỉ trong chốc lát vỡ tan.

- Xin lỗi!

Anh lặng lẽ quay đi. Anh không thể xóa tan ánh mắt tràn đầy thất vọng của cô. Rốt cuộc cái ngày anh lo sợ cũng đã đến.

- Sao mọi người không nói cho tôi biết có chuyện đã xảy ra?

Hiếu Tùng hỏi Tuấn Kiệt. Tuấn Kiệt đoán chắc Hiếu Tùng đã biết được mọi việc. Anh không có ý định giấu thêm nữa

- Vì Đồng Vỹ nhờ tôi giữ kín với anh.

- Phiền anh thông báo với công ty, tôi muốn mở cuộc họp báo xin lỗi người hâm mộ.

Hiếu Tùng biết lúc này anh phải có lời giải thích hợp lý với người hâm mộ, với những người đã luôn yêu, tin tưởng anh mến anh.

Thảo Ninh đã được Linh Phi đưa về nhà trước khi bệnh viện bị cánh phóng viên làm phiền. Những ngày qua với cô thật dài. Cô vẫn chưa thể nói được với Hiếu Tùng lời nào, dù khúc mắc trong lòng cô đã được gỡ bỏ.

Linh Phi ra ngoài để mua đồ ăn, đến khi quay lại cô nhìn thấy Thảo Ninh đang ngồi trước màn hình ti vi và bật khóc. Vì trên đó đang diễn ra buổi họp báo của Hiếu Tùng.

“Xin lỗi tất cả vì đã khiến mọi người thất vọng. Tôi cảm thấy không còn xứng đáng với những gì mọi người đã kỳ vọng. Nhưng mong rằng mọi người sẽ không vì tôi mà mất niềm tin vào những nghệ sĩ khác. Họ cũng như tôi trước đây, đều nỗ lực hết mình theo đuổi ước mơ, dành cả tuổi trẻ để cống hiến cho nghệ thuật, không một lời oán thán.

Một điều nữa, hy vọng mọi người đừng gây áp lực, đừng chỉ trích và đừng làm tổn thương đến người tôi yêu. Vì cô ấy là người đáng thương nhất. Lẽ ra cô ấy sẽ rất hạnh phúc nếu người cô ấy yêu không phải tôi, không phải là nghệ sĩ, là một người của công chúng.

Cô ấy là người đã cùng tôi vượt qua những khó khăn, cho tôi cảm giác bình yên giữa cuộc đời sóng gió. Sau cùng, cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ tôi trên suốt hành trình dài đã qua. Xin hãy giữ lại những gì đẹp nhất. Kể từ nay tôi sẽ rời khỏi thế giới giải trí.”

Hiếu Tùng bước ra ngoài cúi rạp người chào mọi người lần cuối, cả hội trường hóp báo như lặng im. Khuôn mặt anh tiêu tụy vô cùng, chiếc áo dài tay đã giúp che đi những vết thương vẫn còn chưa lành và đau nhức.

Từ đầu cho đến cuối, anh nhận lỗi về mình, không tránh né, chấp nhận tất cả. Anh cũng như bao người, cũng yêu và muốn bảo vệ người mình yêu. Nhưng vì anh là nghệ sĩ nên tình yêu và cả quá khứ khiến anh trở thành người có lỗi trong mắt công chúng. Những fan hâm mộ chân chính có mặt đều khóc rất lớn. Họ luôn tin tưởng Winter đến cùng, những dòng chữ cổ động tinh thần vẫn được họ đưa lên cao. Sẽ rất lâu nữa họ mới có thể thích ứng với sự mất mát này. Với một niềm tin tuổi trẻ họ từng mê dại đeo đuổi...

Thảo Ninh quay nhìn Linh Phi:

- Sao cậu không nói cho mình nghe những điều này? Giá như mình chưa từng xuất hiện, anh ấy đã không mất đi tất cả như thế này. Nếu như được lựa chọn, ước gì mình chưa từng gặp anh ấy.

Linh Phi vội ôm lấy Thảo Ninh:

- Cậu biết vì sao con thiêu thân vẫn lao vào lửa dù chắc chắn nó sẽ chết không? Vì đó là số phận, số phận của nó là bị thu hút bởi lửa và chết trong ánh sáng rực rỡ đó. Chúng ta cũng vậy, có nhiều điều biết rõ là sai

nhưng vẫn không thể cưỡng lại. Dù có muốn hay không, bằng cách này hay cách khác Hiếu Tùng sẽ vẫn xuất hiện trong cuộc đời cậu, cũng như cách cậu đem tình yêu đến cho anh ấy. Sẽ chẳng thể nào khác đi.

Thảo Ninh thấy bất lực khi phải nhìn Hiếu Tùng phải một mình đối mặt với tất cả. Cô quay sang nói với Linh Phi:

- Mình sẽ đến JND, mình muốn gặp anh ấy.

Hiếu Tùng lòng cảm thấy thanh thản như đã trút được gánh nặng. Ít nhất anh đã không hổ thẹn với chính bản thân. Đồng Vỹ dành cho anh cái bắt tay cuối. Anh đã làm một điều sai lầm nhất kể từ khi lãnh đạo JND.

Nhưng đó lại là điều đúng đắn khi ở vị trí một người bạn, một người trẻ dám sống hết mình, dám sai, dám chấp nhận tất cả.

- Cậu hãy cứ nghỉ ngơi, rong chơi sau những tháng ngày dài mệt mỏi. Và hãy quay lại để sáng tạo một ngày nào đó nếu cậu còn đam mê. JND sẽ luôn chờ cậu. Xem như một cơ hội ở tương lai Đồng Vỹ dành cho Hiếu Tùng.

Anh luôn muốn dành sự tôn trọng cho nghệ sĩ. Vì nghệ thuật không thể ràng buộc họ vào khuôn khổ cứng nhắc nữa. Chào tạm biệt Hiếu Tùng, nhưng Đồng Vỹ luôn tin tưởng rồi anh sẽ trở lại với niềm đam mê vẫn còn trong anh.

Hiếu Tùng đứng nhìn lại tòa nhà của JND, một nơi anh đã từng rất muốn chạy trốn, nhưng trong khoảnh khắc rời đi này anh lại thấy tiếc nuối. Những gì ý nghĩa nhất, những thành quả anh nỗ lực và cả những năm tháng tuổi trẻ đều gắn liền với nơi đây.

Nó như những ký ức chẳng thể phai nhòa, JND với anh từ lâu đã là một mái nhà. Nhưng có lẽ đây là thời điểm anh nên dừng chân, nhìn lại chính mình. Tháo chiếc áo hào quang nặng nề đã gồng mình mặc nó, và buông bỏ chiếc mặt nạ giả dối.

Ngoài trời mưa lất phất, Thảo Ninh liên tục hối thúc người lái xe. Cô sợ chậm trễ sẽ không gặp được Hiếu Tùng. Nhưng cô không hề nhận ra, chiếc xe của Hiếu Tùng và xe của cô đã chạy ngược hướng với nhau. Anh đã nhìn thấy cô, nhưng cô thì không.

Nhìn thấy cô, một cảm giác nhói đau vẫn ở trong lồng ngực nhắc nhở anh họ đã từng có một tình yêu sâu đậm. Họ đã lướt qua nhau, bỏ lại tình yêu giữa dòng phố lớn này. Chỉ trong khoảnh khắc, nhưng anh biết anh không thể ngừng nghĩ đến cô, không thể quên đi một người anh đã yêu.

Tiền sảnh của JND hoàn toàn trống vắng. Đồng Vỹ nhìn thấy Thảo Ninh đôi mắt như đang cố tìm kiếm gì đó.

- Cậu ấy đã đi rồi! Không cần chờ cô quay đi ngay.

Đồng Vỹ liền ngăn lại:

- Hãy để cho cậu ấy có khoảng thời gian yên tĩnh một mình đi. Cô cũng vậy, hãy nghỉ ngơi đi. Rồi một ngày, cậu ấy nhất định sẽ trở lại. Lời của Đồng Vỹ rất đúng. Hơn lúc nào hết, họ cần khoảng lặng cho cả hai, để cân bằng lại cuộc sống của chính mình.

Thảo Ninh bước ra bên ngoài, trời đã đổ mưa. Một chiếc xe đang đợi cô, chú tài xế của Hiếu Tùng mở cửa xe và vẫy cô lên xe:

- Lên xe nào, chú sẽ đưa cháu về! Cô lên xe, tự nhủ sẽ sống một khoảng thời gian bình lặng như Đồng Vỹ khuyên.

- Chú đưa cháu dạo quanh thành phố nhé!

Chú lái xe chẳng có lý do gì từ chối yêu cầu của cô. Chú chậm chậm đưa cô đi qua những con đường quen thuộc.

Thành phố này không phải là nơi cô sinh ra nhưng lại là nơi chứng kiến sự trưởng thành của cô. Một nơi cô từng cảm thấy ngọt ngào vì đến cả bầu không khí thở cũng chặt chẽ, nhưng rồi lại yêu đến say đắm vì đã trót yêu một người ở nơi đây.

Tuổi trẻ của chúng ta rồi sẽ có đau thương và cũng có dư vị của hạnh phúc. Dù có sai lầm, có vấp ngã vẫn sẽ kiên cường mà đứng dậy đi tiếp. Vì khi người ta trẻ, người ta sẽ tin rằng những điều tốt đẹp luôn đợi họ ở phía trước.

Bước vào phòng họp, Đồng Vỹ thấy Nancy đang ngủ quên. Khoảng thời gian căng thẳng này ở JND đã khiến cô mệt mỏi, không có thời gian chăm sóc cho bản thân.

Đồng Vỹ cởi áo vest của mình khoác thêm cho cô. Nhưng anh chẳng khéo léo chút nào nên đánh thức Nancy dậy. Cô mơ màng nhìn chiếc áo vừa được khoác, rồi khó hiểu nhìn Đồng Vỹ.

- Cô đừng hiểu nhầm, là ai tôi cũng sẽ làm vậy thôi. Đồng Vỹ đột nhiên bối rối, biểu hiện chẳng bao giờ thấy ở anh.

- Tôi có nói gì đâu chứ. Nancy kéo chiếc áo khoác của Đồng Vỹ rất tự nhiên vì cô cũng đang thấy lạnh.

Đồng Vỹ cứ thế lặng lẽ ra khỏi cửa để cho Nancy có thể ngủ thêm. Khi trở lại, anh cầm trên tay một ly trà đào nóng đặt lên bàn cho Nancy. Người thấy hương cô liền tỉnh dậy.

- Anh vẫn nhớ tôi thích trà đào sao?

- Chúng ta làm việc với nhau lâu như vậy đương nhiên tôi phải nhớ rồi.

Nancy cầm ly trà đào lên gần mũi để hít hương thơm ấm nóng của nó và cười thật thoải mái nhìn Đồng Vỹ:

- Cảm ơn!

Đồng Vỹ cũng vô thức cười, anh rất hiếm khi thấy Nancy cười như thế này, quả thật nhìn kĩ cô rất đẹp, mọi đường nét trên khuôn mặt đều rất thu hút. Giữa không gian yên tĩnh này tim anh tự nhiên đập nhanh.

- Nancy, cô có bao giờ nghĩ đến chuyện hẹn hò không? - Đồng Vỹ hỏi băng quơ.

Nancy gật đầu:

- Đã từng, nhưng bây giờ thì chẳng còn thời gian nghĩ đến việc đó nữa. Công việc quá bận rộn. Từ khi tốt nghiệp đại học tôi đã về đây làm, đến giờ đã gần ba mươi. Gần như đã dành trọn tuổi trẻ mình cho JND rồi. Nói chơi thì là đã kết hôn với JND đó.

Cả hai yên lặng một lúc lâu, nhâm nhi thức uống trong tay mình. Họ ngẫm về quãng thời gian đã qua ở JND thật nhiều sóng gió, nhưng cũng đã có nhiều điều ý nghĩa.

- Vậy chúng ta hẹn hò nhé! - Đồng Vỹ bất chợt đề nghị.

- Anh không đùa chứ?

Đây có thể là đề nghị kỳ lạ nhất Nancy từng được nghe. Người khác có lẽ không sao nhưng thốt ra từ miệng Đồng Vỹ quả là cô không thể nào tin được. Đồng Vỹ thái độ rất nghiêm túc:

- Tôi đã nghĩ rất kĩ mới nói ra điều này. Cô là người bên tôi lâu nhất, hiểu tôi nhiều nhất. Thật sự nếu không phải là cô sẽ chẳng ai chấp nhận được tính cách quái dị của tôi.

- Không biết đây có phải là cách JND đền bù cho tuổi thanh xuân của tôi không nữa. Nhưng lời đề nghị này cũng khá thú vị. Vậy chúng ta thử hẹn hò đi, vì ngoài anh ra tôi cũng chẳng có thời gian để hẹn hò với ai khác.

Một chuyện thật kỳ lạ, họ như đùa lại như thật. Có lẽ cả hai không phải là tuýp người lãng mạn, nhưng chuyện tình cảm này có lẽ cũng như nhân duyên đã đến thời điểm thích hợp.

Chạm cốc hai ly trà đào, ngắm bên ngoài trời đang mưa thật thi vị. Chợt nhận ra cả hai đều quá giống nhau nên đến giờ họ mới nhận ra người quan trọng vẫn luôn ở cạnh bên.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vì Em Là Hạnh Phúc Trong Anh

Thảo Ninh đã bình tâm và ngủ một giấc ngủ thật trọn vẹn. Tiếng chuông cửa đã đánh thức cô. Đứng trước cửa chính là bố mẹ.

Nhìn bộ dạng con gái gầy hơn, nhưng vẻ ngoài đã trưởng thành hơn rất nhiều. Đứa con gái đơn giản, lúc nào cũng mãi mê với thần tượng Nam Phong khi còn ở nhà hình như đã chẳng còn nữa.

- Con gái à, có muốn cùng về nhà một thời gian không? Mọi người rất nhớ con đấy!

Mẹ ôm cô vào lòng. Bà chẳng nhắc gì đến chuyện những ngày qua ồn ào trên báo đài. Bà biết con gái mình đã chịu nhiều tổn thương, giờ đã đến lúc cho cô một chỗ dựa, một nơi thật bình an. Cái ôm này của mẹ khiến Thảo Ninh thấy mình trở nên bé nhỏ, buông xuôi tất cả, không phải gồng mình chịu đựng nữa.

- Mọi chuyện trong cuộc đời đều phải trải qua rồi mới khôn lớn, mới trưởng thành được. Mẹ vuốt nhẹ mái tóc cô. Chính cảm giác này khiến cho mọi điều lo âu như chưa từng tồn tại.

Bố yên lặng ngồi một góc nhìn hai mẹ con. Không nói gì nhưng chỉ cần có bố ở đó dù trời có sập xuống thì bố sẽ bảo vệ tất cả. Trong vòng tay cha mẹ, con cái dù lớn vẫn chỉ là một đứa trẻ dễ phạm sai lầm và luôn cần sự quan tâm.

Cô rời thành phố và không hẹn trước ngày trở lại. Nơi đây không có anh đã thêm một chút buồn và cô đơn. Nhưng nó vẫn sẽ là một nơi thật đẹp vì nơi đó đã có bao nhiêu kỷ niệm của họ. Những tòa nhà cao tầng, những con đường đầy xe, những dòng người tấp nập dần lùi xa.

Mọi thứ đã đến đều sẽ trôi đi một cách tự nhiên như hôm nay từng là ngày mai của ngày hôm qua và là quá khứ của ngày đang đến. Cô không biết liệu rằng hạnh phúc sẽ có quay trở lại nhưng cô luôn cảm thấy biết ơn vì những gì từng có khiến cô hiểu rằng cô đã từng sống hạnh phúc.

Bữa cơm gia đình, ngồi cạnh em trai đã thấy nó khác rất nhiều so với lần cuối cô gặp. Đã ra dáng thiếu niên, biết nấu nướng và quan tâm đến chị mình. Suốt bữa ăn nó luôn gấp đồ ăn vào chén cho cô. Cảm giác ấm áp vô cùng.

Chẳng nơi nào có thể thay thế được mái ấm gia đình, dù chúng ta có ngốc nghếch thế nào vẫn luôn được yêu thương, vẫn được che chở. Quả thật những giây phút bên những người thân yêu luôn quý giá nhất. Căn phòng nhỏ của cô vẫn được mẹ dọn gọn gàng như khi cô còn ở nhà.

Những tấm ảnh của Nam Phong được cắt ra từ báo dán trên tường vẫn nguyên vẹn, chẳng ai xé nó đi như bố đã từng dọa. Có lẽ bố mẹ vẫn luôn muốn có cảm giác như cô đang ở nhà. Chỉ nhìn cách họ giữ nguyên vẹn những đồ vật mà thậm chí cô đã lâu không nhớ tới đủ thấy họ yêu thương cô nhiều thế nào.

Khi còn nhỏ nghe những lời mắng của bố mẹ liền cảm thấy tủi thân vì không được quan tâm, vì cho rằng họ không hiểu thế giới của chúng ta. Nhưng lớn lên rồi mới hiểu thì ra những lời trách mắng đó là do quá lo lắng cho chúng ta mà thôi.

Những bức ảnh của Nam Phong từ nhiều năm trước khiến cô nhớ lại một thời cuồng nhiệt của mình. Luôn nghĩ đó mới là mẫu người lý tưởng nhất. Nhưng hóa ra người mà một cô gái thần tượng sẽ hoàn toàn khác với người họ yêu thật sự.

Trái tim đôi khi rung động chỉ vì những điều bé nhỏ, giản đơn. Nam Phong đã không còn xuất hiện ở JND từ trước liveshow của Hiếu Tùng, cô chẳng hề biết lý do vì sao. Anh cũng giống như Hiếu Tùng, cũng có những điều không thể nói ra, nhưng Hiếu Tùng đã can đảm từ bỏ tất cả, còn Nam Phong nhiều năm qua vẫn chưa thể thanh thản.

Mua sự im lặng có thể là cái giá đắt nhất phải trả cho lương tâm.

Cô ngồi nhìn những bức ảnh. Cô vẫn muốn dán nó ở đó, không hề muốn tháo xuống, giống như những gì ở quá khứ dù tốt dù xấu vẫn nên đáng trân trọng. Mỗi người đều luôn muốn tốt đẹp trong mắt người khác, vậy thì hãy luôn cho họ cơ hội, cũng là cách chúng ta gieo vào tim mình một hạt mầm tốt đẹp.

Linh Phi vẫn thường xuyên gọi điện cho Thảo Ninh kể từ khi cô về ở với bố mẹ. Linh Phi thông báo cho cô biết rằng Tuấn Kiệt đã đưa Mimi trở lại sau khoảng thời gian yên ắng giúp Đồng Vũ và JND bù đắp chỗ trống nghệ sĩ ở JND.

Thảo Ninh theo dõi những teaser giới thiệu về Mimi mà Tuấn Kiệt gửi cho mình. Cô bé đã được mang hình ảnh hoàn toàn mới, cá tính và mạnh mẽ hơn. Mimi đã mang nghệ danh mới M.Y.S, nghĩa là Make You Stronger.

Mimi lúc này giống như một viên ngọc, qua mài giũa rồi sẽ tỏa sáng. Điều làm cô bất ngờ hơn hết là Lam Tinh lại trở thành người quản lý riêng của Mimi. Cứ nghĩ sau việc của Khải Chi, Lam Tinh đã từ bỏ đam mê làm việc ở thế giới giải trí, nhưng hóa ra cô chưa bao giờ từ bỏ.

Thảo Ninh cảm thấy mọi việc đều như có duyên số, có mối liên hệ đặc biệt nào đó với những người chúng ta từng gặp. Mimi từng trải qua scandal ở tuổi mười bảy, Lam Tinh từng phải vượt qua cú sốc sau cái chết của Khải Chi. Cả hai cô gái trẻ đều phải nỗ lực vượt qua biến cố và có lẽ đều khao khát được một lần nữa chứng tỏ tài năng của mình.

Thảo Ninh thực sự rất hy vọng một ngày nhìn thấy sự song hành cùng tỏa sáng của hai cô gái này. Vì sau những gì họ trải qua cô tin rằng chẳng còn gì có thể đánh gục được họ.

- Sợi dây này thật đẹp, là ai tặng con vậy?

Mẹ bất chợt hỏi Thảo Ninh khi cô đang cùng mẹ chăm sóc mấy luống rau, sợi dây chuyền có hình ngôi sao Hiếu Tùng tặng cô lộ ra bên ngoài. Cô dừng lại, nhìn ngắm nó trên tay, không biết cô đã đeo nó bao lâu rồi.

Món quà sinh nhật Hiếu Tùng dành cho cô, anh đã nói, những khi mây mù hoặc mưa đông sẽ không thấy ngôi sao xanh ấy nữa thì hãy an tâm vì đã có một ngôi sao khác ở cạnh ngay cô. Nhìn nó như nhắc nhở cô rằng anh vẫn đang bên cô.

Có một điều gì đó trào dâng trong lòng ngực. Hiếu Tùng chưa từng nói lời tạm biệt với cô, nghĩa là cô vẫn còn hy vọng. Nếu vẫn còn hy vọng cô sẽ không buông bỏ. Cô trả lời mẹ:

- Là của một người vô cùng đặc biệt.

Có nhiều nơi Hiếu Tùng từng hứa với Thảo Ninh sẽ cùng cô đi đến, nhưng có lẽ lời nói ra lúc xưa khó có cơ hội thực hiện. Thảo Ninh quyết định tự mình đi đến đó, dù cảm thấy mình thật ngốc vì đi đến những nơi

này khiến cô thêm buồn nhưng bản thân cô lại như có một sự thôi thúc kỳ lạ.

Cô luôn có một niềm tin mạnh mẽ rằng Hiếu Tùng sẽ trở lại và có thể họ sẽ vô tình gặp nhau. Nơi mà cô luôn muốn đến đó chính là Đảo Xanh. Nơi bắt đầu những cảm xúc rung động giữa họ. Đảo Xanh dần hiện ra trước mắt, vẫn là hòn ngọc đẹp kiêu hãnh giữa biển với những rặng dừa chạy dài bao quanh bãi cát mịn.

Cô dạo bước đến con đường dẫn đến ngọn hải đăng. Mọi thứ chỉ vừa như mới hôm qua, nguyên vẹn. Ráng chiều dần buông, đẹp mơ màng. Các ngư dân trên những con thuyền đánh cá từ xa trở về. Thảo Ninh cố nán lại để chờ đợi bác ngư dân mà họ đã gặp lần trước. Những lời bác nói cô vẫn còn nhớ rõ, một niềm tin diệu kỳ rằng ai tỏ tình với người mình yêu nơi đây sẽ yêu nhau mãi mãi.

Cảm giác một mình ngấm hoàng hôn khiến cô thấy cô đơn kỳ lạ. Đứng giữa ranh giới ngày và đêm thì nỗi buồn của con người cũng rõ ràng hơn.

Cô đợi mãi không hề thấy bác ngư dân như cô mong đợi. Khi cô quay trở lại, một người phụ nữ cười chào cô:

- Cô đi du lịch một mình sao? Là lần đầu tiên đến đây à?

- Đây là lần thứ hai rồi ạ, vì bị mê hoặc bởi vẻ đẹp nơi đây nên em trở lại. Lần trước em đã gặp một bác ngư dân, bác kể một sự tích đặc biệt về ngọn hải đăng, rằng những người yêu nhau tỏ tình ở đây thì chuyện tình của họ sẽ kéo dài mãi. Em muốn được gặp lại bác nhưng không thấy.

Người phụ nữ nghe xong liền nói:

- Đó là chuyện mà cha tôi tự nghĩ ra, ông vẫn thường nói vậ với những du khách. Nơi đây ngày trước cũng là nơi cha tôi nói lời yêu với mẹ,

mẹ không phải người ở đảo nên ông đã vờ nghĩ ra cách đó để mẹ tin rằng lời yêu của họ sẽ ứng nghiệm.

- Vậy ra lời nguyện đó không có thật.

Thảo Ninh thoáng buồn.

- Lời nguyện thì không có thật, nhưng niềm tin là có thật. Cha tôi thường nói vậy với những người yêu nhau như một lời động viên, tạo nên một sự liên kết vô hình cho cả hai. Đôi khi người ta tin vào những điều kỳ diệu vốn dĩ không tồn tại, nhưng lại tạo nên sức mạnh.

Nghe xong những lời này, Thảo Ninh không những mất lòng tin mà còn cảm thấy trong lòng thanh thản. Một câu nói cũng có thể truyền cảm hứng cho biết bao nhiêu người.

- Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến bác ấy.

Người phụ nữ nhìn về phía xa ngoài chân trời.

- Cha tôi đã mất vài tháng trước rồi. Ông ra đi rất thanh thản. Cuối cùng ông cũng đã được về gần bên mẹ.

Thảo Ninh chợt thấy xúc động. Bác ngư dân già đã không còn, nhưng cuộc sống ông trải qua khiến người ta ngưỡng mộ, bình dị mà cũng thật ý nghĩa. Người phụ nữ cúi chào Thảo Ninh, đi đến những con tàu cập bờ, chắc nơi đó người chồng chị đã trở về. Đảo Xanh luôn mang lại cho người ta nhiều chân lý sống từ những điều thật giản đơn. Cuộc trò chuyện vừa rồi đã giúp Thảo Ninh nghiệm ra một điều rằng, mỗi người đều có một cuộc sống, mọi thứ đều do chính chúng ta lựa chọn. Giống như mỗi ngày đều trôi qua không trở lại, vậy hãy để nỗi buồn ở lại, đừng mang theo đến tương lai. Hãy chỉ đem theo những niềm vui. Cô tiếp tục dạo bước trên biển, lòng thanh thản vô tận.

Trên chuyến tàu đi đến quê hương của Hiếu Tùng, Thảo Ninh luôn hướng mắt ra bên ngoài. Đây là chuyến tàu đi qua con đường có cảnh tuyệt đẹp mà cô từng nhìn thấy. Một nơi giao hòa giữa vẻ đẹp của núi non và biển cả. Tất cả vẻ đẹp này không cách nào có thể diễn tả hết.

Cô vẫn bị những khung cảnh này mê hoặc, ngắm nhìn say sưa như lần đầu đến đây. Xuống tàu, cô tự mình tìm đường đến nhà Hiếu Tùng. Mọi thứ ở đây vẫn yên bình như thế. Khoảng thời gian ý nghĩa bên anh tại nơi này như vẫn còn đây.

Cô ghé qua ngôi trường của bọn trẻ, nhìn ngắm bọn trẻ giờ ra chơi, rộn ràng và thật hồn nhiên. Men theo đường mòn cô đến nhà Hiếu Tùng. Mẹ anh vẫn loay hoay phơi ngô trước sân.

Nghe tiếng bước chân bà ngược lên nhìn, thấy Thảo Ninh bà vội đứng dậy, ánh mắt đầy xúc động. Thảo Ninh chạy đến ôm mẹ Hiếu Tùng và òa khóc. Chẳng hiểu sao nhìn thấy bà cô thấy thương vô cùng. Cô tự thấy có lỗi với bà vì sau bao nhiêu chuyện với Hiếu Tùng người đau khổ nhất hẳn là người mẹ này.

- Cháu xin lỗi!

Thảo Ninh nước nở.

Bà vỗ nhẹ lưng Thảo Ninh:

- Không sao đâu con à. Mọi chuyện buồn phiền đều qua hết rồi.

Bà đưa đôi tay gầy guộc lau nước mắt cho Thảo Ninh sau một trận khóc thỏa lòng, vỗ về cô như đứa con gái nhỏ từ xa trở về. Nhìn thấy cô trở lại như trước, về thăm bà đã là một sự an ủi rất lớn.

Bà cũng từng mong muốn Hiếu Tùng trở về bên mình, như cánh chim trở về tổ ấm sau bão dông. Bà vẫn nhớ cuộc điện thoại dài khoảng thời gian đó anh đã nói rằng: “Con xin lỗi mẹ, đã làm mẹ phải lo lắng. Chặng đường dài con đi quá mệt mỏi nên con dừng lại, chọn cách sống an yên một thời gian. Đến khi con đủ can đảm trở lại như trước con sẽ về để gặp mẹ. Là Hiếu Tùng của mẹ. Hãy tin tưởng con mẹ nhé!”

Sự xuất hiện của Thảo Ninh khiến bà cảm thấy như Hiếu Tùng cũng đang hiện diện ở đây...

Quê hương của Hiếu Tùng như một nơi để Thảo Ninh trú chân. Mọi thứ đều khiến cô thấy ấm áp, những bữa cơm đơn sơ trong gian nhà rộng mỗi tối, cùng mẹ anh trò chuyện đến tận đêm khuya, những ngày đùa vui cùng lũ trẻ khiến thời gian trôi đi thật dung dị.

Cô vẫn thích tản bộ đến đoạn đường tàu trên núi, cảm giác như đang bên cạnh anh, cùng nhìn xa bao la. Thế giới vốn chẳng thay đổi gì sau một cuộc tình, chỉ có thế giới của những người đi qua cuộc tình ấy là trở nên đổi khác. Không thể nghĩ rằng từ bỏ thói quen bên một người lại khó đến vậy. Vì yêu ai đó, thương nhớ cũng đã trở thành thói quen hết như hơi thở. Cảm giác mong nhớ chẳng hề dễ chịu một chút nào. Như cơn đau dai dẳng mà chẳng thể trị khỏi.

Thảo Ninh trở lại thành phố vì nhận được một tin bất ngờ Linh Phi làm đám cưới. Bất ngờ hơn tất thảy khi biết Tuấn Kiệt là con trai của một ông chủ lớn ngành bất động sản.

Thảo Ninh phụ giúp Linh Phi chuẩn bị những công đoạn cuối cùng cho đám cưới.

Cảm giác bồi hồi như chuẩn bị đám cưới cho em gái mình. Giữa cô và Linh Phi tình cảm bền chặt hơn cả người thân. Vào cái đêm trước hôn lễ

diễn ra, Linh Phi đến ngủ ở nhà Thảo Ninh. Cô đã hỏi Linh Phi một câu cô vẫn thắc mắc:

- Tuấn Kiệt giấu cậu thân phận thật lâu như vậy cậu không giận sao?

- Lúc ra mắt, biết gia đình anh ấy bề thế như vậy mình đã giận tới mức muốn chia tay. Cãi nhau một trận rất lớn vì mình thực sự ghét bị lừa dối. Nhưng rồi...

Giọng Linh Phi ngập ngừng, khuôn mặt tự dừng ngại ngùng.

- Nhưng sao? - Thảo Ninh thắc mắc.

- Cãi nhau rất to, đêm ấy trời mưa lớn lắm, từ nhà anh ấy mình bỏ đi, anh ấy chạy theo quyết giữ mình lại bằng được. Cuối cùng đêm đó đã ở lại cùng anh ấy. Và rồi... Thế là giờ mình có muốn thoát cũng chẳng thoát được. Tên ấy quả là rất xảo quyệt.

Thảo Ninh liền hiểu ra ngay câu chuyện sau lời nói bỏ dờ của Linh Phi, cô cười lớn:

- Linh Phi ơi là Linh Phi, khôn ngoan cả đời, cuối cùng lại gặp sói. Không phải sau lần đó cậu đã có em bé rồi đó chứ?

Linh Phi gật đầu.

- Em bé được hai tháng rồi.

Không hiểu sao Thảo Ninh vui mừng quá đỗi. Cô quán lấy Linh Phi, hỏi Linh Phi đủ thứ. Có thứ gì đó rất thiêng liêng đang xuất hiện. Linh Phi không biết giải thích sao cho bạn mình hiểu, vì cảm giác này chỉ có thể tự trải qua mới cảm nhận rõ, sự đặc biệt của một sinh linh đang lớn lên.

- Mẹ của Tuấn Kiệt, bà ấy có làm khó dễ cậu không?

Thảo Ninh luôn thấy trong các bộ phim, những bà mẹ giàu có luôn không dễ dàng chấp nhận con cái kết hôn với những người con của gia đình bình thường. Họ sẽ dùng tiền để chi phối.

Linh Phi liền cười:

- Không hề, bà ấy vui lắm, vì còn tưởng Tuấn Kiệt không chịu kết hôn.

Nghe được điều này Thảo Ninh cảm thấy vui lây với bạn.

Linh Phi chọn ngày cưới là ngày cuối cùng của năm như muốn tổng kết lại tất cả, ngày hôm sau sẽ là năm mới. Chọn một dịp đặc biệt thế này hẳn sẽ khiến nhiều người nhớ.

Cha Linh Phi nắm tay con gái vào lễ đường, cô trong bộ váy cưới trắng tinh khôi đã trở thành cô gái đẹp nhất của ngày hôm nay. Trong tay cha mình cô vẫn hệt như cô con gái bé bỏng.

Thảo Ninh thấy trào dâng trong lồng ngực cảm giác xuyến xao, vừa thấy thật vui nhưng cũng hệt như vừa mất đi thứ gì rất quan trọng. Có những ngày cực buồn, người bạn tốt nhất đã cùng cô đi qua nó.

Nhưng sau ngày hôm nay Linh Phi đã là vợ, là mẹ. Sẽ chẳng còn chạy đến để an ủi cô bất cứ lúc nào nữa. Từng nhớ trước đây cô đã quyết tâm chuyện gì cũng có thể chịu thua Linh Phi nhưng nhất định sẽ là người kết hôn trước và rồi sẽ ném hoa cưới cho Linh Phi.

Không ngờ đến hôm nay vẫn là Linh Phi thắng. Trong tiếng nhạc Linh Phi từng bước chậm rãi tiến về Tuấn Kiệt đang nở nụ cười rất tươi. Thảo Ninh thấy đôi mắt mình rưng rưng vì xúc động..

Cô không ngờ thời gian đã trôi nhanh đến thế. Linh Phi đã cùng cô trải qua khoảng thời gian tươi đẹp nhất của tuổi trẻ. Từ khi họ chỉ là những cô gái tuổi mười tám, bỡ ngỡ ở thành phố xa lạ, họ đã cùng khóc, cùng cười, cùng trưởng thành bên nhau.

Linh Phi đã có một bài phát biểu ngắn, dành lời cảm ơn của mình đến gia đình và một lời đặc biệt dành cho cô:

- Thảo Ninh, mình luôn muốn gửi lời này cảm ơn này đến cậu. Cảm ơn đã là bạn của mình, một người bạn thân, một người chị em tốt. Mình sẽ trân trọng tình cảm này mãi mãi. Thảo Ninh thầm cảm ơn vì tuổi trẻ đã dành tặng cho cô một người bạn tuyệt vời đến thế. Một người bạn mà dù bất cứ giá nào cô cũng không thể đánh đổi.

Bạn thân, hai tiếng đó thôi chẳng phải cũng là một điều diệu kỳ mà chúng ta có trong đời hay sao.

Người MC đặc biệt giới thiệu một ca khúc Vì em là hạnh phúc trong anh được một người bạn của cô dâu chú rể gửi tặng. Tuấn Kiệt và Linh Phi nắm tay nhau khiêu vũ khi nhạc vang lên, những bức ảnh phong cảnh xuất dần xuất hiện trên màn hình chính.

Thảo Ninh đã sững sờ khi nhìn thấy nó, đây chính là những nơi mà cô và Hiếu Tùng từng đi qua, là ngọn hải đăng đỏ ở Đảo Xanh, là đoạn đường tàu cũ trên núi, là bầu trời trong xanh nhìn từ núi, là trời đêm rực rỡ ánh sáng pháo bông. Giọng hát đó chính là anh, từng lời từng chữ của bài hát như dành cho cô.

Thảo Ninh bật khóc.

“Ngày em bước đến, thế giới của anh toàn là nỗi đau. Vì yêu em những giấc mơ đã chẳng còn là ảo mộng Trái tim ngập những yêu thương ...Chẳng thể biết rằng nhớ em cũng trở thành sở thích...

...Dối lòng rằng sẽ không yêu, không nhớ nhưng lại cồn cào đến điên dại...

...Dù đã rời xa nơi đã có nhiều kỷ niệm nhưng từng nụ cười em, hơi ấm đôi bàn tay và cả sự dịu dàng của em cứ quẩn lấy từng hơi thở...

...Chẳng thể nào quên đi khoảnh khắc hạnh phúc, hồi ức tươi đẹp từng có...

...Muốn được ôm lấy em, cầm tay chạy dưới ngày nắng lên rạng rỡ, tự do quên hết sầu muộn. Chẳng cần biết đến ngày mai, chỉ cần yêu và được bên em mãi....

...nếu được chọn lựa một lần nữa vẫn sẽ yêu em.”

- Là Hiếu Tùng đã gửi cho tui mình clip ấy, là lời anh ấy muốn gửi đến cậu. Anh ấy chưa từng quên cậu. Nhất định anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt cậu một ngày không xa. Linh Phi thú thật về bài hát đó. Thảo Ninh biết cô không nhìn nhầm người, anh vẫn yêu cô. Niềm tin của cô đã đúng đắn.

Ngày cuối năm, ngoài đường phố dòng người tấp nập. Các đôi đang cùng bên nhau chờ đón đêm pháo hoa đón năm mới. Ngoài trời thực sự rất lạnh, họ vai kề vai, tay trong tay, những đôi tay những cái ôm sưởi ấm cho nhau trong niềm hạnh phúc.

Thảo Ninh thềm ngưỡng mộ, cô và anh chưa bao giờ được cùng nhau nắm tay dạo phố như vậy. Tiếng nổ vang lên rất lớn, những người trên đường đều dừng lại để ngắm pháo hoa được bắn lên giữa bầu trời đêm vô cùng rực rỡ.

Cô ngược mắt nhìn, thời khắc đẹp đẽ này chỉ ước sao được cùng anh nhìn ngắm, được đan đôi tay vào nhau. Từng đọt pháo hoa bắn liên tiếp

trong sự trầm trồ của bao người, nhưng thật sự lúc này cô thấy thật lạc lõng và cô đơn đến vô cùng.

Cô xoa đôi tay mình vào nhau để bớt lạnh, cô bước đi. - Trời đang rất lạnh, anh đi cùng em nhé! Thảo Ninh sững sờ khi nghe giọng nói này, cô quay lại, là anh đang đứng trước mặt cô. Đôi mắt đó vẫn nhìn cô đầy yêu thương như chưa từng chia xa. Cảm giác nghẹn ngào, cô không thể nói được gì, chỉ đứng đó bật khóc. Anh bước đến ôm chặt cô vào lòng, trái tim anh cũng đang thổn thức.

- Hiếu Tùng, em nhớ anh nhiều lắm, rất nhiều, rất nhiều!

Cô dựa vào ngực anh, bao nhiêu nỗi niềm dồn nén như đều tuôn ra cả.

Anh siết chặt vòng tay:

- Có anh ở đây rồi, anh sẽ không rời xa em nữa đâu. Vốn dĩ họ chưa từng cách xa vì trái tim họ luôn nghĩ về nhau. Chẳng cần nói gì cả vì vòng tay này đã thay lời cho tất cả mong nhớ. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn, anh muốn dành hết bao nỗi nhớ nhưng ở đó.

Đợt pháo hoa cuối cùng được bắn lên bầu trời, đẹp nhất, rực rỡ nhất vì khi họ bên nhau mọi điều đều sẽ trở nên tuyệt vời. Người ta nói rằng nếu cùng người yêu nguyện ước một điều dưới pháo hoa rực sáng thì điều đó sẽ linh nghiệm mãi mãi.

THÀNH PHỐ SAU ÁNH HÀO QUANG

Denley Lupin
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ngoại Truyện

Ba năm sau.

M.Y.S đã trở thành nghệ sĩ hàng đầu ở thời điểm hiện tại. Là con út chủ bài của JND, danh tiếng chẳng hề thua kém gì đàn anh Nam Phong hay Winter ở thời kỳ đỉnh cao. Có thể xem cô là nữ nghệ sĩ xuất sắc nhất trong lịch sử JND. M.Y.S được săn đón ở khắp mọi nơi nhưng cô luôn chọn cho mình lối sống khá kín đáo sau ánh hào quang.

Nam Phong đã lặng lẽ rời khỏi làng giải trí. Đã hai năm qua anh tham gia một tổ chức phi chính phủ, giúp đỡ người khó khăn ở nhiều nước nghèo đói. Có lẽ danh vọng, sự nổi tiếng trong showbiz đã chẳng còn sức hút với anh. Khi mọi thứ đã đạt được, đã ở đỉnh cao, anh chỉ mong muốn quay về làm những điều giản dị như cách để trả ơn xã hội, để tìm ra giá trị của cuộc sống.

Đồng Vũ và Nancy đã kết hôn sau hai năm hẹn hò. Họ luôn nghĩ việc đó giống như một trò đùa, nhưng kỳ thực giờ họ đã là cặp vợ chồng quyền lực của giới giải trí.

Tuấn Kiệt sau khi kết hôn vẫn ở lại làm việc cho JND nhưng không còn là quản lý nữa mà đã trở thành giám đốc truyền thông. Bất cứ vị trí nào anh cũng thể hiện xuất sắc khả năng của mình.

Đồng Vũ đã thuyết phục Hiếu Tùng trở lại JND, anh không muốn lãng phí tài năng của Hiếu Tùng. Vì sự chân tình của Đồng Vũ và tình cảm dành

cho JND, Hiếu Tùng quyết định trở lại, không phải một ca sĩ mà là một nhạc sĩ, một giám đốc sản xuất âm nhạc, lui về phía sau hậu trường giúp các nghệ sĩ khác tỏa sáng với âm nhạc tuyệt vời.

Hiếu Tùng và Thảo Ninh mở tiệc tân gia, họ mời gia đình của Tuấn Kiệt, Linh Phi và gia đình An Nhiên đến. Hiếu Tùng đã chiều theo ý Thảo Ninh xây một ngôi nhà ở ngoại ô, vì cô thích có cảm giác yên bình và muốn có sân vườn rộng cho hai cậu con sinh đôi có thể vui chơi. Hai cậu bé ra đời một năm sau đám cưới của bố mẹ.

Thảo Ninh, Linh Phi và An Nhiên cùng nhau nấu ăn trong bếp. Tay nghề của Linh Phi đã tăng lên đáng kể kể từ khi được mẹ chồng thường xuyên chỉ dạy. Cuộc sống bận rộn của Linh Phi đã không còn, thay vào đó là thời gian chăm sóc đứa con trai đã gần ba tuổi của mình.

Cả ba cùng nhau chuyện trò, ôn lại kỷ niệm xưa. Mới hôm qua thôi họ đều là những cô gái với bao dự định, khao khát tự do. Thế mà giờ đây họ đều đã là những người vợ, người mẹ có cuộc sống bình dị với tình yêu thương vô bờ dành cho gia đình.

Bữa ăn được dọn ra, mọi người ngồi ngoài vườn, không khí rất mát mẻ. Các ông chồng nhanh nhẹn giúp vợ với các món nướng. Những tiếng cười vui nhộn từ những câu chuyện, nụ cười hạnh phúc khi nhìn lũ trẻ đáng yêu đang dần lớn.

Một buổi chiều thật đẹp, nắng dịu dần ở một góc trời.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thử Thách

Chương 2: Nam Phong, Anh Chính Là Lý Do

Chương 3: Cơ Hội Này Không Thể Bỏ Lỡ

Chương 4: Gặp Được Thần Tượng

Chương 5: Đến Thăm An Nhiên

Chương 6: Một Thế Giới Khác Của Hiếu Tùng

Chương 7: Tình Đầu Chỉ Dành Cho Em

Chương 8: Sinh Nhật Khó Quên

Chương 9: Biến Động - Scandal Của Mimi

Chương 10: Hành Trình Mới Cho Thanh Xuân Từng Vấp Ngã

Chương 11: Chuyển Đi Đến Đảo Xanh

Chương 12: Hãy Gọi Tên Anh "Hiếu Tùng"

Chương 13: Sự Giản Dị Sẽ Đem Đến Hạnh Phúc

Chương 14: Vụng Về Trước Người Minh Thích

Chương 15: Gió - Hạnh Phúc Và Nỗi Đau

Chương 16: Tình Đầu Và Những CƠ Mưa

Chương 17: Nụ Cười Của Mùa Đông

Chương 18: Thích Em

Chương 19: Nam Phong, Làm Sao Để Tin Anh?

Chương 20: Vì Yêu Chỉ Là Yêu Thôi

Chương 21: Người Ta Chờ Đợi Một Đời Cho Hạnh Phúc

Chương 22: Tuần Kiệt Chủ Động Chia Tay

Chương 23: Nạn Nhân Đầu Tiên

Chương 24: Bí Mật Phía Sau Hào Quang

Chương 25: Nụ Hôn Dưới Trời Pháo Bông

Chương 26: Hạnh Phúc Chỉ Là Phút Giây Ngắn Ngủi

Chương 27: Hạnh Phúc Mà Cô Ấy Đã Dùng Cả Tuổi Thanh Xuân Để Gìn

Giữ

[Chương 28: Yêu Một Người Là Tha Thiết Cho Đi](#)

[Chương 29: Trở Về Xa Lạ](#)

[Chương 30: Làm Thế Nào Để Thôi Yêu Một Người](#)

[Chương 31: Tình Yêu Chưa Từng Đổi Thay](#)

[Chương 32: Vì Em Là Hạnh Phúc Trong Anh](#)

[Chương 33: Ngoại Truyện](#)